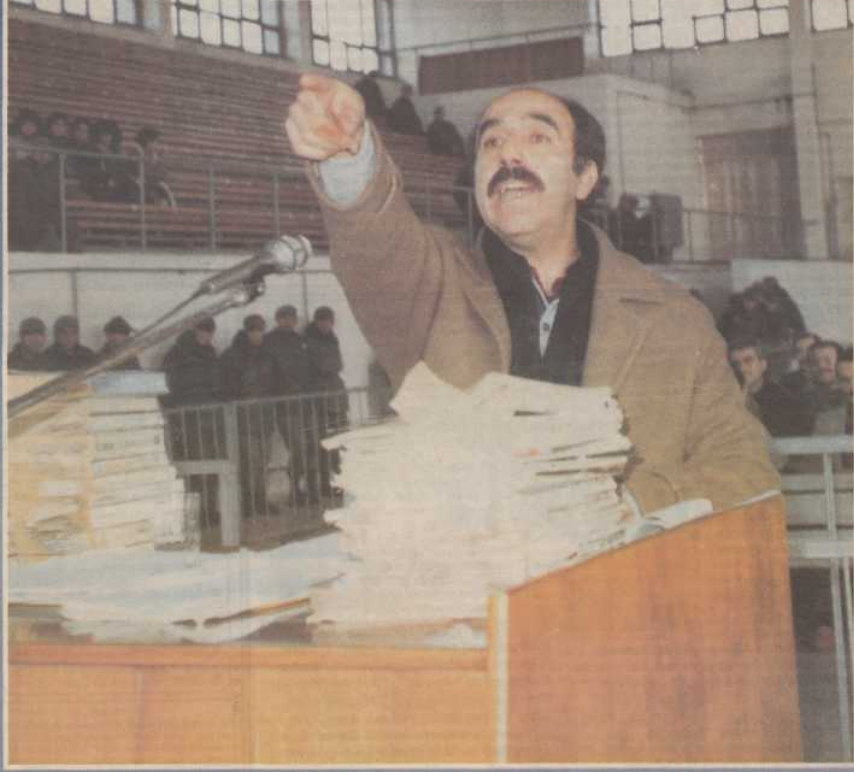

★ MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Hattalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 10 Eylül 1994 Sayı: 109

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Darbecilik ihanetinin üzerinden tam iki yıl geçti

Şimdi daha güçlüyüz

MERHABA

Gazetemizin 108. sayısı alışılmışı yerine sadık olmanın hırsıyla hareket tenin tüm sayfaları bozkurt mührü ile dışında bir toplatmaya sahne oldu ediyorlar. Bunun bir örneğini geçen dokturluğu. Ve 6. sayfada da Tansu Gazetemizin baskıdan çıkmasını hafta yaşadık. Elazığ bürümöze gön- Çillerin resminin altında milliyetçi üzerinden daha 4-5 saat geçmemiş denilen gazetelere şehir girişinde ara- başbakan ibaresi yer alıyordu. Büro- ki, toplatma kararı geldi. Doğrusu ba durdurularak toplatıldığı gerekçe- muzda bulunan okurlarımızdan gerekli DGM savcılarının hüznü hayran[ı] o stilye el konuldu. Gazetemizi almaya cevabı alan faşistler bürodan çıkıp memak elde değil. Yarının hızlandı giden muhabirimiz de keyfi olarak üç aşağı inince "şepdi inin hesaplaşalım" rıması denilince anladıkları bu olı: saat gözaltında tutulurken arabanın diyerek tehdit savurdular. Faşistler bü- gerek. Görevlerini yapmanın aşkıy[ı] şoförü de tehditlerle karşılaştı. Soföre romuzdan ayrılıp gittikten bir süre sonra gazetemizi bile doğru dürüst okuma gazeteyi kimin verdiğini, ne zaman bürünün etrafında polisler dolarmaya dan toplatma kararı aldıkları gün git verdiğini soran polisler tehdit savurdu- başladı. Bu da birbirleriyle ne kadar iç içe aşkardı. lar. geçtiklerini gösteriyordu.

Gazetemizin karşılaştığı sorun sa Mücadele'ye el koyarak, toplatarak Provokasyon ve kontrgerillavari ey dece toplatmalarla karşı karşıya kal hakkımıza ulaşmamızı engelleyecek- lerim ya da gözdağı ile bizi yıldıra ması biçiminde sürmüyor. Üzerimizdek nini düşünüyorsa yanılıyorlar. caklarını ve korkutacaklarını sananlar baskılar salt fiziki saldı[ı]n şeklinde. Haklının ve halkın yanında olanla- baltalarını taşu vuruyorlar. Çürümüşlü gelişmiyor. Polis yasadışı bir şekild[ı]n nın her zaman halka ulaşabilecekleri gün, kokuşmuşluğun hücrelerine, ilk bürolarımıza giden gazetelere el koyu, yol vardır. Çünkü onlar daıma halkın lerine kadar sındığı bu kuklalar her tür yor. Halkında toplatma karar olmsı içinde ve bağandadır. lu aşaklılık oynulaşavurmaktan geri kalmıyorlar. Bugünlerde rahatlıkla bürolarımıza tanınmayacak kadar pervasız/aşaral okurlarımıza yönelik provokasyon ça- kadar gelerek gözdağı verme cesaretini yarının işlevini görme anlayışı ile ha balan da eksik olmuyor. Eskişehir bü- bulan bu halk düşmanları yarın halkın o reket etme cürretini gösteriyor. romuza gelen iki sivil faşist ellerinde şaşmaz adaneti leceli elmeye başlayınca Düzeni korumalıa görevli (i) kukla bulunan gazetemizin 104. sayısını me- ne yapacaklar merak ediyoruz. lardan başkaca da bir şey beklen[ı]n sava bırakarak "bu gazeteyi bir daha Yeni sayımızda buluşmak üzere... mez. Çünkü onlar efendileri ne buyu ülkü ocaklarına bırakmayı" diye tehdit savurmaya çalıştılar. Bıraktıkları gaze- ruyorsa onu yerine getiriyorlar. Sahip-

"Seher Yeli Kız" anıldı

8 Eylül 1991'de polis tarafından okuduğu Mimar Sinan Üniversitesi'nin 5. katından atılarak katledilen Seher Şahin mezarı başında anıldı. 8 Eylül günü Silivrikapı Mezarlığı'nda Seher Şahin'in ailesi ve yoldaşlarının katılımı ile yapılan anma devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Anmaya katılan Seher Şahin'in babası kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında "Seher gibi bir kızım olmasından gurur duyuyorum adını tarihe yazan bu insanları saygıyla anıyorum." dedi. Seher için bir yoldaşı tarafından yazılan bir şiir ise anmaya ayrı bir coşku kattı. İYÖ-DER imzalı "Seher'in mücadelesini devrime taşıyacağız" DLMK imzalı "Seher'in direnişi yolumuzdu

aydınlatıyor" pankartları açıldı. Sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Seher Kavgamızda Yaşiyor", "Şehitler Yaşiyor Devrimci Sol Savaşıyor" sloganı atıldı. Grup Yorum Seher yeli kız, Bize Ölüm Yok türküleriyle anmaya katıldı. Anma daha sonra hep birlikte devrim andı içilerek sona erdi.

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

Faşizmin yolunu kim düzledi?...	3
Gerçek yurtseverlik	
özgürlük için savaşmaktır...	4
İşadamlarının Irak seferi...	5
İşçi sınıfı sokağa çıkmaya hazır	6
Devlet	
Türk-İş içindeki muhalefetten rahatsız...	7
Araç Kargo işgali öğretiyor...	8
Alevi halk	
küfredilerek kazanılmaz...	9
Cezaevleri: "Biz Kazanacağız" 10	
Üslubumuzun okları, halkın anlayacağı hedefleri tutturmalıdır...	11
Şimdi daha güçlüyüz...	12-13
Darbencilğe karşı zaferimiz önderlik gerçeğini bilince çıkarmıştır...	14
Darbencilğin sola mirası; bir elinde hayal kırıklığı, bir elinde darbenin kırı...	15
Bu savaş mutlak zaferle sonuçlandıracağız...	16
IHD kimden yana...	17
Dostluk, düşmanlık ve eleştiri	18
I. İbrahim'in,	
II. İbrahim'e mirası...	19
Küba halkı yalnız değildir...	20
İzmir Gölçükler'de yıkım	21
Kültür/Sanat	22
İsırgan...	23

DÜZELTME

27 Ağustos 1994 tarihli, 107. sayımızın 9. sayfasında yer alan "Halkın Hukuk Bürosu Avukatı Yalan Makinesi Hürriyet'i Protesto Ettiler" başlıklı yazımın sonunda yer alan imzalar arasında Av. Ulutan Gün'ün imzası bir dizi hatası sonucu yer almıştır. Düzeltir, özür dileriz...

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tl. Ltd. Şti. Adına
Gülen SEŞEN
Yaz İşleri Müdürü: Cefar ÇAKMAK
Yönetim ve Yayıncı Adres: Bıhındırık Mah.
Terzihane Sk. Kalağazlı İhamı No: 11 Kat: 1
Sultanahmet-İstanbul
Tel: (0212) 518 8417-518 68 57/Fax: 516 24 14
Baskı: Serik Matbaacılık
Fiyat: 20.000 TL. Abonuya: 4 DM
Fransa: 15 FF, İsviçre: 4 SF
Hollanda: 4 FL, İngiltere: £ 1.5
Abone Kuponları:
Yurtici Abone:
6 aylık: 450.000 TL, 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM,
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülsen SEŞEN, T. İş Bankası
Akşaray Şubesi 100 48 44

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İhamı arkası Özkan Ap. 47/A Kat:1
Tel-Fax: 35197 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmir Ap. No: 12/17 Şhihiye Tel-Fax: 434 10 92
Antalya: İnönü Cad. Açı Sk. Önemli Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Haclar Mah. Konaklı Sk. Aşım İhamı (Heykel) No: 8/408
Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Bayal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çnar Meydanı, Çnar İhamı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çkmar, Çıdılı Panaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: Kadıy Mah. Hacılar Sk. Süla Han No: 4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esmail Saraylı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Kanlılar Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Duire: 10
Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İhamı Konak
Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kaçın Karabakır İhamı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yagız Cad. Park Oteli yanı No: 4-1
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Sertif Sk. Demirsoy İhamı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: H. Uluhanın İş Merkezi A Blok 3. Kat No: 320 Yenı Nalpaç

Malatya: Pak Kazanç İhamı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İhamı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bonacoglu İhamı Kat: 3
Tel: 435 59 81
Sivas: Sarıbaş Mah. Belediye Sk. Şeniyurt Sitesi No: 508
Tel-Fax: 222 2022
Tahran: Çarşı Mah. Unan Sk. Koltoglu Çarşı Kat: 3 No: 80
Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğolay Mah. Okullar Cad. Borotaj Sk. Dıyo-Yeğin İhamı No: 11
Tel-Fax: 212 5189
Zonguldak: Merkez Mah. Demirciler Sok. No: 6 Korlu Tel: 266 56 60
Köln: Kalkarestr. 2. 50733 Tel: 0049-221-7609009 Fax: 0049-221-7609124
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland
Tel: 0031/2067 61 745
Atina: Venetozeros 5 3rd Floor No: 7 Pluta Kaningos (Kaningos Square) 10677
Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
London: 2 B Prince George Road London-N 16
Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazarin 75010 Paris Tel: 00 33/1/42466254

Gerçek yurtseverlik özgürlük için savaşılmaktır

Binlerce şehit verilecek bugünkü aşamasına getirilen özgürlük yürüyüşü, her adımda yeni bir işleme karşılıyor, her ikilemede mücadeleden yana tercih yaparak ilerleyişini sürdürüyor.

Bugün de böyleli bir ikilem vardır. Kürt halkının özgürlük yürüyüşü, ya Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halkların devrim yürüyüşü ile buluşma zemini yaratarak iktidara yönelimin önünü açacak; ya da emperyalizm ve oligarşinin uzlaşma masalarında bitişe girmenin kulvarına girecektir. Ya emekçi halkların devrimci iktidarı kumak için verilen savaş daha da ileri taşınacak, ya da ulusal hak kırımlarına razı olunarak Kürt halkının özgürlüğünü anlamında hiçbir değeri olmayan bir siyasal şekillenişe boyun eğilecektir.

Devlet tüm gücüyle, elindeki tüm araçlarla ikinci yolun güçlenmesine çalışıyor. Bir yanda son yılların en yoğun askeri operasyonları yapıyor, dağlar bombalanıyor, köyler, ormanlar yakılıyor; diğer yanda sivil halk milyonları bulan sayılarla göç ettiriliyor, toprakları kamplarda işkenceden geçiriliyor. İşsizlik, açlık ve sefaletle itiliyor. Bu uygulamalar olurken, ANA'ından RP'sine kadar bütün partilerinin büyük çoğunluğunun "Kürtçe eğitim, Kürtçe basın-yayın, güçlendirilmiş yerel yönetim" şeklinde özlemlerle sahte çözüm programları alayıp paltıyarak pazarlamaya hazırlanmaları tesadüf değildir. Devletin ağzına saldıkları ile sandığı gibi çelişen bir yanı da vardır. Çünkü devlet "çekilen sıkıntıların sona ermesi için" savaşın bitmesini isteyen, bunun için de bütün partilerinin "sahte çözümüne" dört elle sarılacak bir politik atmosfer yaratmaya çalışıyor.

RP gibi, İslamcılığı kullanan bütün partilerinin ya da Şerafettin Elçi gibi tescilli işbirlikçilerin biraz olsun politik yaşamı şansa yakalayabilmeleri, askeri operasyonlarla yaratılmaya çalışılan sonuçta bağdır. Yılgınlık ve umutsuzlukla bareber "savaş bitsin" isteği güçlendirilebilir; istenen politik atmosfer yaratmış olacaktır.

Böyleli bir süreç yaşanırken, savaş gerçeğinin sıcaklığını hiçbir zaman yaşamamış olan, ama savaştan ödün kopan küçük burjuva aydınlar, yaşanan gerçeklerden tam bir kopukluk içinde "barış" gürültüsü kopardılar. "Savaşa tutsak olmayın, barış hemen şimdi", "Silahlar sussun, kalemler konuşsun" vb. sloganlar ortalığı kapladı. Kürt halkı bunca acı çekerken, ağrıya ne tek kelime etmeyenler, kulun kopardırmayanlar, ya da "tutanakçılık ve basın toplantısı verip" insan hakları savunuculuğu zannedenler, birden bire "barış" militanı kesildiler.

Bu kampanyalar devlet politikasının bilecek ya da bilmeyerek yedegine düşmek, halkın özgürlük yürüyüşünün karşısına dikilemek.

Yaşanılan sürecin ikilemi "savaştan yana mısn barıştan yana mı?" ya da "militarizmden yana mısn sivil toplumdun yana mı?" değildir. Süreci, savaş, savaştan tarafları ve isteklerini kavramaktan uzak böyle saçma sorular üretip, "gerçek yurtseverlik barış ve demokrasiden yana olmak" demek ise yurtseverliğin içini boşaltmaktır, sivil toplumculuktur. Gerçek yurtseverlik şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da halklarımızın ulusal ve sınıfsal özgürlük talepleri için bilmadan usanmadan mücadeleye etmektir.

Unutulmaması gereken şu; savaş dayatan taraf, ücretli köleliği, ulusal inkar ve imhaya sürdükten isteyen bütün egemenlerdir. Halk bu dayatmaya boyun eğmemiş, ulusal ve sınıfsal özgürlüğü için mücadeleye etme, direnme ve savaşa yoluna girmiştir. Egemenlerin düzeni yıkılmadan, kontrolü sınırları ve militarist kurumlaşmalar dağılmadan "vurulu bir barış"tan söz etmek hayaldir. Baskı ve zulüm düzenine boyun eğmek anlamına gelen her türlü "barış", halklarımız kabul etmeyecektir. Devrimci hareket savaş Kürdistan dağlarından Ege, Karadeniz, Toros dağlarına ve metropollerde taşıyarak egemenlerin kan emici politikasına cevap verecektir.

Bunca acı, yıkım, işkence ve katliamı dayatan oligarşiyle barışmak değil savaşımak için, savaş düzenini ayak bastığı her yerde örgütlemek ve "kurtuluşu kadar" sürdürmek için ileri! Gerçek barış savunuculuğu da, yurtseverlik de budur!

Reformist Kürt solu; Uzlaşmacı, fırsatçı, şiddet karşıtı

İstanbul başta olmak üzere, büyük şehirlerde bulunan Kürt siyasi çevrelerini izlerken, "Kürt yurtseverliği" adına hareket eden bazı reformist kesimlerin yazdıklarına, söylediklerine şaşırmamak elde değil. Kürt halkının mücadelesi içinde yer almıyorlar! Ama Kürt halkı adına konuşmak için sırada bekliyor, fırsat kolluyorlar. Kendi halkı bunca yoğun baskılara maruz kalırken, köyleri ve doğası tahrip edilirken, milyonlarca sığına göndirilenken yapabildiği hiçbir şey olmayan, ama yine de "yurtseverlik" iddiasına toz kondurmayan, bu halk adına gerekirse "pazalık" yapmak için sıranın kendisine gelmesini bekleyen siyasetçi dünyada çok olmasa gerek.

Türkiye'de ise bunlara rastlamak zor olmuyor, insan bu çevreleri ilk bakışta, metropollerde bulunuyor ol-

manın sağladığı olanaklarla övünüp-yazan, entelektüel birikimi rüya eden, Kürt halkının aydın kesimini zannedebilir. Ama ne yaptıklarına -ne yapamadıklarına- ve ne söylediklerine yakından bakınca aydınlanmayı değil cürmeyi temsil ettikleri, mücadeleyi değil teslimiyeti, düşüncüyü değil laf ebeliğini geliştirdikleri ortaya çıkıyor.

Birçok yayın çıkarıyorlar, partiler kurup siyaset yapıyorlar. Ya da ikisini aynı anda ifade etmek gerekir, yayın çıkarmamın adına siyaset yapmak diyorlar. Oysa siyasal mücadelenin asıl mekanlarında, dağlarda, sokaklarda, çağışlarda, dirençlerde esanemlerine rastlamak mümkün değil. Halkın ulusal ve sınıfsal özgürlük mücadelesine katkıda bulunmak için, işin şurasından ya da burasından tutup bir şey yapmak aklına gelmiyor. Bir şeyler yapmanın niyetine bile sahip değiller. Sadece yazıyor, yorumluyor ve seyrediyorlar!

HEP'in kuruluşu ile başlayan süreçte, legal olanakların ortaya çıkışı, bu kesimlerin kendilerini duyurmalan için tahsilat bir fırsat olmuştur. Hep birlikte HEP çalışmasına koşullar, kamuoyunda unutulmaya yüz tutan isimlerini ve "yurtseverlik" iddialarını, legal parti zemininde yeniden gündeme getirdiler.

Legal partinin il ve ilçe yönetimlerine doluşarak ve bol bol konuşarak biraz canlılık kazandı. Ancak kan ve can bedeli süren bir mücadelenin ürünü olan bu legal mevziyi, mücadeleyi geliştirici tarzda değerlendirmek yerine gerçeğe çekmeye çalışan, ağır-

Uzlaşmacılar Che resimlerinin üstünü "silahlar sussun" diye kapatarak kime hizmet ediyorlar?

laştıran taraf oldular. Bunlardan Azadi çevresi 1993 yılındaki OEP kongresinde yönetime dışı kalınca kendi başına bir parti çalışması başlattı. Yeni Demokratik Değişim Partisi Hareketi ismiyle bir program taslağı yayınladı. Baştan sona liberal burjuva görüşlerle dolu olan bu taslakta, piyasa ekonomisinin kuralının işletilmesinden, Avrupa Topluluğu ve Gümrük Birliği'ne girme talebine, devletin küçülmesi adına özelleştirmeleri savunmaya kadar hiçbir şey eksik bırakılmamış. Ama asıl önemlisi, düzenden ıcazet almanın başta gelen bir gereği olarak, "şiddet karşıtı" olduklarını birkaç kez vurguladıkları geçmemişler.

"Eğitilip ve adil bir çözüm", "şiddete başvurmadan sağlanmak gerekir." (s.34) "Kürt sorununu, bir terör sorunu olarak algılanak yanlış. Bu sorunun çözümü için şiddet kesinlikle dışlanmalıdır." (s.35) Devletin, legal alanda yurtsever olarak mücadeleye hizmet etmek isteyenleri genellikle bönemede, devletin uyguladığı şiddet konusunda tek kelime etmedikleri halde, kendini "şiddet karşıtı" ilan eden bu tutumun anlamı açık değil mi?

Şiddete başvurmama çağrısı yapıyorlar. Aslında buna inandıklarından değil. Çünkü, bugün kendilerinin Kürt liberal burjuva programını basıp yayınlatabileceklerini, verilen silahlı mücadelenin yarattığı siyasal ortamın bir ürünü olduğunu iyi biliyorlar. "Şiddetin kesinlikle dışlanmasından söz ederken, sözde savaştan tarafları

sesleniyor ama esas olarak ete savaş karşıtı tutumlarını ispat ederek ıcazet yaşıyorlar.

"Şiddet karşıtlığı" Kürt reformistlerinin belirgin özelliklerinden biri haline gelmiştir. Bunu sadece Azadi çevresi ile sınırlı tutmak da mümkün değil.

HEP-DEP-HADEP sürecinin dışına düşmüş olan bazı çevrelerde de, farklı söylem ve yöntemlerde aynı anlayış ve tutumu görmek mümkün.

Dünya Barış Günü etkinlikleri söz konusu çevrelerin bu tutumlarının bir kez daha dışı vurulduğu bir zemin oldu. Kürt halkının özgürlük yürüyüşünde bunca bedelin ne için ödendiği, ne için savaşıldığı, unutuldu ve "So-yut bars" çıkışına göklere çıkarıldı. Kimi çevreler "Barış Hemen Şimdi!" sloganını yayına manşet yaptı.

"Hiç olmazsa 'geçici barış' olmalı" diyerek gerçek barışa nasıl ulaşılacağı üzerine kendi pasifist düşüncelerine yer açmaya çalıştı. Kimisi de burjuva hümanist aydınların barış etkinliklerine, siyasal değeri büyük eylenler gibi gazete sayfalarında yer verdi. Burjuva hümanist yaklaşımın mücadeleyi törpüleyici propagandasını yapmış oldu.

HADEP'in "barış" kampanyası da tüm bu burjuva hümanist tutumların üzerine tuz-biber ekti: "Silahlar sussun, kalemler konuşsun" diye alış asılan verdiler.

Bu söz, devletin ordusu, polisi, baskı yasaları ve baskıcı kurumları dururken, devletin inkarı politikası bir imha operasyonu boyutunda şiddetlenmişken, en iyimser yorumla halkın yeniden susmasını istemektir. Kü bu da teslimiyet demektir. Her fırsatta şiddet karşıtlığı dile getirilenlerin niyetleri ne olursa olsun, objektif konumları bugün genelle savaş temelinde mücadeleye veren Kürt halkı ile aynı saflarda yer almak olabilir mi?

İstanbul ve diğer büyük şehirlerde gelişen bu tutum, düzenini bozmak istemeyen, hali vakti yerinde olan Kürt burjuvazisinin tutumudur. Büyük şehirlere ve batıya geldikten sonra işini yoluna koymuş kimi kişiler, Kürt halkının taleplerine, mücadelesine sırtını dönerken, savaştan bir an önce ve nasıl olursa olsun bitmesini dile getiriyor, istiyorlar. Sosyal temeli batıya yerleşmiş Kürt burjuvaları olan reformist anlayışların "barış havariliği" ve legal siyaset alanındaki uzlaşmacı tutumları kendi sınıf çıkarlarını ifade ediyor. Kürt halkının çıkarlarını değil.

Ambargoda sona doğru

İşadamlarının Irak seferi

Körfez savaşından bu yana Irak'a karşı en sert tavrı alan ülkelerin başında Türkiye vardı. Türkiye Irak'tan Kuveyt'e girmesine, Arap yarımadasındaki petrol şeyhleri'nin gönlünü alabilmek için sert tepki go'termiş, adeta onların güvenlik garantisi olmaya çalışmıştı. Tabii petrol şeyhlerinin çıkarlarına canı gönülden beklilik yapmanın bir karşılığı da herhâlde olacaktı.

Türkiye böylece Irak'a karşı "aktif dış politika" izlemeye başladı. Ortadoğu petrol rollerinin asıl patronu olan emperyalist devletlerin derhal emrine girildi. Türkiye'deki askeri üsler, Irak'ın bombalanması için ardına kadar emperyalistlerin kullanımına sunuldu. BM'nin adığı ambargo kararı, Türkiye'yi biraz sıkıntıya sokmaktaydı. Ne de olsa "komşu" Irak, dış ticaret yapılan belli sayıdaki ülkelere biriydi. Ama buradan gelen ticari kazanç da gözden çıkarıldı. Risksiz kazanç olmazdı.

Türkiye bir kuyup yirmi alacaktı. Petrol şeyhlerinden geleceği umulan petrodolarların yansıra, Musul-Kerkük petrol rollerinin ele geçirmeye ihtimali, gelecek olan "20'nin içinde" görüldüyordu. Sonuçta bu beklenti, bir kuyup hiç alamama ile sonuçlandı.

Oligarşi bu hesaplarla, Irak halkından onbinlerce insanın öldüğü bombalamalara ve insanları açlığa, sefaletle iken ambargoya gönüllü ve aktif katılım sağladı. Kendi çıkarları için Irak halkının büyük acılar çekmesine yol açan politikaya ortak oldu.

Şimdi çıkarları değişen, eski politikası ve beklentileri boşa çıkan oligarşi, büyük bir kıyızlılıkla ve sahteکارا dün yaptıklarını unutmuş gibi demeyeçler veriyor: Ağustos ayı sonunda Irak'ı ziyaret eden TOBB Başkanı Yalın Erez temasları ile ilgili olarak *"Türkiye ile Irak yıllardır dost ve komşu iki ülke. Bizim böyle zor günlerinde Irak'ın yanında olmamız önemli. Dost böyle günde belli olur."* dedi

"Emperyalizmin Politikası Değişince..." TOBB Başkan'ının yönetim kurulu üyeleri ve çok sayıda gazeteci ile Irak'ı ziyaret etmesi, Türkiye hükümetinin politika değişikliğinin bir ifadesiydi. Şüphesiz, Türkiye heyeti temasları sırasında ilk başta hükümetin "dostluk ve iyi niyet mesajlarını" içeren birer mektubu da Iraklı üst düzey yetkililere ilettili. Oligarşi bu ziyaret ve tavirla, açıkça Irak hükümeti ile yeniden yakın ilişki ve işbirliği geliştirme isteğini belirtiyordu. Ziyaret ile birlikte 2,5 yıldan beri araç trafiğine kapalı olan Habur sınır kapısı da açılıyor ve henüz ambargo kalkmasa da, kalkmasının işaretleri veriliyordu. Heyet Başkanı Y. Erez'e göre, ambargo yıl sonuna kadar yumsayacak. 1995 yılı içinde ise tümüyle kaldırılacaktır.

Erez başkanlığındaki heyet Irak'taki temasları sırasında petrol boru hattının bir süre sonra açılması konusunda da karara bağladı. Habur Gümrük Kapısı'nın faaliyeti üzerine bir ön anlaşma yapıldı. Ve ambargoyu yumsatan tarzda, ilaç ve gıda ticaretinin önü açılarak müteahhithlik hizmetleri için çeşitli bağlamlar kuruldu.

Türkiye böylece ambargonun kalkacağı dönem için hazırlıklarını, bağlamlarını simdiden yapmanın adimlarını almaya çalıştı. Kendi çıkarlarının gereği ne ise onun peşinde koştu. Ama bu politikası, Erez'in iddia ettiği gibi *"Irak'ın zor günlerinde yanında olmak"* değildi. Irak'ın zor günlerini-

Dün şehirleri bombalayan uçakların kalkışı için istisnaları açan oligarşi, bugün müteahhithlik işlerini almak için ikizyüzlerce dostlukta söz ediyor.

de karşısında oldukları biliniyordu. Şimdi ise Türkiye sanki Bileşmiş Milletlerin ambargo kararını çiğneyerek Irak'a yardıma koşan bir ülke gibi kendini pazarlamaya kalkıyordu. Oysa ambargoyu Türkiye çiğnemedi, BM zaten yumsatmıştı. Bir süre önce ABD'de hükümetin görüşüne yakın düşünceyle tanınan The New York Times'da geçen haberlere göre, etkin çevreler içinde artık Irak'a ambargonun herhangi bir yarar getirmedigi ve "Irak halkını cezalandırmak anlamına geldiği düşüncesi" yaygınlik kazanmaktaydı. Elbette bu ikinci yalnızca açık "çıkart", "pazar" geçiğini gizlemeye yarayan bir görüştür. Değilse bunun böyle olduğunu yeni fark etmiş olamazlar kuşkusuz. Asolan bu tür haberler ve yorumlarla kamuoyunun ambargonun kaldırılmasına hazırlanmasıydı. Kaldı ki Amerikalı ve Avrupalı işadamları, aylar önceden Bağdat otellerini mekan tutmuş, iş bağlamları için görüşmelere başlamışlardı. ABD'nin Ürdün üzerinden tankerle taşınan ucuz petrol aldığı basına yansımıştı.

Tüm bunlar olup biterken, Türkiye ambargodan en fazla zarar gören ülke olduğu halde, ambargoyu delmeye cesaret edemedi. Kamuoyuna yansıyan bir dizi görüşmeden sonra, biraz yeşil ışık görmüş olacaktı ki, TOBB heyetini Irak'a yollayarak bir adım attılar. Tabii herkesten sonra. Türkiye oligarşisi yaşadığı ağır ekonomik ve siyasi kriz nedeni ile attığı her adımı çok dikkat ediyor, efendilerini karşısına almakten çekiniyor ve doğal olarak uluslararası pazarlarda hep kendisine bırakılan kırıntı ile yetiniyor.

Kürt Halkı Üzerine Yapılan Hesaplar

Irak'ta Türkiye arasında geliştirilen ilişkinin gelecekte doğuracağı sonuçlar, Kürt halkı açısından ekonomik boyutuyla olduğu kadar siyasi boyutlarıyla da önemli. Ekonomik açıdan, Habur sınır kapısının açılmasının yaratacağı ticari canlanmadan söz edilebilir. Ambargo kalkmadığı halde, sadece Habur sınır kapısının açılması bile binlerce kamyon sahibini harekete geçir-

meye yetti. Kamyoncularla birlikte, yol boyunca bulunan tamirci, yedek parçacı, lokanta, otel, market gibi yerler işleten ama çoğu iş yapmadığı için kapalı olan esnafar da işyerlerini yeniden açmak için umutlandılar. Ekonomik yıkım yaşanan Kürdistan'da bu kadarlık bir ekonomik olanak doğması bile hareketlilik yarattı.

Siyasi açıdan ise Irakta geliştirilen ilişkinin Kürt halkının özgürlük mücadelesini hedef alan yeni ittifaklara zemin hazırlayacağı açıktır. Ortadoğu'da federe ya da bağımsız Kürt devleti kurulmasından öleden beri rahatsız olan Türkiye, Irak'ta bu konuda ittifak yapmak için bugünden harekete geçiğini gizlemiyor. Ancak Irak yönetiminin henüz Kuzey Irak bölgesine yönetime gücünün olmaması nedeniyle, Türkiye'nin isteği bir süre daha somut bir adıma dönüşmeyecektir. Kaldı ki petrol rezervlerinin bulunduğu Irak Kürdistanı'nda bugün binlerce emperyalist ajanın cirit attığı düşünülürse, bölgenin gelecekteki siyasi yapısının şekillenmiş çok boyutlu bir denkleme olmaya devam edeceği söylenebilir. Ta ki yeraltı ve yerüstü kaynaklarının gerçek sahibi olan Kürt halkı, örgütlenip etkili bir güç olana ve kendi zenginliklerine sahip çıkana dek.

SHP'liler iyice pusulayı şaşırđı

Ne sol", NE "sosyal", ne de "demokrat" olma iddiası kalmayarak SHP'nin ipliği pazara iyice çıktı. Artık halka "demokratikleşme" vaat ettiklen, "koalisyon protokollerine" imza alma şovları düzenledikleri günlerde olduğu gibi demokrat görünmeye de çalışmıyorlar. SHP, dargörsürlü, demokratiklikla ilgili olmayan, bakanlık ve milletvekiliği koltuğuna sıkı sıkıya yapışmış çıkarıcıların oluşturduğu, MGK ve DYP'nin yedeği olmaktan başka bir işlevi olmayan bir parti durumunda. Son yılların en kan döküldü saldırılarını gerçekleştirilen bir hükümet ortağı olmayı sürdürüyor.

Artık inandırıcılığı kalmamış demokratikleşme vaatlerini tekrarlamakta SHP'liler de varolmuş olacak ki, vaat konusunda yaratıcılıklarını gösterdiler. Turizm Bakanı Hallı Çulhaoglu "Ülkenin doğusunda yaşayan insanlara güney sahillerinde tatil yaptıracağız. Güneydeki insanları da o bölgelere göndereceğiz. Farklı kültürlerle sahip insanlar böylece birbirlerini tanıyacak, sevecek. Dostluk, barış ve sevgi demektir" dedi.

Hazret, "Kürt halkı" yerine "ülkenin doğusunda yaşayan insanlar" diyerek kadar devlet politikasını yakından biliyor. Ama halkın yaşadığı baskı ve katliamlara gözlerini kapayarak, sanki alay edercesine, aç ve açıkta olan insanlar için tatil yaptırmaktan bahsediyor. Demokrat olma iddiası şöyle dursun, akli başında olan hiç kimsenin söylemeyeceği bu sözler, SHP'li koltuk düşkünlü-rinin, halktan iyice koptuğunun ve pusulayı şaşırđığının bir ifadesi.

Adana'da polis terörü

Adana (Mücadele) - Adana'da polis, özellikle Kürt halkının bulunduğu mahallelerde terör estiriyor. Gözaltı, işkence ve katliamlarla halkı sindirmek isteyen polis timleri, saldırılarını geceli gündüzlü sürdürüyor.

Denizli Mahallesi'nde 2 Eylül günü bir karakolun taranması üzerine, polis mahalle halkını hedef alan operasyonlara başladı. Aydın ailesinin evini basan özel tim elemanları, eve girer girmez evde bulunan insanları bayıltınca ya kadar dövdü, televizyon, buzdolabı vb. eşyaları kırıp dökerek evi talan etti. 4 Eylül günü ise aynı aileden İsmail Aydın'ın evini basan polis timleri, evde bulunan Türkmen Aydın'ı gözaltına aldılar. Daha sonra savcılığa başvuran Aydın ailesi, kendilerine Türkmen Aydın için hiçbir açıklama yapılmadığını, polis ve savcının gözetimci kabul etmediğini belirtti.

Artık sıradaşan bu tür saldırılar Adana'da, özellikle Ramazan Er'in Emniyet Müdürü olmasından sonra arttı. Diyarbakır Emniyet Müdürü İken Adana'ya tayin edilen Ramazan Er, geldikten sonra operasyonlarla birlikte, infazlarla katledilenler de arttı. -

12 Mart 1994 tarihinde Adana'nın Dumlupınar Mahallesi'nde sokakta oturan Süleyman Öndeş polis tara-

findan vurularak felç edildi.
- 22 Nisan 1994 tarihinde Adana'nın Barbaros Mahallesi'nde Nazım Abo adı aklı dengesi bozuk olduğu bili nen bir genç terörle mücadeleye bağlı polisler tarafından sokak ortasında öldürüldü.
- Adana'nın Sakirpaşa Mahallesi'nde Erdem Kantekin adı bir genç yine polis tarafından öldürüldü.
- 13 Ağustos 1994 günü Gülbahçesi Mahallesi'nde bir caminin yanında Metin Aktaş isimli bir kişi polisler tarafından öldürüldü.
- 19 Ağustos 1994 günü Lokman Alioğlu adı bir kişi öldürüldü. Polis açıklamasına göre elinde bomba patlaması sonucu öldüğü ileri sürülen kişinin ailesi ise oğullarının polis tarafından işkenceye öldürüldüğünü belirtti.

Polis her katliamına bir kılıf uydurdu. "Dur ihtilala uymadı", "Bildiri dağıtıyordu, kaçtı", "Silahlı çatışmada vuruldu" vb. gerekçeler üreten polis, son katlettiği kişinin ardından da "Elinde bomba patladı" diyerek suçunu örtbas etmeye çalıştı.

Adana'da polisin bunca saldırganlaşmasına rağmen, halkın mücadelesi durmadı. Tersine daha da derinleşti, kök saldı.

Türk-İş'te kıpırdanma... Eylem kararları yolda... İşçi sınıfı sokağa çıkmaya hazır

İşçi kıyımları, taşeronlaştırma, hak gaspları ve hayat pahalılığı dayanılmaz hale alınca, işçi sınıfının tabandan yükselen tepkisi, eylemden kaçan Türk-İş yönetimine yönelmeye başladı. İzmir, Ankara ve İstanbul'da işçi sendikaları şubeleri Türk-İş yönetimini uyaran kararlar aldı.

Başkanlar Kurulunda sarı sendikacı Salih Kılıç'ta, sınıfın çıkarlarını savunarak eylem öneren Hasan Biber' arasında sert tartışma... Kazanan sınıf tam oldu.

Sınıfın tepkisini bir eylem programı haline getirmeyi savunan sendikaların ve tabandan yükselen sesin baskısı ile Türk-İş yönetimi Ankara'ya yürüyüş kararı aldı. Yürüyüş tarihi daha sonra belirlenecek.

İlk Uyan Şubeler Platformu'ndan
6 Eylül'deki Türk-İş Başkanlar Kurulundan önce toplanan Ankara, İstanbul ve İzmir şubeleri platformu ortak aldıkları kararla Türk-İş şunları bildirdiler:

TÜRK-İŞ BAŞKANLAR KURULUNA

"20 Temmuz genel eyleminden bugüne kadar geçen süreçte haklarımız ve işçi sınıfının sorunlarından hiçbirisine gözümüz getirilemedi. Üstelik yeni piyasa zamları ile yaşam koşulları daha da zorlaştı.

(...) Devletin, ülkenin zor durumda olduğundan bahsediliyor. Ama yüzde 95'i zenginlerin elinde olan Hazine Bonoları faizi ile birlikte bir tık öndendi, ödeniyor. İşçiyse, memura, dula, yetime, kuşuk esnafa geldiklerinden para yok, zor durumda dayıyor.

"Tereki yönetimler, 30 bin aşkın işçiyi işten çıkardı. Devlet ve özel işyerlerinden binlerce işçi işten çıkarıldı. Trilyonlarca liralık işçi alacakları ödenmedi.

"Kamu çalışanlarının grevli, toplu sözleşmeli sendikalar hak talepleri ileriki günlerle bırakılmıyor.

"Sermaye siyaseti ikiden da kullanılarak birçok cepheден saldırıyor. Saldırının hedefi emekçiler, işçi sınıfımız ve yoksul halkımızdır.

"TÜRK-İŞ BAŞKANLAR KURULUNDAN TALEBİMİZ; Birlik ve beraberlik koşullarında yaşamaya geçilmesi için tüm ülkede süresiz iş bırakılması kararının alınmasıdır. Eylemi bölen, etkisizleştirilen her sendikacı teşhir edilmelidir.

"20 Temmuz Başlangıç Mücadele Süreci dedi işçi sınıfımız. Mücadeleyi sürdürmeliyiz. Atılan her geri adım birlerce işçinin işsiz kalmasına, toplu sözleşme dönemini ihlal edilmesine neden olacaktır.

"TÜRK-İŞ BAŞKANLAR KURULU SİNİFAL SÖRÜMLÜLÜĞÜNÜ TAŞIYORAK, 20 Temmuz'ta açan eylem kararını almaz, pazarlığı yapmış toplu sözleşmelerimizden taviz vermemeli, tavirni açıkça ortaya koymalıdır."

İkinci Uyan Yol-İş Üyesi İşçilerden:
"Uzlaşma Değil Eylem"

"Birinci Gebze, İkinci Aras Kargo, Üçüncü Biz Olacağız... Köy ve Karayolları hizmetlerinde çalışan işçiler 6 Eylül'de Ankara'ya vardıklarında Yol-İş Sendikası'nın önünde bir slogan atıyorlardı. Hem toplu sözleşmeden doğan alacakları hem de iş hakları tehdidi altında olan Yol-İş Sendikası'na üye bin kadar işçi (çoğunluğu İstanbul'dan olmak üzere) Ankara'da toplandı. İstanbul, İzmir, Adapazarı, Tekirdağ, Kırıkkale, Edirne ve Çanakkale'den gelen işçiler, buluştuğları Yol-İş Sendikası önünde Türk-İş Başkanlar Ku-

ru'na "Uzlaşma Değil, Eylem" talebiyle geldikleri mesajını ilettiler.

İşçiler Yol-İş Sendikası önünde bir basın açıklaması yaptıkları sonra, Türk-İş genel merkezine yürüyerek orayı işgal edeceklerini belirttiler. Ancak işçilerin Türk-İş'e yürüyüşünü B. Meral'in direktifiyle polis engelledi. İşçiler Yol-İş Genel Merkezi önünde 18.30'a kadar bekleyerek bu süreçte, "Birinci Gebze, İkinci Aras Kargo, Üçüncü de Biz Olacağız", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" şeklinde sloganlar attılar.

Aynı gün yapılan Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısından sonra Yol-İş önüne gelen Bayram Meral, 20-25 kişilik şube başkanlarıyla görüşmek için sendikarın toplantı salonuna girdi. İşçilerin "Gelin dışarıda görüşelim" talebini B. Meral kabul etmeyince işçiler Türk-İş ve Yol-İş Genel Başkanı B. Meral'i protesto ederek oradan ayrıldılar.

İşçiler ayrıca, B. Meral'in toplu sözleşme farkları görüşmesinde hükümetle uz-

laşarak, işçilerin haklarını savunmadığını, Türk-İş'in daima hükümetle taviz verdiğini söyleyip, "Korkak Başkan istemiyoruz", "İşçiler Eylemde Bayram Meral Nerede" diye slogan atarak, tabanın istediği yönde eylemler yapılıncaya kadar mücadelesini sürdüreceklerini dile getirdiler.

7 Eylül'de ise Ankara'ya çağrılı bulunan Türk-İş, il temsilcileriyle birlikte ortak bir toplantı yaptı. Türk-İş'in amacı eylemsizliği bu yöneticilere de kabul ettirmekti.

Oysa il temsilcilerinin hepsi eylemden yana düşünce belirtti. Ortak eylem kararı alınacağı için geldiklerini söylüyorlardı. Bu konuya ilişkin olarak Seker-İş Ağın Şube Başkanı şunları söyledi: "Sendikacılar tam anlamıyla bir bürokrat ve Türk-İş Başkanı Bayram Meral Merkez Bankası Başkanı gibi. Bizi buraya çağırarak figüranlık yapıyorlar. Eğer eylem kararı çıkmazsa Ağrı'ya gidip teşhir edeceğiz."

Ve Sınıf Tavrı Türk-İş Yönetimine Boyun Eğdiriyor

Türk-İş Başkanlar Kurulu dağıldıktan sonra, eylem düşüncesinde ve tavissiz sınıf politikasında ısrar eden sendikaların (Liman-İş, Harb-İş, Basın-İş, Seker-İş, GMİS, Petrol-İş, Tes-İş) 7 Eylül'de kendi aralarında bir toplantı yaptılar önce Ankara'ya yürüyüş, arkasından işgal eylemleri benimsendi. Sendikaların aldığı bu

kararlar platformda bulunmayan sendikaların şubeleri ve işçileri tarafından da yoğun destek gördü. Liman-İş Genel Başkanı 11'i gece geç saatlere kadar, Eskişehir'den, Mersin'den, Adana'dan, İzmir'den arayan işçiler, "Tek başınıza da kalsanız eylemden vazgeçmeyin. Sonuna kadar sizinleyle" dediler.

8 Eylül'de aldıkları eylem kararını Türk-İş'e bildirmek ve Türk-İş'in politikasını protesto etmek için görüşmeye giden sendikalar karşısında, Türk-İş yönetimi geri adım atmak zorunda kaldı. Ve sınıfın tabanından gelen sesi daha fazla duymamazlıktan gelemeyerek, eylem yapma eğilimini benimsedi.

Türk-İş 10 Eylül'de yapacağı toplantıda 15-18 Eylül tarihleri arasında bir gün Türkiye çapında Ankara'ya yürüyüş günü ilan edecek. Yürüyüşün temel talepleri arasında işçi kıyımları, özelleştirme, taşeronlaşma sorununa karşı mücadele, TİS alacakları, kamu çalışanlarına sendikal hakları verilmesi bulunacak...

Türk-İş Başkanlar Kurulu toplandı

Sendika ağaları eylemden nasıl kaçtı

Türk-İş Merkez yönetimi 6 Eylül'de Başkanlar Kurulu toplantısı yaptı. Toplantıda geçen diyalogların bir kısmını aynen veriyoruz.

Hikmet Alcan (Seker-İş Genel Başkanı): Bugüne kadar eylemden yana değildim ve sağcıyım. Ama ben eylem kararı almazsam işçiler kendileri eylem kararı alacaklar. Bu nedenle buradan eylem kararı çıkmalı.

Hasan Biber (Liman-İş Genel Başkanı): 28 Haziran'daki Başkanlar Kurulunda birtakım kararlar alınmıştı. 20 Temmuz genel eyleminden sonra ikinci alternatifin işyeri işgali, arkasından Ankara yürüyüşü, parlamentoyu kuşatmak ve taleplerimiz kabul edilinceye kadar oradan ayrılmamak... Üçüncü yolumuz ise genel grevi örgülemekti. Bugün hiçbir tartışmaya yer vermeden bir an önce kadığımız yerden devam etmeliyiz. Bizim Liman-İş olarak kararımız budur. Sendikalar olarak bunları yapacağız.

Adnan Özcan (Petrol-İş Genel Başkanı): Hasan Biber'in görüşlerine katılıyoruz. Biz de aynı şartlarda işyeri işgaline başvuracağız. Diğer sendikalar bizimle birlikte ortak hareket etmese bile biz bunları uygulayacağız.

İzzet Çetin (Harb-İş Genel Başkanı): Liman-İş ve Petrol-İş sendikalarının düşüncelerine katılıyorum. Bugüne kadar Türk-İş yönetimi politika üretmedi. Sınıf çıkarlarını koruyamadı. İzlediği politikalar sonucu bu noktaya geldi.

Hasan Biber: Türk-İş'in politik güçlerine ortak olmayacağız. Türk-İş bugüne kadar ne bir politika üretmiş, ne de sınıfsal bir çizgi izlemiştir. Kapalı kapılar ardında önce hükümetle anlaşmış, arkasından geldiği Başkanlar Kurulu toplantısında sanki hükümetle anlaşmamış, görüşmemiş gibi davranmıştır. Ondan sonra ise kararlarımızdan geri dönüş yok demektedir. Bu onursuzluktur. Biz bu onursuzluğu kabul etmiyoruz.

Sabri Topçu (Tümtis Genel Başkanı): Buradaki yöneticiler bürokratslaşmışlar. Artık sınıf yerine sınıf kuyrukçuluğu yapar hale gelmişler. Buradaki sendikalarla birlikte hareket edeceğiz. Türk-İş buna karşı çıkarsa tabanda Türk-İş'i teşhir edeceğiz. İşçilere, haklarınıza sahip çıkmıyorlar diyeceğiz.

Faruk Barut (Tes-İş Genel Başkanı): Kesinlikle eylem kararı alınmak zorundadır. Tes-İş sonuna kadar eylemden yana

Semsi Denizler (Türk-İş Genel Sekreteri, GMİS Başkanı): Türk-İş yönetiminin kararına katılmıyoruz. Ben 30 bin kişiyle birlikte Ankara'ya yürüyeceğim.

Bayram Meral (Türk-İş Genel Başkanı): Ülkemizde büyük bir kriz var. Sorunlar üst üste yığılmış. Bir de biz sorun yaratmak istemiyoruz. Siz sisteme katışınız.

Hasan Biber: Evet sisteme karşı tavır alıyoruz. Siz çürüyen sistemi savunuyorsunuz.

Salih Kılıç (Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri): (Hasan Biber'e yönelerek) Sen buraya önyargı ile geliyorsun. Senin niyetin başka. Sen bu rejimi beğenmiyorsun.

Hasan Biber - Evet bu rejime, kapitalizme karşıyım, sömürsüz bir düzeni savunuyorum. Önyargı dediğiniz nedir? Ben buraya eylem kararı alınması düşüncesiyle geldim.

Salih Kılıç: Sizi biliyoruz. Siz Türk-İş'in eylem bütünlüğüne zarar veriyorsunuz.

Adnan Özcan: Hasan Biber'e saygısızlık yapıyorsunuz. Hasan Biber'den özür dileyin.

Devlet Türk-iş içindeki muhalefetten rahatsız

"Yola Getirin"

Devlet sendikası veya devlet sendikacılığı san sendikacılığın özünü belirleyen bir politikadır. İşçi sınıfının kendi çıkarlarını geliştirme ve genelde sınıf mücadelesinin önünü devlet kendi sendikal politikalarıyla almaya çalışır. Yani devletin işçi sınıfına karşı uyguladığı her yöntem san sendikalarında vücut bulur. Bu düzende Türk-iş ile devlet elbette kemik gibidir. Türk-iş bunun için mevcut düzenin çıkarlarını saracak eylemlere asla girmez. İşçi sendikası etiketi altında, işçilerin ekonomik-demokratik haklarının kamirilmesi, onların siyasi iktidara yönelik muhalefettin düzen sınırları çerçevesinde tutulması-na özel bir önem gösterir.

Türk-iş ile devlet arasındaki özdeşlik Türk-iş merkezi ve buna uyumlu sendika yönetiminin izlediği tutumda tek tek kendini açığa vurur. Radikal eylemlerden, genel direnşlerden devletin önce Türk-iş yöneticileri korkarlar. TİS görüşmelerinde "makul" olan isteyecek işverenleri taleplere dünden razı ederler. 5 Nisan kararları çerçevesinde "tedariklik gerekiyorsa biz hazırız" derler. Hukuki anlamda kazanılmış haklara ilişkin uzlaşma yöntemleri geliştirirler. Ücretsiz çalışmaya özetler...

Eğer asıldan yukan işçilerin gerçek sınıf çıkarları yönünde cılız da olsa bir muhalefet varsa, bu durum Türk-iş'in üst düzey yöneticilerine kabul edilmez, engellenmeye çalışılır. Türk-iş'in yetmediği yerde ise devlet ya bu muhalefeti susturacak, etkisizleştirerek ya da düzen sınırları içersinde denetimine alacaktır.

B. Meral: "Genç sendikacılar laf anlatamıyoruz."
B. Sami Dağ (Devlet Bakanı):
"Siz yola getirmeszeniz biz getirmesini bilirsiniz."

Bugün Türk-iş içerisinde tabandan genel merkeze ve oradan da Başkanlar Kurulu'na kadar için için yükselen bir muhalefet var. Bu muhalefet işçilerin kazanılmış haklarına olan saldırılar karşısında Türk-iş yönetiminin gerekeni yapmamasına duyulan öfkeden kaynaklıdır. Türk-iş dönem dönem kendince sıvırlan bu muhalefete karşı çeşitli yöntemler uygulamıştır. 12 Eylül sonrası süreçte Migros işçilerinin mücadelesi ve işçilerin üye olduğu Tez Koop-İş 3 No'lu şubenin varlığı, bu sendikaların yürüttüğü sınıf politikası, hem işverenleri, hem Türk-iş'i, hem de devleti rahatsız etmiştir. Çareyi ise şube başkanı Aynur Karaslan'a disiplin cezası vererek şubeyi kapatmakta bulmuşlardır.

Türk-iş'e bağlı sendikaların genel merkezlerinin yaptıkları genel kurullarda da, şube sendikalarının bu platformlara taşıdıkları

İşçi sınıfının mücadelesini engellemeyi önüne hedef koyan Türk-iş, oklarını konfederasyon içinde kendisini rahatsız eden sendikacılara çevirdi.

muhalefet açıkça polisiye yöntemlerle susturulamaya çalışılmıştır. Bunun en somut örneği geçmişte Tes-İş ve Haber-İş sendikalarının genel kurullarında yaşandı. Muhalefet eden, salonda bildiri dağıtan işçiler, sivil faşistler ve polisler hedef gösterilerek zorla salon dışına atıldılar, işçilere "bölücü", "terorist" denilerek konuşma hakkı verilmidi.

Bugün bu türden muhalefeti çatıştığı yer Türk-iş'in en yetkili organlarından biri olan Başkanlar Kurulu'dur. Son 6-7 aylık Başkanlar Kurulu toplantılarında Türk-iş yöneticileri ne yapacaklarını şaşırın hale gelmişler, devletçi yüzlerini gizlemek için kendilerine muhalefet edenlere "Siz eylem yapıyorsunuz da biz gelmiyoruz" demeye başlamışlardır.

Bir yandan eylemden yana gözüken B. Meral diğer yandan Başkanlar Kurulu'nda Türk-iş'in işçilerin çıkarına bir şeyler yapmasını dayatan sendikacılara karşı sindirme, onları ihbar etme süreci içine girmiştir. Bu sendikaların başında Petrol-İş, Hava-İş, Liman-İş, TUMTİS gelmektedir. Türk-iş merkezi yönetimi ve B. Meral, 6 ay önceki bir Başkanlar Kurulu toplantısında Liman-İş Genel Başkanı Hasan Bilber'e açıkça "Ben bunu B. Meral olarak söylüyorum. Sen buradan gideceksin. Sen bir daha gelmeyeceksin" sözleriyle tavır almıştır. Oysa B. Meral'ın o platformda yer alan başkanlardan herhangi birinin konuşmasını engellemek gibi bir hakkı yoktur. Ancak Türk-iş'in sınıf muhalefettini o günden bu yana kaidemadığını, kaidemayacağını somut bir ifadesidir.

B. Meral işçilerin kazanılmış hakları konusunda bile devletle defalarca pazarlık yapacak kadar ileri giderek bu noktada bile ne kadar tavizkar olduğunu belirtmekten kaçınmıyor. Görüldüğü bakanlara, "Genç sendikacıları iktidara edemiyoruz, onlara laf anlatamıyoruz, onları frenleyemiyoruz" diyor. Tabii devletin Türk-iş'e verdiği ögüt; "Onları yola getirin, siz yola getirmiyor-

sanız biz getirmesini bilirsiniz" şeklinde oluyor.

Türk-iş ve hükümet açıkta çatıştığı yaparak genç sendikacıları dedikleri, daha radikal bir tutum takınan sendikacılara açıkça tasfiye planı güdüyorlar. "Eylem kararlarına uymuyorlar", "Bölücü konuşmalar yapıyorlar" bahaneyle açılan disiplin soruşturmaları ve sendikacıların yargılanarak ceza verilmesi bu tasfiye planının bir bölümüdür. Petrol-İş eski Genel Başkanı Münir Ceylan'a ceza verilecek görevinin elinden alınması, Hava-İş Genel Başkanı Atılay Aygün'e 20 ay hapis cezası verilmesi, tek başına "bölücü" konuşmalar yaptığı gerekçesiyle açılanamaz Devlet susturma ve tasfiye etme yöntemlerini Türk-iş aracılığıyla olduğu kadar diğer güçleri aracılığıyla da yürütüyor. Saldırı iki yönlü sürüyor.

B. Meral Başkanlar Kurulu'nun her zaman olduğu gibi genel merkez görüşlerine bütün sendika başkanlarının kafa salladığı bir yer olarak sümesini istiyor. Bunun için sendikacıları susturmaya çalışıyor ve "Genç sendikacıları frenlemekte zorlanıyoruz" diyerek devletin yardım istiyor. Devlet Bakanı B. Sami Dağ ise "Rahat durun, sizi bitiririz. Ödeme yapmıyınca bitersiniz." tehdidini savuruyor. Yani açıkça ödeniti yapmazsaks maddi açıdan zavırlarsınız, maddi çıkarlarınıza kavuşamayan işçiler sizin çatınız altında kalmaktan vazgeçerler diyor.

Dün olduğu gibi bugün ve önümüzdeki süreçte de muhalefet söz hakkı tanımama, onların cabalarını sabote etme gibi yöntemler dışında daha açık tasfiye planları devreye sokularak, Türk-iş içindeki radikal muhalefettin yok edilmeye çalışılacağı ortada dir. Çünkü devlet için Türk-iş ge teneksel uzlaşmacı Türk-iş ol mal, Türk-iş için ise devlete bağlı geleneği her zaman sürdü rülmelidir. Oysa ekmeğini, işini hakkıyla isteyen işçilerin hedefi işçiler için bir Türk-iş'i zorlamak oluyor.

Memurlar Adana'da işveren ve Valilik kışkacında

Adana (Mücadele)- Adana Kamu Çalışanları Platformu memurlara yönelik baskılara ilişkin bir rapor hazırladı. Raporda yer alan bilgilere ilişkin olarak da KCSP dönem sözcüsü Hasan Balıkcı 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Ener-Sen Adana Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısında 1994 1 Eylül Barış Günü'nde Türk-iş'in memurlara hala sendikalaşma hakkını tanımayan birkaç ülkeden biri olduğu vurgulandı. Ayrıca basın açıklamasında 87 ve 151 sayılı İLO sözleşmelerinin mecliste kabul edilmesine rağmen iç hukukta buna uygun düzenlemeler yapılmadığından bir anlam ifade etmediği anlaşıldı.

Adana KCSP'nin hazırladığı raporda kamu emekçilerine yönelik baskılar şu rakamlarla ifade edildi: Kamu çalışanlarının mücadele yü-

rüttüğü 4 yıllık süreçte Adana'da 300 sendika yöneticisi ve üye hakkında valilik ve idari amirler tarafından soruşturma açıldı. Soruşturma sonucu 5 memur sürgün edildi, 7 memurun kademe ilerlemesi durduruldu, 11 memur tutuklandı, 100 memurdan maaş kesintisi yapıldı. Yine 100 memura görev ve sorumluluk idarisi yapıldı. Bir kamu çalışanınin da görevine son verildi.

Raporda yer alan bu bilgilerin dışında Adana'da en son olarak Tüm Maliye-Sen üyesi 1 memur ile 2 yönetici hakkında soruşturma açıldı. TEK'ye çalışan ve Ener-Sen üyesi 15 personel hakkında iş akitlerinin feshedilmesine yönelik soruşturma açılırken, Devlet Hastanesi'nde çalışan Tüm Sağlık-Sen ve Genel Sağlık-İş üyesi 34 kişi hakkında başlatılan idari soruşturmalarda devam ediyor.

Eskişehir'de 10 bin emekçi yargılanıyor

Eskişehir (Mücadele)- Siyasi iktidar emekçilerin hakkı zeminde gelişen eylemleri karşısında kalbura çevirmiş yasaların denet umunay sürdürüyor. İşte bu nedenle çeşitli işçi ve memur eylemlerinden dolayı Eskişehir'de 10 bin dolayında emekçi mahkemelik. Eskişehir adliyesinin konidalarında hemen hemen her gün bir grup emekçileri haklarında açılan davalardan dolayı görmek mümkün.

Son olarak Demiryol-İş Sendikası'na üye 276 işçi 1993 Temmuz'unda ziyaret eylemi yaptıkları; Teksif Sendikası'na

üye 315 işçi ise 1993 Mayıs'ında maaş kuyruğuna girdikleri için haklarında açılan davalardan dolayı mahkemeye çıkarıldılar.

Viziteye çıkma, iş yavaşlatma ve diğer bazı eylemlerden ötürü haklarında savcılığa suç duyurusunda bulunulan yaklaşık 10 bin işçi ve memurun davaları sürerken bunların içinde 2.5 yıldır devam eden davalarda bulunuyor. Bunun dışında geçen yıl iş bırakma eyleminden dolayı haklarında dava açılan Tüm Maliye-Sen yöneticilerine verilen 1.5 yıllık hapis cezası ise Yargıtay'da bekliyor.

İşverene milyarlık ev, işçiye işsizlik reva görüldü

Eskişehir (Mücadele)- Devlet Su İşleri (DSİ)'nin Eskişehir'deki 31. bölge şube müdürü bu birimde geçici işçi olarak çalışan 150 işçinin işine 5 Nisan kararları doğrultusunda son verdi. Müdür yardımcısının ise kısa zaman içinde 2.5 milyar lıra değerinde bir eve ve arabaya sahip olduğu ortaya çıktı.

İşten çıkarılan DSİ işçileri DSİ Bölge Müdürlüğü önünde 3 Eylül'de sturma eylemi yaparak hükümet ve işveren aleyhine slogan attılar. İşçiler bu arada işyerlerinde meydana gelen haksızlıklara ilişkin olarak şunları anlattılar. "İşveren konumundaki Nevzat Yalçın'ın görevi gelir gelmez ilk yaptığı iş 6 kişinin çalıştığı

odayı boşaltarak 110 milyon lıra maaşla kendisine makam odası yaptırmak oldu. Bunu yaparken tasarruf tedbirlerini kendisi ihlal etti.

Bu şahıs işçileri kendi özel işlerinde de kullandı. Ayrıca Eskişehir Savaş Caddesi'ndeki Yetkin Apartmanı'ndaki dairesinin tüm dolapları, lavabosu, kilitli, avizesi vs. ihtiyaçlarını DSİ bütçesinden karşılamıştır."

İşten çıkarılan işçiler bu şahsın daha önceleri maaşı yetmediği için arkadaşlarından sürekli borç aldığını, avbassını zor getirdiğini söyleyerek, "Simdi bu araba ve eve nereden çıktı. Değirmenin suyu nereden geliyor, açıklasın" dediler.

Aras Kargo işgali öğretiyor...

Ücretlerini istedikleri, sendikaya üye oldukları için işten atılan 70 işçi 48 günlük mücadelelerini soğutmadan daha sıcak bir direnişe dönüştürdü. İşçi sınıfının kendisine olan güvenini geliştirerek, kazanma inancını artırdı. Evet, Aras Kargo işgali bir başarıdır. Haklar için mücadeleye girildiğinde, cesaretin olmazsa olmaz bir koşul olduğunu öğretmiştir.

"Selam Olsun Kargo İşgalcilerine..." İşçiler, emekçiler, devrimci ve demokrat güçler Aras Kargo'da gerçekleştirilen işgal karşındaki sevinç ve heyecanlarını bu ve benzeri sözlerle ifade ettiler. Sermayenin diktatörlüğüne, azıncıca saldırılan karşısında Aras Kargo işçilerinin, haklarınıza söke söke alacağız dercesine başvurdukları işgal, emekçilere, çözüme giden yolun nereden geçtiğini bir kez daha gösterdi.

Ücretlerini istedikleri, sendikaya üye oldukları için işten atılan 70 işçi 48 günlük mücadelelerini soğutmadan daha sıcak bir direnişe dönüştürdü. İşçi sınıfının kendisine olan güvenini geliştirerek, kazanma inancını artırdı.

Evet, Aras Kargo işgali bir başarıdır. Haklar için mücadeleye girildiğinde, cesaretin olmazsa olmaz bir koşul olduğunu öğretmiştir.

İşçilerin hatta tüm emekçilerin içine tildiği sefalet ortamını uzunca anlatmaya gerek yok. Ancak Aras Kargo işgalını iyi kavramak bakımından işçilerin yaşadıklarını kısaca belirtelim. Ülkemizde tüm çalışanların iş hakkı tam anlamıyla tehdit altındadır. Çığ gibi büyüyen işten çıkarmaların genişinde sendikasıızlaştırma, işeronslaşma, özelleştirme ve düzen partilerinin çıkar hesapları yatmaktadır. Sendika konfederasyonları ise işçilere karşı tam bir ihanet çetresindedir.

Gezbe Belediyesi'nde radikal bir direniş gösterilmişti. Çeşitli nedenlerle solum bir kazanımla sonuçlanmasa da direnişin radikallığı, direnişçilerin cesareti ülkenin her yanındaki emekçilerin moralini, inancını artırmış, öğretici olmuştu. Aras Kargo'daki direnişin önemi de bu noktadadır.

Aras Kargo işgalının öğreticiliği, işçilerin "yasadık" gibi bir kaygı taşımadan, bedel ödemekten çekinmeden, cesaretle bir direniş yaratmış olmalarıdır. Bu direniş, sermaye sınıfına ve onların militarist güçlerine 5 gün boyunca kök sokturmuştur.

Aras Kargo işçileri işgalın üçüncü gününde jandarmaların keçiyle kamyonları çekmeye çalışmasını kendilerini aradan ateslemeye girişerek püskürttüler, molotof attılar. Bu kararlilik, moral olarak güçlü olmaları. Haklılığını, meşruluğunu haykırmaktı. Sermayenin cesa-

retinin kırılması, sanı sendikacıların statükolarının sarsılmasıydı bu. İktidar ise yüzlerce jandarma ve polisi ile işçilerin üzerine saldırdı. Celal Aras'ı değil, bu direnişin diğer işçilere vereceği mesajı düşünerek saldırdıyorduk oligarşi. Bunun için bazı TV kanallarında işgal için "tehdit edici", "siddetle basıyuyorlar" şeklinde yayınlar yapılarak işçilerin haklı direnişini göğselenmeye çalışıldı. Aras Kargo patronu işgal karşısında 100 milyardan fazla zarara uğradı, dağıtım işleri ve kamuoyundaki imajı altüst oldu. Yurtiçi Kargo direnişinin yarattığı boşluktan yararlanarak kargo pazarındaki payını artıran Celal Aras, aynı hezime Aras Kargo direnişi sırasında uğramıştır. Kısacası Aras Kargo işgali işçi kıyımları karşısında hem iktidarın hem de patronların gerçek ve kendi yasalarnı dahi hiçe sayan tutumunu bir kez daha gözler önüne sermiş;

teşhirin yetmediğini, temel olarak kazanıma ulaşarak halkın nereden geçtiğinin mesajını yaydı. Bu mesaj hemen 29 Ağustos'ta Bel Beton'da yaşanan kıyım karşısında kendini göstermiştir. 4 kişinin işten atılmasıyla birlikte, Bel Beton'da çalışan bütün işçiler kendilerine yakın bir yerde süren Aras Kargo işgalını örnek alarak işyerini bir gün süreyle işgal ettiler. İşgal kırıldı ama işçiler yenilmediler, teslim olmadılar. Binterce polis, jandarma, coplarla, bombalarla saldırdıklarında işçilerin dillerinde sloganları, ar-kadan kelepçeli ellerinde zafer işaretleri vardı. Oligarşi onları mahkemelerde suçlu göstermeye, mahkum etmeye çalışsaktı. Biz emekçilere düşen bir görev de mahkeme salonlarında onları yalnız bırakmamak, direnişini sahiplendiğimizi göstermek olmalıdır.

Aras Kargo'da Direnişe Devam

Aras Kargo'nun Ankara Aktarma Merkezinde 55 işçinin Temmuz ayında işten çıkarılmasıyla başlayan ve daha sonra 70'e ulaşan işçi kıyımı, bugün Aras Kargo'nun diğer şubelerine de sıçradı.

Direnişin yaygınlaşması ve işten atılmayan Aras Kargo işçilerin desteğini almasıyla Aras Kargo patronu diğer birmirlerde de çareyi işçi kıyımında arıyor. 70 işçinin işten alınması ve beraberinde başlayan eylemlerle birlikte direnişin gelişmesinden, uğrayacağı zararlardan korkan Celal Aras, başta Ankara olmak üzere İstanbul ve İzmir'deki çalışanları sürekli işten atma tehdidi altında tutuyor.

Aras Kargo işçilerinin işgalini desteklemek için ziyarette giden 24 işçi Ankara'daki işyerlerine gittiklerinde, 31 Ağustos'ta işten çıkartıldıklarını öğrendiler. İşten çıkartılan işçilerin dördü Kolej, dördü Cebeci, dördü Kavaklıdere, dördü Dikimevi, kişi ise Ulus şubelerinde çalışıyorlardı.

Aras Kargo patronu Celal Aras İstanbul ve İzmir'de ziyarette çıkan işçilere yö-

nelik baskılarını da sürdürüyor. Ziyate kağıdı olarak hastaneye giden işçileri polise ihbar ederek gözaltına alıyor, arkasından da "sen gözaltına alındın" diyerek işten çıkarma hazırlığı yapıyor.

"Onlardan Güçlüyüz"

Aras Kargo işgalcilerini destek için ziyarette gittikleri gerekçeyle işten çıkartılan işçilerden Kemal Gündüz ve Necati Özel Aras Kargo direnişini şöyle değerlendirdiler:

Kemal Gündüz: "Celal Aras işçilerin kmeğiyle oynuyor. Bizim hakkımızı gasp edenlerin de hakkından gelecek olanlar vardır. Söz veriyoruz, Aras Kargo direnişi burada kalmayacak. Mücadelemizi sürdüreceğiz. Para babalarının, işçi düşmanlarının rahatça işi atamayacaklarını herkes görecektir. Güçsüz değiliz, onlardan güçlüyüz."

Necati Özel: "Biz Aras Kargo direnişçilerinin yalnız olmadığını gösterdik, direnişi desteklediğimiz için işten atıldık. Bu böyle kalmayacak, sonuna kadar direneceğiz."

Gazetemize bir açıklama yapan Nakliyat-İş Genel Başkanı Şemsi Ercan, "Aras Kargo'da mücadele devam edecek. Elbette sorunların çözümü genel

söke söke alacağız dercesine başvurdukları işgal, emekçilere çözüme giden yolun nereden geçtiğini bir kez daha gösterdi.

greve yatıyor. Keşke imkanlar bulunsa da genel grev yapılırsa. Biz mücadelemizi süresince bu talebi sürekli gündemde tutuyoruz." dedi.

Aras Kargo İşgali Desteklendi

İşgalın dördüncü gününde ziyarete giden Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu, SİP ve Devrim dergisi, direnişini destekleyen bir basın açıklaması yayınladı. Açıklamada, "Gün, teker teker değil, kol kola mücadele günüdür! Gün sınıf kardeşleriyle dayanışma günüdür." denildi.

Ankara Halkın Hukuk Bürosu da 1 Eylül'de yaptığı açıklamada Aras Kargo işgalcilerine yönelik saldırıyı kınadı.

Sosyalist İktidar Partisi Çankaya İlçe Örgütü ise 2 Eylül'de yaptığı basın açıklamasında, "Aras Kargo'da düzen güçleri gerçek yüzünü gösterdi" başlığı altında şu görüşlere yer verdi: "İşyeri işgalenyle, aktif sokak eylemlenyle, polis saldırılarına karşı gösterilen direnişlerle gücünü gösteren işçi sınıfının yaptığı, sermaye terörüne karşı direnmektir. Sermaye teröründen sorumlu olanların suçlarının hesabını vermeyecekleri sanılmamalıdır."

Devrimci Sol Güçler:

"Aras Kargo Direnişine Kalkan Ellerli Kıracağız"

Aras Kargo işgalının polis ve jandarma saldırısıyla kırıldığı 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Devrimci Sol Güçler Ankara Gençlik Parkı'na üzerinde, "Aras Kargo Direnişçilerine Kalkan Ellerli Kıracağız-Devrimci Sol Güçler" yazılı, bomba süsü verilmiş bir pankart astılar. Pankart 4 saat durduktan sonra ancak indirilebildi.

Devrimci İşçi Hareketi ise Aras Kargo direnişini desteklemek, ona güç vermek için 7 Eylül'de İstanbul'da iki yere bombalı pankart astı.

Birisi Kocamustafapaşa tren istasyonunu ovan na, diğeri de Haydarpaşa-Gezbe tren hattında asılan pankartlarda, "Aras Kargo İşçilerinin Yanındayız-Devrimci İşçi Hareketi" mesajı yer aldı.O

Alevi halk küfredilerek kazanılamaz

TC devlet olmayı Osmanlı'dan öğrenmiştir. Bu öğrenilişin sonunda Osmanlı için söylenen "Osmanlı'da hile tükenmez" sözü, katbekat daha fazlasıyla bugün TC için geçerlidir. TC, halkları birbirine kırdıran politikaları ve kontrolle taktikleriyle Osmanlı sarayının ayak oyunlarına, saray içi darbelerine bile rahmet okutur. Yüzyıllardır süren Osmanlı saltanatı altında ezilen, katliamlara uğrayan Aleviler, büyük umutlarla katildıkları Kurtuluş Savaşı sonrası, Cumhuriyet döneminde de aynı sonla karşılaşır. Kemalizmin koyu milliyetçi bakış açısı, başka halklara ve uluslara tahammül göstermez. 12 Eylül saldırısı tüm emekçi halka pervasızca yönelirken, Aleviler de bundan kendilerine düşen payı fazlasıyla alırlar. Devletin tüm kurumları bu politikaların azgınca sürdürüldüğü yerler haline gelir. Adeta Alevi halk asırları boyunca uğratılmaya, yok sayılmaya çalışılır.

1990'lı yıllara gelindiğinde toplumsal mücadelenin gelişmesiyle de birlikte emekçi Alevi halk kendiliğinden de olsa örgütlenmeye başlar. Devlet, yükselen toplumsal muhalefet karşısında halka topeykin savaşa açar. Halkları birbirine düşman etmek, birbirine karşı kıskırtmak için her yola başvurur. Geni-faşist hareketler hızla örgütlenirler. Artık devlet yukarıdan aşağıya tüm kurumlarıyla, sivil faşist örgütlenmelerle kontrolaşırmıştır. Vatandaşların birçok yerinde Kürt-Kürt, Alevi-Sünni düşmanlığı yaratılmaya çalışılır. Trakya'da, Ege'de, Karadeniz'de vb. Laz-Türk, Gürcü-Çerkes halkları Alevilere, Kürtlere karşı kıskırtılır. Erzincan, Erzurum, Elazığ, Amasya'da vb. yerlerde katliam provaları yapılır. Bütün bunların ardından Sivas'ta 37 ileri, demokrat, Kürt, Alevi insan Pir Sultan Abdal Şenliklerinde diri diri yakılır. Sivas Pir Sultan Abdal'dan sonra ikinci bir kanlı Sivas'ı yaşar.

Sünni ideolojiyi temsil eden devletin baskı ve zulmü altında yüzyıllardır yaşama zorlanan Aleviler, bu baskı ve zorbalık karşısında her dönem muhalefet odağı olmuşlardır. İlericiliğin, eşitliğin, kardeşliğin bayrağını taşımışlardır. Her ne kadar bu ileri değerler, dinsel motiflerle ayakta tutulsalar da, ezilmiş, aşağıdıkları baskı ve zulüm bu dinsel öğelere demokratik bir karakter vermiştir.

Yakın tarihimizde de bu niteliğini koruyan Aleviler, devrimci muhalefetin dayandığı önemli bir potansiyel olma özelliğini korumuşlardır.

Sivas katliamı sonrası Alevi kitlelerin tepkisiyle birlikte gücünü de ortaya koyması, düzen partilerinin en gericisinden, en ilericisine, oportünist-revizyonist soldan Kürtü burjuva milliyetçiliğine kadar herkesin dikkatini çekmiş, hemen herkes bu kitleden kendisine düşen payı alma çabasına girmiştir. Bugün düzen partilerinin, devlet erkanının, Alevi şenliklerine katılması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Alevilerin ibadetleri yönündeki engelleri kaldırması çalışması, Alevi ileri gelenlerinin düzen partilerine satın alınması çalışması hep bu çabaların birer parçasıdır. Bunda anlaşılacak bir şey yoktur. Düzenin her kurumuna, her parçasına sahtekarlık, ikiyüzlülük, namussuzluk sinmiştir. Onlar için kitleleri kandırmak, sömürmek, zulüm düzenlerini devam ettirmek her şeydir. Bunu başarabilmek için her yolu muhab sarırlar. Önce insanları katleder, katletti-

Soruna küçük burjuva milliyetçi değil sınıfsal bir gözle bakanlar Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi, Gürcüsü ile her ulustan, Sünnisi, Alevisi ile her mezhepten emekçinin düşmanının ortak olduğunu görür. Sorun sadece dar milliyetçi bakış açısından sınırlı doğruyu görme, yanlışta, hatada ısrar etmeme sorunudur.

rirler, sonra sanki tüm bunları kendileri yapmamış gibi katlettikleri insanları, en ateşli onlar sahiplenir, en ateşli onlar savunurlar.

Olgaşışın, bölüşü yöntemleri kullanması bizi şaşırtmıyor. Ancak kendileri ne devrimci-demokrat, yurtsever sıfatları taşıyanların devletini kullandığı yöntemleri kullanmasalar bile, devrimci yöntemleri kullanmaması, bizler açısından şaşırtıcı olmaktadır.

özgür Ülke'nin, 12 Ağustos tarihli 30 kalem köşesinde Rıza Doğan imzalı, "Kürt Alevisi nasıl Türk Alevisine dönüştürüldü" yazısı, işte tam da böyle devrimci olmayan, halk saflarında yeri bulmıyan bir tarzda kaleme alınmıştır. Yazı baştan sona kadar küçük burjuva milliyetçi bakış açısıyla yazılmıştır.

Bu kendini beğenmiş, ukala, halkları küçümseyen, eleştiri adına küfürler sıralayıp, siyasi soytanlık yapan zatın Aleviler için yaptığı nitelermeler, belki kendisi ve benzerleri için uygun görülebilir. Ama Kürt ya da Türk olsun, emekçi halklarımız için asla uygun görülemez...

Sormak gerekir; halklar kendi kurtuluşlarının yollarını bilseiler, sorunlarına çözümler üretseiler, Rıza Doğan gibi halka "öncülük" yapmaya soyunanlara, öncü örgütleri ne gerek kalırdı? Şayet halklar kendi sorunlarına çözümler üretcek, öncüye gereksinim duymayacak olsalardı, zaten Rıza Doğan gibi soytanların ortada dölaşp, kendilerine küfür etmelerine de izin vermezlerdi.

Rıza Doğan yazısının bütününde, Kürt ve Türk Alevilerinin ne kadar farklı olduklarını anlatabilmek için bin dereden su getiriyor. İbadet biçimlerinden geleneklerine, toplumsal değer yargılarından kültürlerine varıncaya kadar birçok örnek vermeye çalışıyor. Rıza Doğan'ın din temelinde yazdığı çoğu temelsiz, bilgisizliği ortaya koyan sözlerine de cevap verilebilir. Ancak, öncelikle sunu belirtmek gerekir, devrimci ve yurtseverler halkın ibadet biçimleriyle uğraşmayı, dini değerlerini yüceltmeyi ya da yermeyi uğraş alanı içinde görmezler, halkların günlük yaşamlarına ve dini duygularına saygı gösterirler. Ta ki, halkın bu duyguları devrimci gelişmenin önünde engel olma sınırına dayanınca ya kadar. Aleviliğin ise, bugün savunacağımız yarınları onların nasıl ibadet ettikleri, ne kadar inançlı oldukları değildir. Savunmamız gereken yanı; Alevi

kültürünün yaşattığı direnme, zulme, zorbalığa baskıdırma, insanları sevmeye, dayanışmaya, eşitliğe özendirir. Yoksa Pirlerine ne kadar, nasıl bağlı olup olmadıkları, nasıl cem yaptıkları değildir.

Rıza Doğan ve onun gibi düşünenler bunu yurtseverlik adına yapmaktadır. Durum böyle olunca söylenen sözleri hafife almak mümkün değildir.

Rıza Doğan, Kürt Aleviler için "başı boş köpekler misali bir o kucaktan, diğer kucağa oturuyor, çünkü düşürülmüş, özünden sapmış, çift suratlı, çift sözlü, çift kişilik, çift dilli, çift dinli olmuştur." nitelermeleri kullanıyor.

Rıza Doğan poyrazına kapılıp, tipide yolunu kaybeden yolcu misali ike, kural, değer, saygı vb. mezyetlerden yoksun bir halde, milliyetçi dar bakışın körüğü ile ne yazdığını, yazdıklarının ne anlama geldiğini bilmiyor görünüyor. Ya da biliyor da bilmemeziyetken geliyor. Bizce Rıza Doğan ne dediğini çok iyi biliyor. Yazısının birçok yerinde yukarıdaki alıntıda olduğu gibi, gösterdiği hezeyanların, sıraladığı küfürlerin asıl nedeni Kürt Alevilere duyduğu kızgınlıktan geliyor. Rıza Doğan'a göre, nasıl olur da Kürt Aleviler, küçük burjuva milliyetçilerinin arkasından gitmez de, sınıfsal örgütlenmelere daha sıcak bakıp, onların örgütlemeye ve politikalarıyla hareket ederler...

Öte yandan sormak gerekir Rıza Doğan'a; hangi halk, ne zamandan beri "başı boş köpek", "bir kucaktan diğer kucağa oturuyor" vb. nitelermelerine layık olmuştur? Bu nitelermeleri yapma hakkını Rıza Doğan? kimden nasıl almaktadır? Rıza Doğan'ın yazısında... sıraladığı "eleştirilere" tek tek yanıt verilebilir.

Karacaahmet Cemevine saldırı

Karacaahmet Sultan Kültür Derneğinin cemevi ile aşevinin genişletilen bölümleri, İstanbul Büyükşehir Belediyesi "na bağlı ekiplerce yıkıldı. Elbette ilk değildi bu saldırı. Daha birkaç ay önce Gazî'deki cemevi de benzer bir saldırıya maruz kalmıştı. Alevi kimliğinin, kültürünün ifadelerinden biri olan cemevleri, hemen her dönem devletin, sivil faşistlerin ve gericiilerin hedefi oldu.

Karacaahmet Sultan Kültür, Tanıtma, Davranış, Yaşam ve Türbesini Onuma Derneği'nin Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Başaran, 7 Eylül'de dernek merkezinde bir basın açıklaması yaparak, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ni protesto etti.

"Adil Düzen" sloganıyla işbaşına gelen RP'li belediyelerin, Alevilerin varlığına, inanç ve ibadet özgürlüklerine tahammül edemediğini söyleyen Başaran, yıkım olayını bunun bir göstergesi olarak nitelendirdi. Genişletilen bölümler için 1990 yılında Nurettin Sözen'den izin alındığını hatırlatan Başaran, olayı knadıklırları belirterek, demokratik güçleri dayanışmaya çağırdı.

Alevilerin inanç özgürlüğünün hedef alındığını ifade eden Başaran, "Bizim faaliyetlerimizi durdurmakla, tahliye

Ancak yazıdaki seviyemiz böylesine bir yaklaşımı gereksiz kılacaktır.

Halkımıza yakıştıran kültürler ve hakaretle Kürt Alevilerine de, devrimci ve yurtseverlere de bir şey kazandırmaz. Aksine olgaşışın halklarımızı sınır tanımadan sürdürdüğü saldırılara "sof"dan destek vermekten başka bir anlam taşımaz. Devrimci ve yurtseverler, halkın geçmiş tarihsel zenginliğini, günün gerçekliğiyle yoğurur, bu temelde ürettiği politikaları halkı örgütlemeye çalışır. Hem ulusal, hem de sınıfsal temelde halkları örgütlemeyi temel alır. Ancak bunu, çıkarıcı, günlük politikalarla yapmazlar.

Soruna küçük burjuva milliyetçi değil sınıfsal bir gözle bakanlar Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkezi, Gürcüsü ile her ulustan, Sünnisi, Alevisi ile her mezhepten emekçinin düşmanının ortak olduğunu görür. Sorun sadece dar milliyetçi bakış açısından sınırlı doğruyu görme, yanlışta, hatada ısrar etmeme sorunudur.

Devrimci ve yurtseverlerin hedeflerinde iktidar olmak ve bütün halkların kardeşçe yaşayacağı bir toplumun temellerini bugünden atmak vardır. Bu ideallerimize ulaşmak için, bugünden halkların kardeşliğini, dostluğunu, güvenliğini kazanmak bir zorunluluktur. Bu noktada ulusal temelde de, sınıfsal temelde de halkları elden geldiğince bir arada hareket ettirmeye, birbirleri arasında güven yaratmaya çalışılır. Bu ise, Rıza Doğan gibi halka küfür sıralayarak, değil, halkımızın değer ve geleneklerine saygı duyup, onları mücadeleye katmak için sabır, emek ve gaba gösterilerek başlanılabılır.

ettirmekle en büyük engeli aşp şartıata biraz daha yakın olacağının hesabını yapan RP'iler bu konuda yanılıyorlar." dedi.

Bugün ülkemizde ulusal, kültürel ya da dinsel bir kimlik, eğer bu kimlik olgaşışın "resmleştirildiği" kimlikle, uyusmuyorsa, eğer bu kimlik olgaşışın halkları birbirine düşürme, bölüp-yönetme politikalarına ters düşen mesajlar taşıyorsa, bu kimliğin kendini her ifade ediş biçimi egegenlerin saldırısına uğrayacaktır. Bu anlamda da, işte böyle bir kimliği taşıamak ve savunmak olacağına ancak mücadeleye, örgütlülükle mümkün olabiliyor. Arabım demek, Kürdüm demek, cemevi açmak ya da var olanı korumak, Lazca bir dergi çıkarmak... Hiçbiri, ama hiçbir mücadelesiz olmu-yor.

"Düşünce suçlularına" değil, halklara özgürlük

Av. Zeynep Fırat

Koalisyon hükümeti MGK'nın da oluru ile yeni bir "demokratikleşme" adımı daha at-maya karar verdi: Bu seferki "demokratikleşmenin" hedefi ise cezaevlerinde bulunan "düşünce suçluların". MGK'da görüşülen ve üzerinde anlaşılan "Düşünceyi Yayma ve Açıklama Özgürlüğü" ile ilgili bir raporun ardından sosyal demokrat Adalet Bakanı Moğultay, kolları sıvadı. 3 Eylül günü çeşitli baro başkanları, hukukçular ile aralarında CGD başkanının da bulunduğu bazı basın kuruluşlarının yöneticileri ve iddâr temsilcilerinin katılımıyla oluşturulan Düşünceye Özgürlük Komisyonu çalışmalara başladı. Komisyon "düşünce suçu"nun kapsamını belirleyip, DGM'lerin görev alanından çıkarılacakmış. Böylece düşünce üzerindeki baskılar da adım adım azaltılacaktı.

İktidar cephesinde bunlar olurken, İHD ve ÇHD genel merkezleri de Düşünceye Özgürlük Komitesi oluşturarak bir kampanya başlattılar: Düşünceye ve Basına Özgürlük Kampanyası... Kampanya şimdilik imzalarla sürüyor. Komite toplanan imzaları Eylül ayı içinde Meclis'e verecektmiş. Böylece zaten bu konuda çalışmalarını yürüten İktidar üzerindeki baskı unsuru oluncakmış...

Gösterecek de olsa yapılanlar ilk bakışta cezaevlerindeki gazeteci, yazar ve sendikacıların tutsaklıktan kurtulacağına sanırlar için çok olumlu bir çalışma gibi değerlendirilebilir. Oysa her şeyiyle ince hesaplanmış bir politikadan başka bir şey değil. Ve olgarşı çok net bir biçimde "düşünce suçu", "terör suçu" diye ayrılmaya çalışılan bu kavramların bilincinde kalmazsa çalışıyor.

Boyle bir caba nasıl yansıtmıyaya çalışılır- sa çalışılır, Türkiye halklarının özelemlerin ifadesi olan ve silahlı mücadele veren kurtuluş savaşlarının mesruluğudur tartışma ko-nusu yapılır. Buna bırakılır katılmayı, izin vermek bile hâkin azad edilir, onun egemen- lere karşı uyguladığı mesrû şiddetini ve bu- nun savunucularını yargıların hale getirmek- tir, özünde niyetimiz ne olursa olsun, "düşünce suçu" diye bir kavramın kabul edilmesi burjuva bir bakış açısıdır ve mahkum edil- mektir. Olaylara taratılan -ki aydın olmak, tribünden ider gibi sınıflar üstü olmayı değil, taraf olmayı gerektirir— tüm aydınlar MGK destekli bir aldatmaca olan bu oyun kadar onunla örten tüm kampanyaları da sorgu- lamalıdır.

Hem MGK destekli SHP'li bakanlar, hem de dolaylı da olsa böyleli bir mantığın meş- ruşlaşmasına hizmet eden Düşünceye ve Ba- sına Özgürlük Kampanyası'nın sahipleri adım atarlarken, devrimcilerin, ateşin orta- sında çarpışan savaşçıların mesruluklarını tartışma konusu bile yapılamayacağını bi- mek durumundadırlar. Türkiye halklarının umudunu temsil eden devrimcilerin birkaç aydın, yazar ve gazetecinin -ki onları da neredeyse tamamı sosyalist basının üyeleri- di- cezaevlerinden çıkabilmesi için "terörist" ilan edilmesini değil kullanılacak, buna se- yirci bile olmak sorgulanması gereken bir tavırdır.

Herkes bulunduğu konumu, tarafını net olarak ortaya koymalıdır. Devrimciler, yurt- severler terörist olarak nitelendir, silahlı mü- cadele "terörizm" olarak karalanırken, top- lumsal muhalefetin bir parçası olarak safı- mızı net koyabilmeyiz.

Bunun cevabı şu sorudadır: MGK tarafından hazırlanan teçrit politika- larına güç mü taşıyacağız, karşı mı duraca- rız?

Malatya Cezaevi'nde Devrimci Sol tutsaklarının açlık grevi sürüyor

"Biz Kazanacağız"

Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin he- def göstermesinin ardından 15 Ağus- tosta Malatya Cezaevi'nde başlayan saldırılar sırasında, Devrimci Sol tutsaklarının bulunduğu koğu, otomatik silahlarla taramış ve koğuşlara gaz bombası atılmıştı, saldırılarda yarala- nan 42 Devrimci Sol tutsağı da saldırı- ları protesto için süresiz açlık grevine başlamıştı. Direnisi kararlılıkla sürdü- ren Devrimci Sol tutsaklarının açlık grevi 30'lu günlere yaklaştı.

Ailelerden Direniş Desteği: Adana'da SHP İşgalı

Tutsak aileleri tarafından 30 Ağus- tosta Adana HADEF'te başlatılan açlık grevi 5 Eylül'de Adana SHP il binası- nın işgaline dönüştü. Tutsak aileleri ko- alisyon ortağı SHP'nin Adana il binasını işgal ederek İl Sekreteri Selahattin Öztaş'tan hesap sordular. Ailelerin tep- kisi ve talepleri karşısında "oediz", "ca- gız"dan başka hiçbir açıklama yapı- mayan Öztaş basının gelmesiyle so- rumluluklarını hatırlamaya başladı. İş- galin basına yansımaları engellemek için "Bunlar bizim misalimiz, istedikleri kadar kalabilirler" diyordu. Adalet Bakanığı'yla da telefon görüşmesi ya- pan Öztaş, direnişin ilerleyen saatle- rinde gerçek yüzünü gösterdi. Parti bi- nasına sivil ve resmi polisleri sokarak, aileleri dışarıya çıkartmaya çalıştı. Ai- lelerin direnişi karşısında bunu başara- mayan Öztaş, bu kez de ziyarete ge- len insanları polise gözetlererek itibarlık yapmaya başladı. Bununla da yetin-meyen Öztaş, aynı gün akşamüstü iki otobüs çevik kuvvet çağırarak, parti bi- nasını kuşatmaya aldırdı. Ve aileleri zorla partiden attırdı. Bunun üzerine aileler HADEF'e giderek geceyi bu- ra- da geçirdiler.

6 Eylül'de direniş üzerine bir değer- lendirme yapan tutsak aileleri şartlar ne olursa olsun; SHP binasını yeniden iş- gal etme ve açlık grevini tekrardan bu- rada sürdürme karar aldılar.

Aileler aralarında yaptıkları toplantı- nın ardından, SHP il binasına tekrar gi- derek partiyi yeniden işgal ettiler. Tüm tehdit ve gözetliğine rağmen SHP'deki işgal ve açlık grevini sürdürmeye ka- rarlılar.

Tutsak ailelerinin direnişleri boyunca onları yalnız bırakmayan Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu da SHP'nin tavırını protesto eden bir basın açıkla- ması yaptı. Daha sonra aileler, 11 Ey- lül'de Adana'dan Ankara'ya gitmek üzere yola çıkacaklarını açıkladılar.

Ankara Merkez Kapalı Cezaev'inde Devrimci Dayanışma

Malatya Cezaev'inde süren süresiz açlık grevine destek olanlar yalnız aile- ler değildi. Ankara Merkez Kapalı Ce- zaev'indeki Devrimci Sol tutsakları da 5 Eylül'de bir açıklama yaparak "...Dev- rimci tutsakların haklarına yönelik saldırılara ve Keyfi uygulamalara karşı asla suskun kalmayacağız. Bu saldırıların sorumluları er ya da geç hesaplarını halka vereceklerdir" de- diler.

"Biz Kazanacağız"

Tutsaklara ailelerin ve yoldaşlarının desteği sürerken Malatya Cezaev'inde- ki Devrimci Sol tutsakları direnişlerinin 24. gününde (8 Eylül) yaptıkları açıkla- mada haklıklarını ve kazanacaklarına olan inancın bir kez daha haykıldılar. Elibistan Cezaev'indeki tutsakların Malatya Cezaev'ine gelmek için verdikleri mücadelede desteklediklerini be- lirten tutsaklar "Malatya Cezaev'indeki tüm insanlık dışı uygulamalar orta- dan kalkıncaya ve taleplerimiz kabul edilinceye kadar süresiz açlık grevi direnişimizi devam ettireceğiz" dediler.

Tutsaklar ayrıca başlarına gelebile- cek her şeyden, başta DYP-SHP koa- lisyonu olmak üzere Adalet Bakanı Mehmet Moğultay, faşist cezaevi yön- eticileri Çetin Çalkavan, Veyssel Yüksel, Kadir... Unsal..... ile Cezaevi Savcısı Şefik Akıldırım ve işkenceci faşist di- güenlik subaylarının sorumlu olacağı- nı belirtti.

HALKIN ADALETİNE KARŞI HAK GASI

Ankara Merkez Kapalı Cezaev'inde halk düşmanı Ahmet Celal Özkul Dev- rimci Sol tarafından cezalandırıldığı için Devrimci Sol tutsaklarının 10 gün bu- yunca görüş hakları gasp edilirken iş- tide sayım verme eylemi nedeniyle de bir ay mektup yasağı getirildi. İdarenin bu keyfi uygulamasına tutsaklar sessiz kalmadılar.

Devrimci Sol tutsakları adına konuy- la ilgili bir basın açıklaması yapan Nev- zat Şahin bedellerle kazanılan hakları- nın, keyfi gerekçelerle ellerinden alın- maye çalışıldığını ancak buna izin ver- meyeceklerini belirtti.

Ankara Merkez Kapalı Cezaev'inde- ki keyfi uygulamalar yalnızca verilen cezalarla sınırlı değil. Merkezi olarak tüm cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelen; tedavilerinin engellenmesine varan insanî taleplerden başlayan bir dizi sorun burada da yaşanıyor.

Özellikle tutsakların hastaneye gi- diş-gelişlerinde diğ güvencilikten sorum- lu faşist subaylar tarafından provakatif tavırlar geliştiriliyor. Hastaneye götürü- len tutsakların muayene sırasında ke- lepekleri çözülmezken, ayrıca muaye- ne ve tedavi odasında "güvenlik" baha- ne edilerek asker bulunduruluyor. Aynı uygulamanın baya tutsaklara dayatıl- ması ise faşist subayların provokasyon niyetini çok açık bir biçimde ortaya ko- yuyor.

Daha önce de benzeri bir uygulama- ya zorlanan Devrimci Sol tutsakların- dan Gülnihal Yılmaz askerlerle yaptığı tartışmanın ardından saldırıya uğramış ve 5 günlük rapor almıştı. Son olarak 26 Ağustos'ta benzeri bir sorun bu kez Yasemin Karadağ'ın muayenesi sıra- sında yaşandı.

Cezaev'nin dış güvenciliğinden so- rumlu jandamanın böyle davranarak fi- len tutsakların tedavisini engellediğini söyleyen devrimci tutsaklar, bu pro- vakasyonu yaptıkları ortak bir basın aç- klamasıyla protesto ettiler. Devrimci Sol,

PKK, DHP, TKP/ML-TIKKO, TKPİL, THKPÇ-HÖ, PRK (RIZGARİ) ve TKB tarafından yapılan açıklamada uyula- ma genel anlamda baskı politikalarının bir yansıması olarak değerlendirilken, kamuoyu konuya karşı duyarlı olmaya çağrıldı.

TUTSAKLAR ÖLÜME MAHKUM EDİLİYOR

Çankırı Cezaevi yönetimi görüşleri 15 dakika ile sınırlandırma, günlük ga- zete ve dergilerin alınmaması gibi hak gaspın yanında, hastaların tutsaklı- nın tedavileri sırasında da keyfi uyula- malar yapmaktan geri durmuyor. Çan- kırın Cezaev'inden Ankara Senatoryum Hastanesi'ne getirilerek tüberküloz te- davisi gören Selahattin Dündar, Bülent Burçaç, Hasan Demirtaş ve Emin Tok- demir adlı dört tutsak getirildikleri has- tanede yataklarına kelepçelenmek isten- diler. Tutsaklar insanlık dışı bu uy- gulamanın dayatılmasını 4 günlük açlık grevi yaparak protesto ettiler.

Hastalığı her geçen gün ilerleyen ve kan kusmaya başlayan tutsaklardan Bülent Burçaç'ın açlık grevi yaptığı ge- rekçeyle engellenerek, Çankırı Has- tanesi'ne geri gönderildi. Burada ise te- davisi için uygun koşullar yok. Çankırı Cezaev'inde bulunan Devrimci Sol ve TKP tutsaklarının yaptıkları ortak ba- sını açıklamalarında cezaevi yönetiminin tedavi gören tutsaklara yönelik bu keyfi baskısı kinandı ve bu insanlık dışı uy- gulamaya karşı herkesin duyarlı olması istendi.

KONYA ÖZEL TİPTE BARİKAT DİRENİŞİ

Devrimci Sol davasındaki baya tutsakların havalılandırma haklarını keyfi olarak kısıtlamaya çalışan cezaevi ida- resi, tutsakların bu keyfi uygulamaya direnişleriyle karşılaştı. Direniş karşılık olarak idare, 3 Eylül günü tutsakların bulunduğu koğuşa akşam 19.00 sıra- rında bir baskın düzenledi. Bu baskın sırasında tutsaklara saldıran asker ve gardiyanlar aynı gece bayanlar koğu- suna bir kez daha saldırı girişiminde bulundular. Ancak koğuşa girmeyi baş-aramadılar, çünkü Devrimci Sol, PKK, TIKKO ve TKB tutsaklarının barikata- rıyla karşılaştılar. Faşist 2. Müdür İbra- him'in de başlarında olduğu asker ve gardiyanlar ancak gaz bombaları ve tüp gazlar kullanarak koğuşa girebildi- ler. Kalaslar, coplarla ve kesilmiş hor- tum parçalarıyla tutsaklara yapılan sal- dırda tutsakların çoğu ağır şekilde ya- ralandı. Bu saldırı sırasında yaralanan Nurgül Eleveren nefesalamaz duruma gelirken, Sercan Çakır isimli tutsağın kaburgaları kırıldı. Nuray Öğnerin vücudunda çeşitli kırıklar var. Gazetemizin Konya bürosu temsilcisi Özgür Güdenoğlu ise ağır yaralandı.Yaralıları içinde direniş destek veren iki adli tutuklu da var. Yaralıların hiçbirinin tedavisine izin verilmiyor. Erkekler koğuşunda kalan Devrimci Sol tutsakları ise baya tutsaklara yönelik bu saldırıyı protesto etmek için açlık grevine başladılar.

İhanete karşı zaferin kronolojisi

13 Eylül 1992

Saat 08.00... Darbeci çete, devrimci hareketin önderini içreç, ahlaksız bir saldırıyla gözaltına alıyor. Çete, hareket yönetimini, hareketin arşivini, tüm olanaklarını gasp etmiştir bu andan itibaren.

17 Eylül

Önderliğin ısrarı üzerine darbeciler tutuklama gerekçelerini yazılı olarak getiriyorlar. Sübjektif gerekçeler... "Yönetim değiliz" diyor, önelirne aylar, yıllar sürecektir, bir program koyuyorlar... Devrimci hareketin önder, darbecilerin kadrolara açma konusunda ısrar ediyor. Darbeciler niyetli değil. Bu süreyi uzatabilecekleri kadar uzatacaklar

18 Eylül

Önderlik sorunun çözümü için üç alternatifli bir çözüm önerisi sunuluyor.

21 Eylül

Darbeciler önderliğin önerisine, içinde kabul edilemeyecek şeyler olan bir protokol önerisiyle yanıt verirler. Almak tüm kabul edilemezliğine karşın, 18 Ekim'e kadar üzerinde hemfikir olan arkadaşlarla bir toplantı düzenleneceği öngörülmektedir... 24 Eylül'de yayın organlarına, pratikte müdahale etmemeleri vb. koşullarla bir protokol imzalanır.

26 Eylül

Darbeciler önderliğin sorusu üzerine, çağın insani kararlarına uyacaklarını söylerler.

8 Ekim

Darbeciler namussuzdur, verdikleri hiçbir sözde durmamaktadırlar. Önderlik, gözaltında tutulduğu üstün kapıcı ülke içinde bir ileri kadroyu darbeden haberdar eder. Ve darbecilerin kadroların kararına uyaçağı taahhüdü ve ülke için güvençesiyle, sorunu "düşmanı sevindirmeden çözmek için" ısse döner.

8 Ekim

Alçak ve haindir darbeciler. Yeni-den öndere saldırarak, üssün ışksız, havasız bodrumuna hapsederler.

18 Ekim

Darbeden bu yana 37 gün geçti. Bugün darbecilerin platform toplayacaklarını taahhüt ettikleri gündür. Oysa platform (komisyonu) oluşturacak kadrolar bile getirilmemiştir henüz.

3 Kasım

Darbeciler, önderliği 31 Ekim'de gelen komisyon üyelerinden Musa'yla ancak bugün göstürüyorlar. Telaşlıydılar. Çünkü gelen komisyon üyeleri onları meşru görmüyordu. Musa'nın da müdahaleleriyle devrimci hareketin önderinin tutukluğu bilyor bugün.

8 Kasım

Darbeciler pazarlık yapmak istiyorlar. "Sen bize MK konumu ver, örgütlenmeyi de bize bırak, sen de başımıza siyasi sorumlu ol, hiçbir şeye karışma" diyorlar. Önderliğin yanıtı açıktır: "Darbediğin hareketimizde devam etmesi, hizip olarak kurumsallaşması emektir, cezalandırılması gerekir."

8 Aralık

Komisyon üyeleri Malik, Musa, Derya, önderlik ve darbeciler arasında görüşmeler sürüyor. Darbeciler her koşulda kendilerini garantiye almak ve

Şimdi daha

Darbecilik İhanetinin üzerinden tam iki yıl geçti. Devrimci Sol önderi darbecilerce tutsak edildiği gün "Darbecilik çürümüşlüktür, yok olacaktı" demişti. Darbecilerin, oligarşinin, fırsatçı oportünizmin iddiaları, beklentileri vardı. Ama bunların hiçbir gerçekleşmedi!..

Tarih devrimcileri doğruladı.

Herkesin birden kazanmasının, herkesin haklı çıkmasının mümkün olmadığı bir çatışmaydı bu.

Haklı ve doğru olan tekti.

Kazanan da tek oldu, yani, devrimci hareket.

Darbecilik yok oluştu. Sonuç da farklı olmadı zaten. Oligarşinin ve oportünizmin umutlarının suya düşmesi için de aradan fazla zaman geçmesi gerekmedi. Ve biz yolumuzda yürüyoruz. İhanete karşı zaferimizle daha güçlüyüz şimdi.

Nasıl olur?" diyordu duyan herkes. Böyle bir şeyi aklı almıyordu kimsenin. Bir türlü inanmıyor, inanmak istemiyorduk. "Gerçek olamaz"dı. Ama gerçekti işte: 13 Eylül 1992 günü Devrimci Sol, hiç beklemediği bir "darbe" ile karşılaşmış, önderi tutsak edilmiş, arşivine, ilişkilerine tüm maddi olanaklarına ve silahlarına el konulmuştu. Ancak bunu yapan oligarşi değil, o güne kadar "içimizde" olan üç kişi. Bedri Yağın, İbrahim Bingöl ve A. Şener Yıldırım'dı. Bunlar 13 Eylül '92 gününe kadar "yoldaş" dedikleri "önderim" dedikleri Dursun Karataş'ı aşağılık bir şekilde tutsak etmiş, yine önderliğin gölgesi altında devrimci hareketi aylarca hiç kimsenin haberi olmadan yönetmeye kalkmış. "darbe ile hareketi ele geçirmeye çalışmışlardı". Önderliğin nezdinde Devrimci Sol'a darbe yapılmış, kanla yorulan devrimci değerlerimiz, ilkelerimiz, ahlakımız kirlenerek hukukumuz ayaklar altına alınmış. "Olmaz" denilen, "nasıl olur" diye isyan eden buydu.

Belki yolunda gilmeyen bir şeyler olduğu fark ediliyordu, ancak bizim için darbe "40 yıl düşünsek aklımıza gelmeyecek" bir şeydi. Bu yüzden öğrendiğimizde inanmıyor, kabullenemiyorduk. Haksız değildik. Mücadelenin zorlu süreçlerinde daha önce İhanetlerle, düşmanın ağır darbeleriyle karşılaşmış, acıyı ve öfkeyi yaşıyarak öğrenmiştik. Ancak DARBE İhaneti hiç bir şekilde beklenilecek, mücadelenin seyrini içlerinde ihtimal verilebilecek bir durum değildi, olamazdı.

"Nasıl olur?" diye sorarken aslında "Nasıl bu kadar alçaklıbdılar?" diyorduk darbeciler için. Onlar ki önderimizi on yıldır, on beş yıldır kavganın her anında, yasında ölümden hep önderinde görmüş, ta-nmış, bu yüzden "Benim için hareketin önderliği en ufak da olsa sonu işareti taşıyor", "Yanında olmak benim için bir okul gibiydi" ya da "Sen benim her şeyimsin" demişlerdi.

Yıldırır onu tanıyor, biliyor, onaylıyorlardı. Nasıl böyle düşküne bir yönetime başvuruabilir, nasıl böyle alçakça saldırılabildiler?

Onyıllardır emek harcarıp, kan döke-rek, can vererek yarattığımız değerlenimi-zi, yoldaşlık güvenini nasıl böyle bir çirpi-

da kirlatabildilerdi? Savaşın içinde oluşan ilkelerimizi, hukukumuzu nasıl böyle ayaklar altına alabilir, kadroların, militan-ların, savaşçıların önderlikte somutlaşan iradesini, hangi yetkiyle çiğneyebilir, dar-be gibi içreç bir yönetime nasıl başvuru-bilirdi?

Evet bir sebep olmalıydı, ciddi bir se-bep! Darbeciler önderliği hapsedip "tutuk-lusun" dediklerinde önderlik soruyordu: "Neden, hain miyim?" "Hayır değilisin", "Peki, beni neden tutukluyorsunuz? Su-çum Nedir?" diyordu Devrimci Sol önderi. "Açıklayın" diyordu. Darbeciler yanıtlarla ruh hallerini ortaya koyuyorlardı. "Bu ha-reketi yok ettin, tek adam bırakmadın." Bunu söyleyen bir yıl sonra ülkeye gel-me-k için hüngür hüngür ağlayarak "sem-patizan" olan İbrahim Bingöl'ü.

"Demek beni ezecektin ha" bunu söy-leyen de diğer seflerin dolduruşuyla Arife meydanı kaptımmamak için Türkiye'ye ge-ten ve İhtirasının kurbanı olan Bedriydi.

Aralarında bir şey söyleyemeyecek ka-dar siliik ve ahlaksızlığıyla suça ortak olan, ve bir yılı bulmadan 500 bin markı alıp kaçacak olan biri daha vardı. A.Şener Yıldırım.

Her biri başlı başına bir sebepti işte. Korkak, bencil ve namussuz... Zavallı, İhtiras düşkünü ve değersiz... Savunabile-cek düşünce kırıntılar dahi olmayan bir zaafılar koalisyonuydu sebep. Küçük bur-juvazının karakteristik özelliği, zaafılar "fırsat" bulmuş, "içimizdeki düşman" bu İhanette cisimleşmişti. Önderlik tarafından o gün söylenenler çok geçmeden ortaya çıkacaktı. "Bu kompo, zaafıların örgüte-rek kendi İhtiraslarını tatmin etmeye ça-lışmaktan başka bir şey değildi." demişti devrimci hareketin önderi. **"Sonra birbir-lerini yiycekler"** demişti.

Çünkü darbecilik çürümüşlüktü, bencillik ve İhtirası ve kaçış.

Kızgınlaşan savaşın içinde, savaşın acımazlığı karşısında kendilerini yenileye-meyenler, düşüncede, duyguda, eylemde çeliksizemeyenler, ya bırakıp gidecek ya da tüm çürüyen yanılarıyla kendilerini ku-sacaklardı. En namussuzca olanını, ikni-cisini, yani İhaneti seçtiler. Savaş gerçe-giydi kaçtıkları. Küçük burjuvazi söylemde savaşın en keskinine, en radikaline vardı.

Ama gerçeğinde yoktu böyle bir şey. On-ların hayallerindeki "başarı", çabucak ka-zanılabilen başarılar, kolayca oluveren bir devrimdi. Savaş gerçeği onlardan sabır istiyordu oysa, özveri, cesaret, disiplin istiyordu. O gerçeğin içinde onların bencil-liklerine, İhtiraslarına rahat, kuralsız, de-netimsiz yaşamlarına yer yoktu.

Darbe küçük burjuvazinin kendine bö-le bir alan açmak için giriştiği bir komplotu-du.

Zaafıların peşinden gidenler bir bir darbe pisliğine bulaştılar. "İçimizdeki düş-man" billurlaşarak karşımıza darbecilik kimliğiyle çıktı.

ANCAK BİZ DAHA İLK GÜN

YENİMİŞTİK İHANETİ

Daha ilk gün alt etmiştik onları. Gele-ceklerin olmadığını söylemiştik. 13 Eylül 1992 sabahının ilk saatlerinde darbecinin "Demek beni ezecektin ha" sözlerine, **"Evet, -demistik- komplotlar ve dar-be-ler her zaman ezilmek zorunda-dır."**

İçimizden çıkmışlardı ama bize yaban-çıydılar.

Cok söylemişlerdi. Ama gerçekte bilmi-yorlardı ki Devrimci Sol söylediklerini yapan, yaptığını savunan bir hareketti.

Cok sözünü ettikleri bu gerçeği kendi karşılarında gördüklerinde ise çok geçti artık; alt edilmiş, ezilmiş, btmışlerdi.

Sadece onlar değil bu yeniden öğ-re-nenler, empenyalistler, onların ülkemiz-deki işbirlikçileri, dost yüzü fırsatçılar ve oportünistler de da bunu bir kez daha gö-rüp öğrendiler.

SABIRLA, İNANÇLA,

KARARLILIKLA BİZİM OLDU

ZAFER

20 yıla yaklaşan mücadelemiz geçmi-şimizde, önderliğin deyişiyse, "ateşi ve İha-neti" görmüştük. Ama darbe o güne ka-darkilerin ve görüleceklerin daha bo-yutlusuydu.

Zaferimiz de o kadar büyük oldu. İha-netin böylesini de öğrendik. Ve böylesini alt etmenin tecrübesine sahip olduk. So-runu çözmek için ve bir noktadan sonra halka kavratılabilmek için esnekliği, sabrı ve hoşgörüyu yorduk.

Soyut birlik isteklerine yanıtmız İha-netle asla uzlaşma olmayacağıydı. Hal-ka, harekete, önderliğe, kadrolara karşı suç işlenmişti. Ve adaletimize asla gölge düşüremezdik.

Kadrolar düzeyinde, kitleler düzeyinde, birim birim, mahalle mahalle, ev ev tartış-malar, görüşmeler toplantılar yapıldı. Devrimci demokrasimiz mahkum etti dar-be-ciliği.

Öğrenerek, sola öğreterek ve darbeci-lere ders vererek aslıdı bu aşama.

Deklarasyonlar bilişiydi darbecilerin. Kadrolar bu hareket bizim, önderlik bi-zim, önderliğimizdir dediler ve sahip çıkmış, vefanın, yoldaşça güveni, özgiye ve devrime sadakatin güvencesi yanında pek ratslanmayan güzellikte bir örneğini sun-dılar.

Türkiye solu adına, halklarımız adına, devrim adına yürütülen bir onur savaşıydı bu. Devrimci Sol kazandı bu onur savaşı-nı. Yeni gelenekler eklendi tarihimize. Emekçi halkın umudu Devrimci Sol bo-

Darbeciliğe karşı zaferimiz önderlik gerçeğini bilince çıkarmıştır

Devrimci ahlak, değerler, kurallar, il-keler, gelenekler, önderlik, şehitler, dev-rimci adalet, hukuk... Devrimci hareketin darbeyi, darbeciliğe karşı mücadelesin-de işte bunlar sahiplenilip savunuldu... Önderliği savunmak, sahiplenmek bunlar içinde özel olarak öne çıktı. Çünkü önderlik kendini darbeye ortaya koyan ihanetin öncelikli hedefiydi.

Darbenin ve darbeciliğin ideolojik ve örgütsel olarak mahkum edilmesi, gide-rek pratik olarak altı edilmesi ve bunun kendi içinde bir zafere dönüşmesi, devri-min kazanımıdır. Bir yanılla siyasal bir savaştı bu. Bir yanılla onur savaşımız. Kazanılan zafer, ahlakımızın, değerleri-mizin, geleneklerimizin ve adaletimizin bir kez daha yüceltilmesidir. Ve bu zafer Türkiye sokunda önderlik gerçeğinin yerli yerine oturtulmasıdır.

Darbenin öncelikli hedefi önderlikti. Çünkü darbeciler biliyorlardı ki, önderlik tasfiyeye soyunduktan ideolojik çizginin, değerlerin, geleneklerin ve savaş gerçeğinin osimleşmiş ifadesiydi.

Darbeciler işe önderi etkisizleştirerek başlamışlardı. Çünkü biliyorlardı ki; ken-dileri ancak onu yok ederek, etkisizleştire-rerek "önder" olabiliyorlardı.

Ne var ki, bilmedikleri ya da unuttuk-ları bir şey vardı darbecilerin; önderlik mücadeleye kazanıldı, darbeye önder olunamazdı, "önder olma" ihtarları bu-nu unutturacak kadar dumura uğratmıştı beyinleri.

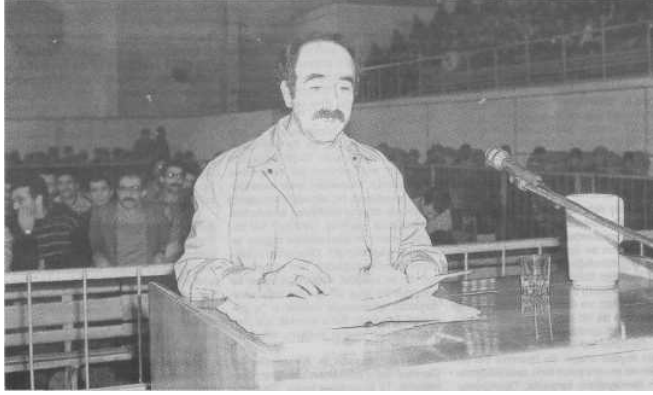
İhtiraslıydılar; önder olmak istiyorlardı. Devrimci hareketin önderini iğnec bir saldırıyla "gözetlme almalarnın" hemen ardından serfettikleri sözler yalnızca bu-ru ortaya koyuyordu.

Örneğin İbrahim Bingöl şöyle dile ge-tiriyor duygularını: "Biz sana başka şeyler de yapardık ama, neyse hareketle saygımız var."

Bu hareketi daha iyi yönetebilecekleri iddiasındadırlar. "Sen nesin ki, randevu ayarlamaktan başka bir işe yaramazsın ulan!" diye ifade ederler bu iddialarını. Ama iddia başka, hayat başkadır. Hiç içinde olmadıkları ve anlayamadıkları sa-vaş gerçeği ise bambaşkadır, bir tokat gibi carpar onları.

Darbeci gettinen devrimci hareketin önderliğine yönelik spekülasyon ve kara-lamaların en başında -araştırılmış, tar-tışılmış, sonuçları çıkarılmış- merkezi operasyonlar vardır. Ne var ki, darbeci çöte, geriyse "merkezci" bile olamayacak tortular bırakarak, iki "merkez" operas-yonda biter. Ülkeye giren hiçbir darbeci şefin şefliği dördüncü güne uzamaz... Kolektivism, kolektivism diye tutturmuş-lardır darbe yazılarında. Kendi içlerinde kolektivismın K'sine bile yaklaşılmazlar. Kendi yazılarında lirale ederler bunu. Her şeyden önce ihtirasları, bireycilikleri en-geldirir buna. ... Darbenin henüz açığa çıkmadığı günlerde ihtirasları ve beceriksizlikleriyle, devrimci hareketin onlara insanını tutuklatır ya da katlettirirler. "Önderler, hareketin yönetimi elerinde-dir, ama yalnızca seyredeler bu ope-rasyonları. Hareket yönetimi, hareket önderliği faksın, telefonun, bilgisayarın başında bir atarı oyunudur onlara göre. Arada bir taltimat vermek, arada bir te-örk yazılar dokümentir."

Yalnız onlar mıdır böyle düşünen?

Hayır, ülkemiz solunun büyük bir bölü-münde vardır bu şekilleniş. Darbecilerde bu şekillenişin kökeni gözlerini kör eden ihtiraslarıdır. Solda ise sağcı pratik ve bürokrat, küçük burjuva örgüt anlayış-ları...

"71-72'lerin sonrasında önderlik ger-çeği hep uzaktı, teorik bir konu olarak kalmıştı Türkiye sokunda. Mücadelenin, örgütsel şekillenişin içine oturmamıştır. Nedenleri vardır elbette. Mücadelenin hep dışına, yanına kaçan, ağır sorumlu-lukların, yüklerin altına girmeyen sol, la-rhşel işlevi ve misyonuyla bir önderliği yaratamamıştır doğallıkla. "Önderler", bir hareket, geliştirip, dönüştürerek, nitelik sıçramalarının önünü açarak sürece hükmeden bir noktaya getirememişlerdir.

Tersine "önderlikler", merkez konite-ler, açıkçası ayağa düşürülmüşlerdir. Deyim uygun düşerse bir "önderlik eroz-yonu" yaşanmıştır solda. Devrimci, mil-tan kitle, dergi sayfalarında radikallikte, keskinlikte kimseye papu bırakmayan ama ceszelerinde kendilerine teslimiye-tin "teorisini öğreten" önderleri görmüş-tür. Teorisyen ya da atığınnı vuran ama kisini bir araya getiremeyen önderler ta-nımıştır. Mücadele ateşinin içinde hiç ol-mamış, o ateşi yüreğinde hiç hissetme-miş önderleri, örgüt parçasıyla "büyük il-carı-ışler" çeviren önderleri tanımıştır. Halkın, gençliğin devrimci özlemlerini is-tismar eden, devrimci potansiyeli düzene aktıran Teslim Töre'leri, Sarp Kuray'ları, Kultu ve Sargın'ları, Kürkü'leri, Oruço-gulları'nı, Oğuz Ahileri tanımışlardır. Ve tüm bunları sonunda devrimci anlamda bir "önderlik kültürü" oluşmamıştır Türki-yeye sokunda. Türkiye sokunun var olan önderlik kültürü gidasını, "SOT'i yıllar bo-yunca carpılmış sosyalist demokrasi tartışmalarından, örgütün değil, bireyin öne çıkarıldığı ideolojik yaklaşımlardan, "sefler" diyerek politik bağlayıcılıkları ve örgütsel hiyerarşilerin dışında kalmaktan ve bunlara ek olarak "Stalin kultü" tartış-malarından almıştır. Olmayan kültür, bu dejenerasyonla önderlik karşıtlığına dö-

nüştür.

İşte bu yüzden darbecilerin, darbeye önder olunamayacağını görememeleri gibi, sol da büyük çoğunluğuyla devrimci hareketin darbe karşısında önderliği böy-lesine sahiplenişini, savunmasını anlaya-mamıştır.

"Yaşasın Önderimiz ..." diye başlayan sloganlar onların literatüründe "titic", "ka-ba" sloganlarıdır. İşin gerçeği dillerinde değil, yüreklerinde, beyinlerindedir. Hiç-bir şeye, hiç kimseye inançları kalmamıştır onların. Hiç kimseye güvenemez-le. Hiç kimseye bağlanamazlar, eşlerine bile! Bu yüzden "önderlik" gibi bir kavram onlardan uzaktır. İnsanların ölürken dille-rinde son slogan olarak önderinin adını haykırmaınları işe hiç anlayamazlar.

Darbe ihanetine karşı önderliğin sahi-plenilmesi, bu yanılla hem pratiğiyle hem teorisiyle önderlik gerçeğinden ol-dukça uzaklaşmış olan solun bilincine önderlik gerçeğini yeniden taşımış ve bununla da kalmayarak bu gerçeği, ge-leceğini devrimde gören, umut olarak devrime bağlanan emekçiler nezdinde kiteselleştirmiştir. Devrimci hareketin önderliğinin, kadrolar, taraftarlar ve kitle-ler tarafından sahiplenilişi bu sürecin be-lirleyicisi ve yönlendiricisi olmuştur. Ve yine bu süreçle devrimci anlamda bir önderlik kültürü şekillenmeye başlamış-tır.

Her şeyden önce ortaya konulmalı ve kavranmalıdır ki, önderliğin sahiplenilişi yalnızca darbe sürecine ilişkin konjonktürel bir sahiplenme değildir. Önderlik gerçeğinin, kültürünün ana parçalarından biridir bu. Bunu tamamlayan diğer parça ise, önderliğin ideolojikle, halkın, hareketin ve devrimin çıkarlarıyla bütünleştiği noktada bu bütünlüğü müca-delenin içinde, her anında ifade ede-bilmekti. Bu ise ancak oligarşinin dev-rimci önderliğe yönelttiği ve yöneltmeye devam edeceği saldırılan devrime, halka, harekete yönelik bir saldırı olarak al-gılayıp bu bütünlük içinde ve bu bütünlüğ gerektirdiği duyarlılık ve sorumlulukla ya-

nitlamakla ifade edilebilir.

Önderlik gerçeğinin böyle kavranma-dığı noktada oligarşinin saldırısının "lo-kal", "bireye dönük" bir saldırı olarak de-ğerlendirilmesi gündeme gelir ki, bu nok-tada elbette devrimci anlamda bir sahiplen-me de olmayacaktır.

Sınıflar mücadelesinin tarihselliği içi-ne tanımlanan ve yaşanan mücadele süreci içinde kazanılan bir önderlik, artık fiziki anlamda tek bir "kısı" değildir. Ha-yatın ve mücadelesinin içinde, özellikleri-yle, kapasitesiyle, politik sevgi gücü ve politikalarıyla sürece hükmetmek; nes-nelliğin karşısına devrimci iradeyi koy-a-bilmek, nesnelliği aşabilmektir önderlik. Bir başka deyişle, egemen sınıfların kar-şısında proletaryanın, tüm emekçi halkın iradesi olabilmektir önderlik. Bir başka deyişle, egemen sınıfların kar-şısında proletaryanın, tüm emekçi halkın iradesi olabilmektir önderlik. Bir başka deyişle, egemen sınıfların kar-şısında proletaryanın, tüm emekçi halkın iradesi olabilmektir önderlik. Bir başka deyişle, egemen sınıfların kar-şısında proletaryanın, tüm emekçi halkın iradesi olabilmektir önderlik.

Darbeci kontra getisinin önderliğe saldırısı işte tam bu noktada oligarşiyle çıkışmış ve solun devrimci bir hareketin önderliğine yönelen saldırını düpedüz seyretilmesi, bu önderliğin sahiplenildiği noktada ise sahiplenilenler karşısına geçmesi, oligarşinin bu politikasına soldan verilen prim olmuştur.

Sol, sorunu devrimci muhtevasından koparmış, kişi-selleştirmiştir. Çünkü kendi gerçeği budur, "önderlik" kurumunun kendi örgütsel yapısı ve kültürü içindeki yer budur.

Devrimci hareket önderliğini sahiplenerek onurlu tarihine, yine onur duyacağı bir sayfa daha eklemiştir, kitlelere devrimin ve devrimci bir önderliğin bütünlüğünü göstermiştir.

Darbeciliğin sola mirası; Bir elinde hayal kırıklığı Bir elinde darbenin kırı

"Somut durumun somut tahlilini yapmak", solun literatürünün hiç değişmeyen, en işlevsel kavramlarından biridir. Yani bir başka biçimiyle söylesek, süreci yaşarken tahlil etmek... Doğru devrimci özgeçir, devrimci bir önderliğin olmazsa olmaz gerekliliklerinden biridir bu. Sol, büyük bir çoğunluğuyla darbeyi yaşadığı süreçte kavrayamadı. Bir bölümünün de kavramak işine gelmedi. Sonuçta sol, devrim yolunda kara bir leke olarak ortaya çıkan darbecilik karşısında kayıpsızdıktan, siyasi körlükten ve fırsatçıktan oluşan bir tablo çizdi.

Ardatan tam tamına iki yıl geçti. Politik öngörüsü olmayanlar için, politik tahliller yapamayanlar için, en deneyimler, olgular için bile sayısız olgu, sayısız sonuç çıktı ortaya. Dön için öngörü olanlar bugünün pratik olguları, sonuçları olarak tüm solun karşısındır. Halkımızın bir deyiş vardır, zararı neresinden dönülürse kâdır. Solun büyük bir bölümü bugün işte tam da bu noktadadır. Görecikleri zarar daha da büyümüş, geç de olsa bu noktada bir muhasebe yapmak, darbecilik karşısında geç de olsa devrimci bir konuma geçmek, bugünün devrimci sorunlarıdır. Solun darbecilik karşısında aldığı tavır devrimci değerler, ideolojilerinde, örgütsel ilkelerinde büyük bir delik açmıştır. Bu delikten her gün kırk olumsuzluk çıkmakta, kırk olumsuzluk çıkmaktadır. TKP-ML örneğinde olduğu gibi, bu olumsuzluğun çapı, kendilerinin varlığını tehdit edebilecek boyutlara ulaşabilmektedir. Bu delik devrimci bir muhasebeyle kapatılmalıdır.

Devrimci hareketin darbeciler için söyledikleri ve darbecilik için öngördükleri gün gün yaşanıyor.

Darbecilikten geriye kalan kopkoyu bir ihanet, çürümüşlük ve halka, devrimci harekete karşı işlenmiş suçlardır. Bir yorum değil, bir öngörü değil, kendi yazılarında da ifrad ettikleri bir sonuçtur bu. Ya solun darbe ve darbeciler karşısında aldığı tavırdan geriye ne kaldı?

"Şimdi, iki yıl sonrasında geriye bakıp, göğüslerini gere gere, başları dik 'devrimci ilkeleri ve değerleri koruduk' diyebilirler mi acaba?"

"Devrimci dayanışmanın, devrimci dostluğun bir örneğini yarattık" diyebilirler mi?

Savunup kucak açtıkları darbeci güruha göndü rahatlığıyla "devrimci bir grup" diyebilirler mi şimdi?

Geriye dönüp bakmak zorundadır. Bu konuda yaptıkları onlarca basın açıklamasını, yazdıkları onlarca yazıyı bir daha okumalıdır. Ne söylemişler, hangi "ul-vi" amaçlardan söz etmişler ve sonuçta neler olmuş?

Yanıtı ağızla darbeyi de doğru göme-diklerini, "iki tarafın" da şiddet kullanma-sına karşı olduklarını söyleyen devrimci harekete karşı tavırları ne olmuş, darbecilere karşı tavırları ne olmuştu?

"iki tarafın da işküllerini kesiyoruz"

demelerine karşın "iki tarafın" ilişkileri nasıl biçimlenmiş, ne kadar sadık kalmışlardır bu söze?

Soruları benzerleri onlarca, yüzlerce çoğaltılabilir. Yaptıkları her basın açıkla-

masını, yazdıkları her satırı şimdi onlara bir soru olarak yönelmek mümkün.

Pratik tutumları anlamında onlarca, yüzlerce olay sıralanabilir. Ne var ki, bu sorulara devrimci bir yanıt verilmedi hiç. Bu yanıt bulmak için devrimci bir muhasebe girişilmediği noktada on soruyla, on ömle, yüz soruyla, yüz ömek arasında bir fark kalmaz. Bu sorulardan yalnızca birkaçı bile onları kendi gerçekle-riyle yüz yüze getirmeye yetecektir.

Aylardır toplanamayan Dergiler Platformu, darbecilere sahip çıkma, Devrimci Sol'u mahkum etme noktasında birkaç gün içinde aralarındaki tüm sorunları bir kenara bırakıp toplandı.

Platformun şiddetli dönemlerde bir türlü çıkartılamayan kararlarını onlarca bir toplantıda çıkarıldı, üzerinde hemfikir olunamayan basın açıklamaları artık "titir-siz" geçiriyorlardı her temsilcinin önün-den.

Soru: İnfazlar karşısında, Kürdistan'daki katliamlar karşısında, sosyalist basın üzerindeki baskılar karşısında bir türlü toplanamayan, bir türlü "tek ses" alamayan Platform'a bu canlılığı veren neydi?

Tüm dergiler ve gruplar bir anda nasıl bu kadar "olgunsuzlaşmıştı"? Neydi onları "motive eden"?

Devrimci Sol '90'dan bu yana 130'a yakın şehit verdi. 17 Nisan ve bir kaçının dışında sol ve Özgür Gelecek okurları -yoktu bu şehitlerimizin cenazelerinde...

Aynı Özgür Gelecek çevresi darbeci çetenin cenaze kaldırıp, Darbecilerin bile bulunmadığı, darbeci kontra çetesi-nin mensuplarının cenazelerini törenlerle, "komünist devrim andianıyla" kaldırma "onurunu" üstlenmiştir bu çevre.

Soru: Cenazeler karşısında bu "du-yarlılık" yüzlerce devrim şehidinin cenaze-sinde neredeydi? Hangi mantık onlara, darbecilere cenaze töreni düzenlettiren?

Katledilmişlerin her yıldönülerinde şehitlerimizin başucundaydınız. Ama hiç-birinde Özgür Gelecek okurlarının yanı-mızda olduğunu anımsamıyoruz. Cenaze-sini "sahiplendikleri" iki darbecinin ölüm yıldönülerinde de Özgür Gelecek okurları, yine onların mezarları başında-dırlar. Tarihini sektirmezler. Bir açıkla-ması olmalı elbette...

Süreç aynı süreçtir. Dersim'de 4 TKP'li, PKK tarafından öldürüldü...

Devrimci hareket darbeci kontra çetesi-ne, saflarından çıkan hainlere karşı, devrimin, halkın adaletini, devrimci şiddeti uyguluyor diye devrimci harekete "tavır alını", ortalgı ağızla kaldırı sol, bu açık, apaçık "sol iç şiddet" karşısında kör, sa-ğır ve dilsizdir. Solun "sol iç şiddet" kar-sısında saygılarına yazıp çizdiği o duyarlık bir anda toz olup dağılmıştır. Sorumluluklarından eser kalmamıştır.

Soru: Açık, apaçık bir "tutsarlık". O gün de sorduk, şimdi de soruyoruz. Ve devrimci bir yanıt verilmediği sürece hep sormaya devam edeceğiz. Solu Devrimci Sol karşısında böylesine "duyarlı" (!) kı-lan ve Dersim'deki ölümler karşısında

bu kadar "duyarsız", duyarsızın ötesinde kör, sağır, dilsiz kılan nedir?

Ve TDKP... "Sol iç şiddet" ba-hamesiyle devrimci harekete karşı tavır alanların, protokol işle-klerini kesenlerin içinde onlar da vardı. Bu kez sol iç şiddet dedikleri şeyin hedefi kendileridir. Öldürülen 4 kişi TDKP'dir. Kendi yoldaşlarıdır. Ama ne dışarıda, ne cezaevlerinde, hiçbir yerde yoldaşlarını katledenlerle protokol ilişkilerini kesmeyi düşünmezler bile. Bir açıklamasını yapabilirler mi acaba?

Devrimci hareketle, sonra darbecilerle de protokol ilişkilerini kestiğini söyleyen, şehit ve tutsak aile-rinin davetini reddedip, darbeci kontra çetesi-nin yalan, iftira, kültür dolu dergisini basan Emegün Bayrağı...

Soru: Bu nasıl iki tarafta da ilişkiyi kesmek?

Darbeci kontranın saldırdı kürsüsü olan Darbeci Çözümü baskı siyasidir, tic-arici midir? Hangi "devrimci sorumlulu-ğun" yerine getirilmedi? Bu sorulara bir yanıt olmalı Emegün Bayrağı'nın. Açık-laması olmaksızın başlığı Darbeci Çözüm'ü yine açıklamaz baskıdan vaz-geçti Emegün Bayrağı. Bir açıklaması vardır elbette.

Devrimci hareketin kontra çetesi-nin karargahı ve spekülasyonlarının, iftira-rının merkezi durumundaki kontra üssü nü, darbeci Çözümü baskısının hemen ardından, birkaç istisna dışında tüm sol oraya koşar. Darbeci kontranın "güven iğini" alır, sırayla nöbet tutmaya başlarlar bu karşı-devrimci üste... Hangi grev ça-dırında böyle "büyük bir organizasyonca nöbet tuttu Dergiler Platformu? Böyle bir örnek hatırlamıyoruz hiç. Devletin sos-yalist basını yönlendiren büro baskınlığının hangisinden sonra tam kadro oradaydı Dergiler Platformu? Yazık, böyle bir ör-nek de hatırlanıyor. Ne öncesinde, ne sonrasında.

Soru: Bu "can sipirane" sahipleniş hangi mantığın, hangi geleneğin ürünüdür?

Bundan bir süre sonra darbeci kontra çetesi Mücadele gazetesi çalışanlarına saldırır. İki muhabir darbeci kontranın kurşunlarıyla yaralanır. Darbeci Çözüm'e "geçmiş olsun" koşanların hiçbir gün-mez yine ortalıkta. Kimse Mücadele ga-zetesinde nöbet tutmayı akıldan bile ge-çirmez. Tıpkı Halkın Gücü gazetesi sahibi Rıza Güneşer katledildiğinde düşün-medikleri gibi... Bir açıklaması olmalı el-bette.

Evet, bunların hepsinin ve daha ek-le-nebilecek onlarca örneğin bir açıklaması olmalıdır. Sol bunlara oportünistçe olma-yın, soyut şiddet karşıtlığıyla bulanmış bir hümanizme bağsımadan, süreci ol-guları, olayları ve gelinen noktayı gör-mezden gelmeden, devrimci bir yanıt verilmelidir.

Daha önce yazdık. Maddi temelleri ve kanıtlarıyla ortaya koyduk. Solun, bir bö-

lümünün darbecilik karşısındaki tutumu fırsatçılıkla ifadesini bulmuştur. Güç ola-mamanın, kendi özgeçisi ve değerleriyle var olamamanın sonucudur bu fırsatçı-lık. Düşman nezdinde değil devrimci nezdinde fırsat arayışının bu fırsatla güç olabilmeleri zaten mümkün değildi. Şimdi de ellerinde yalnızca hayal kırıklığı var. Devrimci değerleri, ilkeleri, kuralları, devrimci ahlakı savunup sahiplenmeyenlerin kayıpsızlığı, siyasi körlük, subjektivizmle, Devrimci Sol düşmanlığıyla darbecileri kucaklamala-rından geriye kalsın ellerine bulamış darbecilik kırılır.

Devrimci hareket yoluna devam ediyor. Değerleriyle, geleneklerle, ilkeleriyle, ideolojisiyle daha da güçlenerek gitti bu süreçten. Fırsatçılar yerinde sayıyor. Fırsatçılar şimdi içlerinde yeseptir büyük-tükleri darbecilik, komploculukla uğraşı-yorlar. Subjektifler, siyasi körlük, darbeci-lerin geldiği noktada, yaşanan sürecin yaşanmamış olmasını istemekten başka bir şey düşünmüyorlar. Ama yaşadığı bu süreç, Muhasebesi kaçınılmazdır. Elleri-deki hayal kırıklığı büyümüş, ellerinde-ki kır vücutlarının her tarafına ve başka-larına bulaşmadan bu görevi yerine getir-mek zorundadırlar.

Doğruyu, zamanında savunmak erdemdir. Bedeller ödenerek sahip olunabilen bir erdemdir bu. Devrimci hareket şehitlerle, herkesin kendi karşısına geçmesi pahasına bu bedeli ödeyerek, bu erdemin sahibi olmuştur. Yanlıştan dönmek de bir erdemdir. Bunun da bedeli vardır. Bunun bedeli cesur, halka ve devime karşı sorumluluk taşıyan, kendini yarıtılabilen bir özeleştirdir. Sol bu bedeli ödeyerek, bu erdemin sahibi olmalıdır.

Devrimci değerlerin nerede başlayıp, dejenerasyonun nerede bittiğini belirsiz olduğu, kuralları nerede başlayıp, şekil-sizliğin nerede bittiğini, ahlakın nerede başlayıp, ahlaksızlığın nerede bittiğini belirsiz olduğu, belirsizleştirildiği; dostla düşmanın, devrimci eylemle karşı devrimci bir yöntemin karşıtlığı, suçun ve cezanın, devrimci adalet ve devrimci hukukun geçersiz kıldığı bir özde yör-meye de devam edebilir sol. Bunun da bir bedeli vardır. Bu bedel devrimci ol-mak, devrimde iddialı bir siyasi hareket olmak iddiasından vazgeçmektir.

Tercih solundur.

Bir kontrgerilla ajanını savunan İHD kime hizmet ediyor?

İstanbul İHD, devrimci hareketle çamur atakta ve devrimci adalete karşı halk düşmanlarını savunmakta "kararlı"!

25 Ağustos 1994 tarihli açıklamasıyla devrimci Sol tarafından cezalandırılan kontrgerilla ajanı Şimel Aydın'ı savunan İHD İstanbul Şubesi, devrimcilerin tepkisi üzerine ayınladığı ikinci açıklama da bu tavrını sürdürdü.

"İHD insan hakları için doğru bildiği yolda yürüyecektir" başlığını taşıyan bu ikinci açıklamada bir yandan "Sorumun dostça ve uyarcı tartışmaya hazırız" denilirken, öte yandan tam da oportünizme yakışan diplomatik bir dille ilk açıklamada savunularak, Devrim- Sol hakkında olgının bile ortaya atılmadığı "işkençe" iddiası tekrarlandı. Anlaşılan o Ercan Kana'nın başını çektiği "aydınçıklar kendilerini akülü, başkalarını aptal sayıyorlar, anlıyorlar, çok kötü bir yanlışlığı içine dilerler. insan hakları savunucusu" rütbesi ve İHD rızasıyla tam da hareket ve asilsiz suçlamalarda bulunduğu ve devrimci adalet hakkında garbe yaratmaya kalkışkan açtıkları, onun sonuçlarına kattanacaklardır.

Bu aydınçıklar, 25.08.1994 tarihli İHD imalı açıklamalarında bir kontrgerilla ajanı olan Şimel Aydın'ı savunurken, aynen sünla-söylentiyle: "Görüş ayrımları ve iç çekişmeler biz işlenmemektedir. Ama biz, in- anlara işkençe yapılmaması, insanların adli argılarına ve savunma haklarının, yasama haklarının gasp edilmesi ilgilendirmektedir." övüyor, ilgilendirmeleri "Görüş ayrımları" da "iç çekişmeler" neledir? "İşkençe" kime yapılmıştır?

Kimin "adli" yargılanma ve savunma hakkı" yine aynı kaypak, oportünist ifadeyle asp edilmıştır?

Yanıt açıktır, İHD "sorunu dostça ve uyarcı tartışmaya hazırız" dediği halde, her tde, her an ulaşılacağı halde, muhataplarına sorma, bilgilendirme ihtiyacı duymadan, kontrgerilla ajanı Şimel Aydın'ın "görüş ayrımları ve iç çekişmeler" nedeniyle, "işkençe" edilerek ve "adli yargılanma ve savunma" Ma" gasp edilerek (!) cezalandırıldığı hükümüne varmış ve ilk açıklaması ile "bunları" namıştır. İkinci açıklamasında "hakarette asilsiz suçlamalarda bulunulmamıştır" di- oportünistçe kıvrın İHD yönetimi, böyle- le ilk açıklamasındaki iddialarının asilsiz madğini söylemek istencesine yaptıklarını savunmaya devam etmiştir.

Tipki "asilsiz suçlamalarda bulunulmamıştır" sözlerinde olduğu gibi "bir örgüt adı verilmemiştir" diyerek kendini savunan İHD'ye soruyoruz: Evet, size göre nadedem işkençe yapıyor, madem adli çekişmeler nedeniyle "cinayet" iş- or böylese bu "örgütün adını neden ver- ediniz? Sizin "insan hakları savunuculu- nuz" bu mu? Yoksa verdiniz de vermemiş mi yapıyorsunuz? Sakın bu örgüt Menin sözünü ettiği "malum örgüt" olmasın?

Evet, "malum örgüt" belilidir, Devrimci "dur. "İnsan hakları savunucusu" rütbeli aydınçıkların adını vermediği bu örgüt, da- önceki kontrgerilla ajanlarına, tirafçı hain- uyguladığı adaleti Şimel Aydın için de uygulamış ve yannına bu kontrgerilla ajanının aklanını da eklediği bir açıklamla ile cezalandırma eylemini üstlenmiştir. İHD ise bu örgütün adını anmadan örgütü suçlayarak kontrgerilla ajanı Şimel

Çift taraflı bir soyadın bu işkençe yapıldı. "Kültürel Haklar Haftası" 10 Aralık'ta düzenlenen açılış töreni ile başladı. Kalabalık bir davetli topluluğunun hazır bulunduğu tören, İHD Genel Başkanı Nevzat Halvacı'nın konuşmasıyla açıldı. Törene ABD Büyükelçisi Morton Abramowitz ile Avustralya Büyükelçisi Donald Witteford'un da aralarında bulunduğu çok sayıda yabancı diplomat, Bağımsız milletvekilleri Kamil Arıoğlu, Adnan Ekmen, Kemal Anadol, Sosyalist Parti Genel Sekreteri

İHD İnsan Hakları Bülteni, Ocak '89, sayı: 7, sayfa:3- Anlaşılan "akülü aydınçıklar" yazıyor, ancak yazdıklarını okumuyorlar!..

Aydın'ın "yaşam hakkı"nı savunmaktadır. Meselenin özü budur.

Soruyoruz, İHD bugüne kadar diğer kontrgerilla ajanlarını, tirafçı hainlerin, halk düşmanlarının, örneğin daha önce cezalandırılan Şahin Dönmez'in, Engin Kaya'nın, Adem Demirci'nin ve bunlar gibi onlarcasını hainleştirilen, Esat Oktay Yıldırım'ın, kontrgerilla şefi Hıram Abas'ların "yaşam hakkı"na neden sahip kınamıştır? Bunların babaları İHD'ye başvurmadığı için mi? Bu halk düşmanlarının yakınları başvursa, İHD bunlara da sahip çıkacak mıydı acaba? O, devrimci hareketle ne zaman bir saldırı olsa, ne zaman bir kontra hareketi gelişse burjuva basına demec vermez çok seven ve kontracıların koluna girecek, korumasını da alan Ercan Kana'nı, İ. Şube işkençecilerine de başsağıdı diledi mi? Dilemediyse, hemen yapmalıdır. Yoksa ırk, cins, siyaset ayrımı gözetmeden savunduğu insan haklarına hainet gelir.

Abromovitz'i toplanılana çağırarak kadar işbirlikçi, faşizmin demokratiklik oyununa çanak tutan, devrimcileri katleden bir hükümet bakanı üyesi yapacak kadar apolitikleme, işkençeci polis eşleriyle, şehit ailelerini bir araya getirecek kadar düşme, hangi "devrimci-demokrat" anlayışın ürünüdür?

Peki nasıl oldu da İHD bugün kontrgerilla ajanlarını savunacak noktaya geldi? Bugüne gelirken 8 üyesini kontrgerilla saldırılarında şehit veren İHD, bugün nasıl olurda kontrgerilla ajanlarını savunabilir? İHD, 3 yıl boyunca işkençecilerle birlikte çalışan, bu süre içinde 36 devrimciye işkençe yapılmasına, hakların özgürlüğü için faşizme karşı savaşan bu devrimcilerin her birinin on yıl-on beş yıl zindanlara hapsedilmesine neden olan bir ajansı savunmakla kime hizmet etmektedir? İHD'yi bu noktaya getiren "yol" nasıl bir yoldur?

Evet, aydınçıklar ve onları başlarına tak yapan demokçi solun yürütümekte kararı (!) olduğu ve "doğru bildiği yol" onları önce "her türlü şiddetle" karşı yapmış, ardından ülkemizi emperyalizme peşkeş çeken, halk düşmanı

Menderes'in mezan başından geçirip, bir kontrgerilla ajanının "yaşam hakkı"nı savunmaya koyarak gösterelim.

İHD KENDİNİ YALANLA SAVUNACAGINA ÇARPITIMLARI İÇİN ÖZÜR DİLEMELİDİR

Aydınçıklar bu yolda yaptıklarını aynı oportünist yöntemle inkar etmekte, daha da kötüsü yalan söylemektedirler. İkinci açıklamada devrimcilerin "hakaret, tehdit ve asilsiz suçlamalar" yönelttiklerini söyleyerek "gerçekler çarpıtılmamalıdır" demektedirler. Evet, gerçekler çarpıtılmamalıdır. İHD'nin son açıklamasındaki çarpıtımları belgeleriyle ortaya koyarak gösterebiliriz:

"Analar Kurultayına polis anneleri çağırılmamıştır." diyor İHD ikinci açıklamasında. Çarpılıyor.

1- "İnsan Hakları Derneği 20 Şubat 1993 tarihinde "Analar Kurultayı" düzenliyor. Anka-

ra'da yapılacak olan kurultaya çocukları işkençe gören, işkençe sonucu sakat bırakılan, işkençe öldürülen, gözaltına alındıktan sonra kaybolanların ve çatışmalarda ölen asker, polis ve gerilla aileleri katılacak." Bu haberin yer aldığı Özgür Gündem gazetesinin 27 Aralık 1992 tarihli sayısına bakmak, gerçeklerin nasıl çarpıtıldığını görmek için yeterlidir. İHD bu haberin "çarpıtma" olduğunu söylüyor, buna ilişkin teklip ya da düzeltmeyi de göstermemiştir. Ancak bu da yetmeyecektir, çünkü "Biz asker aileleri gelecek diye değil, işkençeci polis aileleri gelecek diye kurultaya katılmadık" diyen Özgür-Der'li analar henüz yaşamakta ve o günlerde İHD Genel Başkan Yardımcısı olan Ercan Kana'nın 19 Haziran 1993 tarihli Özgür Gündem gazetesinde onlara hitaben söylediği "Bu kadar fakir iade, bu kadar zavalı bir ka- ta" sözlerini hatırlamaktadırlar! Bu sözleri unutmamışlardır.

2-"Adnan Menderes'in mezarı başında yapılan etkinlik Menderes'i anma değil" diyorlar. Onların kullandığı sözcükle "etkinlik", "İdamlara Hayır" kampanyasıdır ve tipki bugün yoldaşlarını düşmana satan hainlerin savunulması gibi, ülkemizi emperyalizme satan Adnan Menderes de savunulmuştur. Türkiye'ye emperyalizmin işkençe-terör tek-niklerini getiren, 6-7 Eylül katliamının başmı- Adnan Menderes'in mezarı başında "İdamlara Hayır" demek ne anlama gelmek-tedir? "Anma değildir" demek İHD'yi kurtara-cak mıdır? Aydınçıklara biz değil, bir devrimci aydın yanıt vermektedir Nazım: "Korkuyu Adnan Menderes'içer saate indi uykusu/Kor-kuyu Adnan Menderes'içer korkusu ben-zemez/halkın satanın korkusu".

3-İHD, kendi açıklamasında kendi ifade-siyle "Bugüne kadar Abromovitz'le herhangi bir diyalog içerisinde girmemiştir, görüşme-miştir" diyor. Ancak unutmus olamazlar, onu 10 Aralık 1989'da Ankara'da yapılan "Kültü-rel Haklar Haftası" açılışına davet ederek ağırışmışlardır! Olsun, bu "hiçbir diyalog" tü-rüne girmez (!) Daha önce Vietnam ve Latin Amerika ülkelerinde "görev" yapan Abromov-it'in bursaları da insan haklarına böyle bi-giği gösterip göstermediği -İHD hariç- me-rak konusudur! Ancak Vietnam ve Latin Amerika'da ABD'nin yaptıkları merak konusu değildir, bilinmektedir.

Evet, gerçekler bunlardır. Peki "asilsiz" olan nedir? Asilsiz olan İHD'nin güya "isim vermedir", kaypak birtakım ifadelerle, oportünist bir yöntemle devrimci harekete yönel-tişi alçakça suçlamalardır. Savaşçıların, adını kanlarıyla halkın belleğine kazdığı, adaletiyle "Bu Devrimci So'fun işi" dedirten bir hareketi, olgıların bile yapamadığı bir şekilde suçlamak Ercan Kana gibi aydınçık-lara, beki olgılar nezdinde birtakım "güven-celer sağlayabilir, ancak onları tüketmekten kurtaramaz. Çünkü Devrimci Sol düşmanlığı zor ıştır. Haklıya karşı, doğruya karşı, geliş-e-ne karşı düşmanlık için insan hakları savu-nucusu" spoletleri yetmeyecektir.

SOL KİME KARŞI, KİMDEN YANA?

Aydınçıkların dostluğu ya da düşmanlığı da mertepe yapacak yürekilikte olmadıkları açıktır. Peki onları başlarına tak yapan der-nek solu bu mertliğe sahip midir, değil midir? "Kurumlarımıza sahip kıalım" diyenler, bir kez daha düşünelim ve karar verelimiz. Bir kontrgerilla ajanını savunmak için devrimci hareketi karalayın "kurumları", bu yaptıkla-riyla kime hizmet etmektedir? Devrime mi, düzene mi? (*) Bu "kurum" yöneticilerine so-run bakalım bir. Emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin dünya devrimci hareketlerini "te-rörist" sınıflandırmasına soktuğu gibi "her türlü teröre karşı" olduğunu ilan edenler siz-leri acaba nereye koyuyorlar? Yokohoma Bildirgesi savunarak "ezilenlerin hakı şid-etini emperyalistlerin, oligarşilerin haklara uyguladığı terörle bir tutan, ikisine de karşı çıkan anlayışa yoksa siz de katliyor musun-uz? Kiminiz katılmadığını açıklıyor buna. Eger bu anlayış reddediyorsanız, tepeniz-deki bu adamlar kimin adına konuşuyor? Kimdir bunlara bu cüreti veren?

Bütün Türkiye halkları huzurunda İHD içinde bulunan tüm devrimci-demokratlara sorularımızı sürdürüyoruz. Ajan Şimel Aydın cezalandırıldığında neden oligarşi değil de, devrimci hareket kınamıştır? Hem de bu açıklamalar burjuva basına yapılarak kimle-re, ne mesaj letimesine çatılmıştır?

Evet, sol tüm bunları düşünelim ve karar verelimiz. "Tutanakçılık" bir yana, asilsiz suçlamalarla devrimci hareketi karalayarak, düşmanlık yapan böyle bir anlayış nasıl İHD'ye hakim olabilmıştır. Sol kendini sorgu-lamalıdır, İHD "insan hakları" adına insan haklarını çok eden bu düzeni mi savunacak, bu düzenin, devrimcileri çözmek, hapsed-mek, katletmek için kullandığı kontrgerilla ajanlarını mı; yoksa düzene karşı savastığı için işkençe edilen, zindanlara atılan, katledi-len devrimcileri, yurtseverleri ve emekçileri mi savunacaktır. Söylediği her iki kelimeden biri "sınıf olan sol, İHD'nin "sınıflar üstü" ko-nulanmasına daha ne kadar omuz vere-cek, halk düşmanlarının, kontrgerilla ajanla-rının "yaşam hakkı"nı savunan İHD anlayışın-nın peşinden daha ne kadar sürüklenecektir.

Sol kendine sormalıdır, İHD örneğin Ala-tın Kana'nın "yaşam hakkı"na da savunacak mıdır? Gayrettepe'de işkençecilerin, Kürdis-tan'da halkı kurşuna dizip paralı askerlerin, kontrgerilla elemanlarının "yaşam hakkı"nı savunmak "işkençeye devam" demek değilse nedir? Sınıfı bir toplumdaki ezilenlerin "yaşam hakkı", ezilenler için sonsuza kadar "so-mürüme hakkı"ndan, "ölüm hakkı"ndan başka bir anlama gelebilir mi? Bu düzenin "zen-girlerin mahkemelerinde dağıtılan, fakirlerin cezaevlerinde çektileren" burjuva adaleatine karşı halkın adaleti hiç olmayacak mıdır? Sorular sayfalara uzatılabilir, çünkü ezilenlerle ezilenler arasındaki çelişkiler, eşitsizlikler kitaplara sığmayacak kadar çok ve derindir. Ancak anlamak isteyen ve yüreği anladıklarını yapmaya yetenler için bu kadarı bile fazladır. O

(*) "Halk kurtuluş savaşı insan haklarını da ezip geçecek mi?" diye soran ve kendilerini durup düşünür, "ki ateş anarını" sokan Ödlek' ta-zeler, boğ yere titretenlerdir. Bağdalar dreni-ri yazarken adını bile anmadıkları devrimci ha-reket, kime ateş edeceğini, neyi ezip geçceği-ni iyi bilmektedir. Olar önce bir ateşin karşısına çıkan, sonra ukladık ezilerdir.

Dostluk, düşmanlık ve eleştiri

Bir soru koyuyoruz ortaya. Devrimi samimiyette isteyen, bu uğurda savaşan, den TKP/ML kadrolarına, savaşçılarına, taraftarlarına eroin ticaretini onaylatıran, böyle bir suç karşısında sessiz, suskun, tavırsız kalmalarına yol açan nedir? Ya da bir başka soru: Sola, devrimci hareket içinde ortaya çıkan görüşün ve görülebilecek alçaklıkların, iğrençliklerin en uç ifadelerinden biri olan darbeciliği meşru saydın, böyle bir iğrençliği kucakladığın şey nedir? Eroin ticaretini yapıyor, sonra sanki çok doğal bir konuyuşmasına tartışıp konuşuyor... Önder sıfatı biri siyasi şubede basın karşısına çıkıp devrimciliği, devrimcileri karalayır ve sonra sıradan bir hata yapılmışçasına bir şeyler söyleniyor ve geçitiriliyor... Bırakalım devrimcileri, sıradan ama temiz, namuslu insanları bile hoş gömeyeceği ahlaksızlıklar kabul görür hale geliyor...

Solu bu kadar "midesi geniş" hale getiren nedir?

Her türlü pisliğin, yozluğun içinde yaşayanlar, bireyi yüceltenler kendilerine "sosyali" etiketi takip ortalka dolaşıyorlar. Ama daha da kötüsü bu pisliğin, yozluğun farkında olup da bunları o etiketleriyle meşuştırılmıyor.

Evet, neden? Solu ilkesiz, tutarsız, halktan uzak, devrimci gibi yaşamayan bu tiplere "mühlat" eden nedir?

Bu soralardan kaçınılabilir kuşkusuz. "Partizan ilerliyo" başlıklarıyla kendimizi avutmaya devam edebiliriz. Herkes bu var olan durumu değiştirir mi?

Türkiye solu bugün üstlenmesi gereken misyonun çok çok gerilerindedir. Süreçler adeta bir yerine getirmeyen görevler", "gereği yerine getirmeyen politikalar" toplamı biçiminde akıp girmektedir. Bu tablonun böyle olmadığını iddia edebilecek bir siyasi grup çıkacağına sanmıyoruz. Birkaç grubun sınıfların dışında sol mücadelem, dahası hayatın dışındadır. Ve sorular sorulmaktan, sorgulanmaya alıksızın bu durumu değiştirmek, aşmak mümkün değildir.

Sol soralara sevmiyor. Somutluğu da sevmiyor sol. Ötünde, hayatın ve mücadelenin içinde olmak için yanıtlanması gereken sorular dururken, o kendisini hiçbir yükümlülüğe altına sokmayacak soralara yanıtlanmaya meşgul oluyor. Çünkü o aslında mü-

Solda pervasızlığa son vermek zorundayız. Herkes atılan her adımı, her sözün açıklama gerektireceğini, kanıtlamak gerektireceğini, hesap vermeyi gerektireceğini bilmelidir. "Yaparım, yaptığımla kalırım", "söylerim, yanıma kalır" diye düşünmeye hakkı yoktur kimsenin. Ve devrimcilik, devrimci değerleri korumak bu hakkı vermemektir kimsenin. Bu kültür devrimci eleştiriyi bilmiyor. Şunu açıkça belirtmeliyiz ki, sorunu kişiselleştirmeye devam ettiklerinde biz de kişiselleştirmekten kaçınmayacağız ve bunun bütün sorumluluğu onlara ait olacaktır. Bunu halkımızda duyurmayı görev biliyoruz.

cadelerin gerekliklerinden ve kendi gerçeğinden kaçıyor.

Türkiye solunun hayatın, mücadelenin, pratiğin içinden gelen eleştirilerin karşısında duyduğu rahatsızlığın temelinde bu vardır. Bunları, örneğin "demokratik devrimin bilmem hangi geçiş aşamaları" üzerine eleştirirseniz pek de rahatsız olmazlar. Hatta iş çıktı diye sevinirler bile. Onlarca günlerini, onlarca sayfalarını ayırmabilecekleri bir konudur ne de olsa. Ama falan eylemde niye böyle yaptınız denmesinden çok rahatsız olurlar. Hele ki yaptıklarının adını koyarsanız kuyruklarına basılmışçasına fırlarlar ayağa.

Demokratik devrim üzerine de tartışılacak elbette. Hedeflerimiz netleştirilecek. Bu noktada da kıran kırana bir ideolojik mücadele yürütülecek. Ama onun öncesi var. Demokratik devrim gerçekleştirilmenin gerekleri var. Devrimci olmanın bugün ortaya koyduğu sorumluluklar var. Bunlar atlanarak yapılacak hiçbir tartışma devrim, devrim mücadelesine hizmet etmeyecektir.

Eleştirmeye Devam Ediyoruz. Çünkü Her Eleştirimiz Bir Muhasebe Çağırır ve Türkiye Solunun Muhasebeye İhtiyacı Vardır

Evet, sol soralardan korkuyor. Çünkü devrimci anlamda sorulmuş her soru onları ısırtarak kaçıkları hesaplamaya çağırıyor. Çünkü her soru onları kendi yüzleriyle karşı karşıya getiriyor.

En başta da tasfiyeci, sağcı önderlikler, eleştirmeyen, eleştirilmek de istemeyen bir dokümanlık zırhıyla çeviriyorlar kendilerini. Böylelikle "geçirip gidiyorlar" işte. Hem "komünist" afaletinden, "devrimciliklerinden vazgeçmemiş oluyor, hem de komünistliğin, devrimciliğin gerektirdiği risklerin, bedellerin altına girmemiş oluyorlar.

TKP/ML'yi eleştiriyoruz. Eleştirmeye devam edeceğiz. Çünkü bugün Türkiye solunun pek çok hastalığı onlarda karakterize olmuştur. Ve bunun da ötesinde devrimci vardır bu gelenekte. Görünüşteki katılığa karşın değerlerin değenasyonu vardır.

Başka grupları da eleştiriyoruz ve devam edeceğiz.

Eleştirilerimizden birçok çevre rahatsız olacaktır. Doğaldır. Çünkü statüleri dokunuyoruz. Rahatlarını bozuyoruz. Kaçık klan hesaplamaları koyuyoruz önlerine.

Eleştirilerimizi "TKP/ML düşmanlığı" diye adlandırmış birisi.

Hayır, TKP/ML'nin düşmanı değiliz. Dostuuz. Savaşın bir gücün zayıflamasından sevinç duymuyoruz. Savaşınların büyümesini, çoğalmasını istiyoruz. Çünkü devrimciyiz ve devrimi istiyoruz.

Evet, eroin ticaretinin düşmanıyız. Hele bunun bir "komünist" etiketinin altında yapılmışına bin kat daha düşmanız.

Evet, darbelerin, darbecilerin, komploların, komploların, mafyacaların düşmanıyız. Evet, demokratik demokrasi deyip, "sol işi şiddet" üzerine nutuklar atıp halkı karış şiddet uygulamasının düşmanıyız. İkiyüzlülüğün düşmanıyız.

TKP/ML'deki gelişmeleri izliyoruz, yazıyoruz okuyoruz. Ve bunlar çıkıyor karşımıza. Eleştiriyoruz.

Devrimin ilerlemesini istiyoruz. Bunun ancak devrimciliğin netleştirilmesiyle, sahte devrimcilerle, etiket sosyalistleriyle gerçek devrimcilerin ayrışmasıyla gerçekleştirebileceğini görüyor ve oktavımızı bu safılaşma için yönetiyoruz. Safılaşma olmalıdır. Kim devrimci, kim değil belli olmalıdır. Devrimci-

ler, ilkesizliklerine, ahlaksızlıklarına halkı devrimcilerden soğutanları, devrimde ayak bağı olanları yollarının üzerinden yana ilbidikleri ölçüde adım atabileceklerdir. Giderken onlardan kazanabileceklerimizi kazanmanın, yanlarımızda alabileceğimizi yanımızda almanın yolu da buradan geçiyor.

Savaşırken Savaşın Kültürünü, Devrimci Kültürü de Yaratacak Zorundayız. Bunu Yaralamıyorsa Savaşımızın Temelinde Bir Boşluk Var Demektir. Ve Sonuçta Savaşamaz Hale Gelmek de Kaçınılmazdır Baştaki sorumuzu yineliyoruz. Böylesi bir suç -eroin ticaretine- karşı TKP/ML'ileri şöyle ya da böyle tavırsız bırakan nedir?

Her konferansın önceki MK'yi mahkum ve hain ilan etmesi çokça vurgulandı. Ama bu bir siyasi hareket için yukarıdaki soruya da yanıt olabilecek ölçüde karakteristik olan bir yandı. Böyle süreni geçmesi yadsınmakla şekillenken kültür, en kaba haliyle dahi hiçbir dönemde doğru bir düşünceyi savunmadıklarını gösterir. Her MK'nın sağcı, tasfiyeci veya hain ilan edildiği, her konferansta bölünmeden ortaya çıktığı bir yapıda, bu ideolojik taşıyan insanların nası bir kültür ve ahlak taşıdıkları başlı başına bir inceleme konusudur. Düşünün böyle bir tarihte, tek bir şehit doğru devrimci çizide savaşırken şehit düşen. Her biri şu ya da bu tasfiyeci, sağcı, hain MK'nın çizgisini uygulayan şehit düşmüşlerdir.

Süreklî bölünmelerle, doğru bir düşünceye ve çizgiye güvensizlikle şekillenken kültür, ayak oyunları, hisp, kompo, darbe yapmak için fırsat kollayan, güc arayan, güc olmak için her şeyi yapan ve bu doğrultuda her şeyi kullanan bir kişilik yaratmıştır. Bu kişilik hiçbir özgünlüğü olmayan çalıntı görülgün oluşturulmuş düşünce sistematiğiyle doğaldır ki, mücadelenin gerekleri karşısında olumlu sınavlar veremeyecek, gelişmeyecek, geliştiremeyeceğim Bu kültür hep kendine, ideolojisine güvensiz kişilikler yaratacaktır. Savaşın bir militan hep o gün savundugunun, öündeki kongrede, konferansta, mahkum edilceğinin kuşkusuna içine olacaktır. İşte bu yüzden ki, fırsatçılar, yapay oluşturulmuş düşmanlıklar, abartılı propagandalar onların derterine, yaşadıkları erozyona çare olamıyor.

Çarpık, ülke gerçeğine uymayan ideoloji, boyuna periyodik olarak mahkum edilen düşünce sistematiği -ya da sistematisizliği- TKP/ML saflarının çoğunluğunda olduğu gibi en geri köylü kültürünün egemen olduğu kişilerce taşıdığındadır daha da çarpıklaşmakta, karmaşık, ucube tipler ve gelenekler çıkarmaktadır ortaya. Bunun sonucu olarak da diğer örgütlerle rekabet, kendini abartma, inandırıcı olamama süregelmektedir. Bu durum kendi iç çelişkilerini öten ama içte hep birbirlerini yiyen bir kavga ya da süreklî kimaktadır.

"TKP/ML TIKKO geliyor, güleniyor, tek güç biziz" deyip, herkesi yok sayıp, herkesi kendi saflarına çağırarak kadar "türettili" propagandalar yaparken kendi içlerinde durum tam tersidir.

Yıllar yılı nasıl birbirlerini yedikleri, nasıl birbirlerine hisp ve kompo tezgahladıkları, insanların nasıl ruhsuzlaştığı, demoralize olduğunu açıklamaktadır. "Kızıl Ördü" deyip var olan gerilla gücünün köylere dahi gitmediği, kitlelerle ilişki kurmadığı, gerilla biriklerinin adeta miskinçe yaşadıkları, birbirine yanıt saat uzaklıkta olan uç köy arasında yaşadıkları (ki siz buna köylülerin ıstısrar edilmesi deyin) anlatılıyor. Kaldı ki anlatılmalı da bunları bilmek için gereksiz. O alanların, mücadelenin içinde

olanlar zaten bunların hepsine tanıklar.

Bırakan yoksul köylü kitlelerini, "eşegi bile" örgütledikleri büyük bir hararetle yazan Özgür Gelecek bugün kitlelere gıldinmediğini söylüyor. Dün yere göğe sığdıramadığı kendi gerillasını, ayrılık çıktı diye tersindeki en uç noktadan mahkum etmek istiyor, gerillayı suçluyor. "Ördü" içinde dövme, tokatlama, küfür yaygındır. Bugün gerilla komutanlarına "savaş ağaları" diyorlar. Oysa Özgür Gelecek'in sayılan şimdi savaş ağaları dedigi, küfür ve hakaret yapıyor, adam dövüyor suçlamasını getirdiği insanların eylemlerini, hatta köylülere nası dövme cezası verdiklerini, nası dövüklerini anlatan yazılarla doludur. İlgincir, sözde kolektiflik, demokrasi hayranı-sampiyonu kesilen TKP/ML başkalarını da demokrasi ve kolektiflik yok, kitlelere söz hakkı yok vb. diye eleştirirken, kendileri bunun alarını yapıyorlar ve köylülere nası dövme cezası verdikleri mizah sü-tunlarına koyup pipkino yazmaktan çekinmiyorlar. Hiç utanmıyorlar. Bu nası bir kültürdür?

Biz işte bu kültüre düşmanız.

TKP/ML Kültürü Savaşın Ayağı Bağdır. Sorun Savaşmaksa, İddia Devrimse En Başta Bu Kültürle Savaşılmalıdır

Şablonculuk yalnızca bir teori sorunu, stratejiye ilişkin bir sorun değildir TKP/ML için. Günlük ilişkilerine kadar yansıyan dejenerasyonun, örgütsel düzeye yaşanan komploculukların bir yanıda da bu vardır. Yeni bir şey üretmek yerine taklitçiliği esas alan bu kafa, taklitçi olduğundan taklit etkilere düşmanca saldırır. Saldırısı taklitçiliği gözlemek için yapar. İdeolojik olarak kendine güvensizliğin, korkaklığının sonucunda saldırıya ve sorumsuzdur. Bu kültür köylü kurnazlığıyla şehir küçük burjuvazisinin "uyanıklığı"nı briletirencek politika yapmaya çalışır. Kendisini dönmeyen en akıllısı sanır. Ama bu kafa çapızs ve geridir. Bu gerilik ve çapızsız aşafılık duygusu da yaratıldığından siyasetsini komplekslerime belifler. İçinde yaşadığı karmaşa, onun karşısındaki güçlerin en azından kendi capında oyunu kurallama göre oynayacağını ve kendi silahlarıyla kendilerini vurabileceğini hiç düşünmez.

Solda pervasızlığa son vermek zorundayız. Herkes atılan her adımı, her sözün açıklama gerektireceğini, kanıtlamak gerektireceğini, hesap vermeyi gerektireceğini bilmelidir. "Yaparım, yaptığımla kalırım", "söylerim, yanıma kalır" diye düşünmeye hakkı yoktur kimsenin. Ve devrimcilik, devrimci değerleri korumak bu hakkı vermemektir kimsenin. Bu kültür devrimci eleştiriyi bilmiyor. Şunu açıkça belirtmeliyiz ki, sorunu kişiselleştirmeye devam ettiklerinde biz de kişiselleştirmekten kaçınmayacağız ve bunun bütün sorumluluğu onlara ait olacaktır. Bunu halkımızda duyurmayı görev biliyoruz.

12 Eylül'ün depolitizasyonunu, dejenerasyonunu; sosyalist ülkelerdeki geriyeye dönüşleri ve içteki çürümeyi yaşayan sol karşılanmıştır. Arızlaşmıştır. Bilimsellikten, sağduyudan, sorumluluktan anlamıyor. Sorumluluğu, sağduyuyu güçsüzlük sanıyor. Böyle olmadığı bilimeli, görülmelidir.

TKP/ML'de oluşan kültür, kendi yazılarında ve pratikte de açıkça görüldüğü ki, kendilerini savamaktan alıkoymuyor. (Bkz. Öncü Partizan, Özel Sayılı, sf.199) Mücadele isteğiyle yarıp tutuşan insanlar pasifize ediyor. Bunun sorumlusu tek tek kişilerin ötesinde bu kültürdür işte. Sorun savaşmaksa, iddia ve ideal devrimse TKP/ML'iler de düşman olmalıdır bu kültüre. Kim savaşıcak, kim savaşılmayacak bilinmelidir.

I. İbrahim'in, II. İbrahim'e mirası

I. İbrahim (Bingöl) artık her kesin bildiği gibi bir çürümüş lük, tükenmişlik abidesidir. Ya şıyor görünen bir cesettir o.

Böyle bir tükenmişlikten ge-riye nasıl bir "miras" kalabilir ki diye sorulabilir.

II. İbrahim son yazılarında anlattığı kadıyla "bir tek za afımı bulursanız... (kör olu yum)" iddiasında bulunabile cek kadar temiz ve saf bir dar becdir.

Onun, I. İbrahim'den alabile-çeği ne gibi bir miras olabilir? Yanıtını yurtdışındayken yurtdiçe yazdığı bir mektupta buluyoruz:

"Biliyorsun, tarihte, doğru yapılmış hiçbir şey tepki çekmeden, kendini kanıtlamamış, bilimsel bulgular, deneyler, es-ki düşüncesi ve resmi tarihe çarpmış, ondan sonra kendini kanıtlamış. Bizim durumu buna benzetiyorum."

II. İbrahim'in I. İbrahim'den aldığı miras bu satırların topla-mıdır işte: Megalomanlık...

Kalın kafalı Hayri, hakkını teslim etmek gerekir, gerçek-ten de ince bir düşüncüyle dar-becî şefinden alabileceği ken-di-ne en uygun olan parçayı seçmiştir.

Alıntıda aktardığımız satır-ları yazarken Hayri Galile'i, Bruno'yu düşünmüş olmalı. Onlar da "Zamanında anlaşı-lmamışlardır."

Zavallı Hayri. Anlaşılmaya ömrü vefa etmeyecek.

Ama yine de Galile kadar şanssız sayılmaz. Onu hiç kimse anlamamış, hak verme-miştir yaşıken. Ama aynı yazı-sından anlıyoruz ki, onu anla-yanlar da var:

"Daha dün "H" hiç kimseyi adam yerine koymuyordu. Ba-na söylemediğini bırakma-mıştı. Bugün beni yanlış tanı-dığını, güvendiğini söylüyor."

"H", artık biliniyor sanırım I. İbrahim'dir. Hayri'yi bir tek o anlayabilirdi gerçekten.

Bu satırların içinde bir de kendini bir türlü şef olarak ka-bul etmeyenlere bir mesaj gön-deriyor Hayri, "Bakın" diyor "H. bile beni yanlış tanıdığını, gü-vendiğini söylüyor..." Şıracın şahidi bozadı.

Anlaşıyor ki, çürümüşlük, suçluluk duygusu, korku yakın-laştırmış onları.

İki dosya kağıtlık yazıda on tane isim geçiyor belki. Aysun şöyle, Raif böyle, "A" şöyle kö-tü, "S" böyle berbat. Kısacası kim var kim yoksa hepsi bok-tan. Yazıda adı geçip de kalın kafalı Hayri'nin "Güven" duy-duğu bir kişi var; mektup mu-hatabı. Onu da fazla "tanıma-dığı" için güveniyor. "Seni fazla tanımıyorum. Ama konuş-malarla bende yarattığın güvene dayanarak..." diyor.

Örtotnesini sağlamlaştırmak

"Biliyorsun, tarihte, doğru yapılmış hiçbir şey tepki çekmeden, kendini kanıtlamamış, bilimsel bulgular, deneyler, eski düşünce ve resmi tarihe çarpmış, ondan sonra kendini kanıtlamış. Bizim durumu buna benzetiyorum."

II. İbrahim'in I. İbrahim'den aldığı miras bu satırların toplamıdır işte: Megalomanlık... Kalın kafalı Hayri, hakkını teslim etmek gerekir, gerçekten de ince bir düşüncüyle darbeci şefinden alabileceği kendine en uygun olan parçayı seçmiştir.

için kalın kafasındaki küçük aklıyla tasfiyeler yapıyor ve ba-zılarını da vâd çekiyor. Yine bol bol insanların zaaflarından söz ediyorlar. Herkesin kendini "Hint kumaşı" gibi gördüğünden şikayet ediyorlar. Hayri şı-kayetinde haklı tabii ki... En değerli Hint kumaşı kendisidir. Yalnız, bu kumaşı oradan burasından geçirmeye dikkat etmeli Hayri. "Herkesle hesap-laşmak zorundayız" falan diyor arada bir. İyî de kendiyile nasıl hesaplaşacak, hatırlar, cezae-vinde 17 Nisan şehitlerimizden Ahmet Fazıl Erçument de içi-ne olmak üzere pek çok yolda-şımız aylarca uğraşmıştı. Onun kendiyile hesaplaşmasını sağlayabilmek için. Ama kendi-ni sorgulamak noktasında bir adım bile atırlamadığını hatırlar mutlaka. Hem ne lüzüm var hesaplaşmaya meselaşmaya, hem baksanıza "işler de iyi gi-diymiş zaten. Sen öyle he-saplaşmalar, özeleştiriler gibi sıkıcı ve üstelik bir darbeci şefe hiç de yakışmayan şeylerle uğraşacağına oturup "yeni bir ideoloji" yaratmaya çalış. Bu arada sana bunun için Stefan Zweig'in "Bir Politikacının Por-tresini önerelim. Belki ideoloji üretmende -ya da daha doğru bir deyişle yumurtlamanda - yararlı olur. Göreceksin ki, kari-yer ve mevki peşinde koşma-da, üçkağıtlılıkta, komplocu-lukta, ikircilikte senden çok da-ha iyileri var. Fena mi, hiç de-ğilse kendini geliştirsin.

Evet, Özgür Gelecek yazarı-nın gözü aydın. Nihayet bir darbeci akıl etti de "ideolojik ayrılığı" yaratmaya soyundu. Hayri yapay bir ideoloji oluşt-u-ruyor.-Her ne kadar bunu bile yapabilecek kapasitesi olmasa da oluşturmak gerektiğini dü-şünüyor, söylüyor. Böylece Hayri'nin ihtirasının devamı

sağlanmış olacak. Ne güzel peki, yapay ayrılık da tutma-yınca Hayri ne yapacak? Bu soru aslında darbeciliği des-tekleyen herkesedir. Şimdiden belirtelim ve hiç kimse unutm-a-sın. Devrimci hareketten kor-kularından dolayı, birbirlerin-den kopamayan birkaç kişiye birlikte Hayri'nin yaratacağı ya-pay ayrılık da tutmayacaktır. Ve ömrü vefa ederse sürüne-cek. Köpeleşecektir. Bekle-yelim. Görelim.

Bu iki dosya kağıtlık mektu-bunda da görülenler var. Dar-beci kamuoyunu bilgilendire-lim.

Söyle yazmış mektupta Hayri:

"Raif, açtıkları insantar tara-fından fazla sevilmiyor. Hem eski yayınladığı özeleştiriler, hem de yeni evlendiği biriyle tekme tokat birbirine girmesi-n-den kaynaklanıyor." Evet, Raif dediği Algan'dır. "Yeni evlendiği biri"ni ise darbeci kamuoyu çok iyi tanıyor. Darbeci Çözüm basılığında onu oradan "gü-venlik çembereyle" kuşatarak uzaklaştırmışlardı. Şimdilerde "sıf" meslektaşlık duygularıyla kimi avukatlar onun savunucu-luğunu üstleniyor. Evet, avukat hanımı tanıdınız değil mi? Ya-zık ki darbecilik şemsiyesinde kurdıkları yuvada pek mutlu değiller anlaşılan.

"B" harekati yeni insanlarla örgütleyeceğiz." diyor Hayri ama kendisinin de eski oldu-ğu-nu unuttuyor herhalde. Acaba bu Hayri denilen adam bizim bilmediğimiz ne tür zaferler ka-zanmıştır. Hangi mevzide, hangi sınavda "yeni"lenmiştir de kendini bu söylediklerinin di-şında tutuyor. Ama belki de kendini "esk"lerin dışında tut-makta bir yerde haklı; çünkü o "esk" bile değil, o şimdi cezae-vinin dört duvarı arasında bir erikaz.

Hayri, mektubunun bir baş-ka yerinde eski darbecileri de suçluyor. Ve "kendî" şehitleri-nin sorumlusu olarak onları gö-rüyor: "...Onların şehit olması dahi bu biten insanlardan kay-naklandı" diyor.

Bir eksiyle doğru. Eskişiy-le ve yenisiyle tüm darbeci şef-ler onlarca insanın kanının dö-külmesinin ve tutsaklığının so-rumlusudurlar. Ve ne yazık ki günde yirmi değil, yüz yirmi sayfa da yazsa Hayri de bu so-rumluluktan kurtulamazacaktır. Yazık, yazdıklarını okuma fırsatı bile bulamıyormuş yurt dışındayken. Her mektubunda "Umarım yanlış bir şey yazma-mışımdır" deme sorumluluğu nu hissetmiş bu yüzden. Yaz dığı her satır, içinde bulunduğu bataklıkta biraz da büyütüyor. Büyük bataklık, tez yutar in-sanı. Ama KALIN KAFALI işte. Bunu göremiyor.

İbrahim Haftanın "hukuk" derdi İşte şimdi olmadı Hafta

İbrahim Hafta geçtiğimiz günlerde Çağdaş Hukuk-çular Derneği'ne bir yazı göndermiş. Feryat ıfın burjuva hukukundan yardım istiyor bu yazıda. Ömek-lerini yayınladığımız mektuplarındaki büyük şef git-miş, yerine can kaygısıyla, ceza kaygısıyla yatıp kal-kan, siyasi olmayan bir Hafta gelmiş. Bir zavallı. Şimdi de gerçek kişiliğiyle buluşmuş.

ÇHD'ye yazdığı mektupta "... 11 yıl cezaevinde yatmış olmam ve tutuklanmama neden olacak hiçbir delilin olmaması nedeniyle gündeme getirildiğini bili-yorum..." falan diyor. Yemin bilah bir şeyle ilişki ol-madığını kanıtlamaya çalışıyor. Tıpkı mahkemede "Hakim bey adamın adı çıkacağına canı çıksın" diyen darbeci Harun Kartal gibi. O zaman da yazmıştık, darbeciler siyasi değillerdir. Ceza kaygısındadırlar di-ye. I. Hafta bu geleni devam ettiriyor. Ceza kaygı-sıyla yalvarıyor, yerlere kapanıyor. Feryat ediyor. Ne-redeyse ÇHD'lerin ayaklarını öpecek.

Ve diyor ki, "... Aynı dergilerde açıklama yapmaya zorlayın." Böylece gördüğü zarar kısmen telafi edile-cekmiş. İlahi Hayri!.. Kontracılık günlerini ne çabuk unuttun. Hani o darbeci yoldaşlarına dahi söylediğin "ölümüne savaşacağız" sözlerin. Evet, Mücadele'nin 105, 106. sayılarında yayınlanan mektuplarında böyle diyorun.

Oyle diyorsun ama hiçbir yerde savaşmıyorsun. Yakalandığın evde birçok silah var, çalışmıyorsun. Şubeye gittiğinde direnmıyorsun. "Ölümüne" söz-lerini hatırlamak bile istemiyorsun. Üstüne üstlük po-lise yaltaklanıp, "İlle de can güvenliğim" deyip Gebe Cezaevi'ne şevkini yapıyorsun. Şidâğın, devrim-ciler değil işkenceciler, katiller... "Güvenliği" sağla-nınca yine kontrgenlacılığa başlıyorsun. Olgarşının sağladığı "güvenlik" içinde -ki bu güvenliğe pek de güvenilemeyeceğini bilirsin- devrimci harekete karşı atıp tutuyorsun... Sonra oligarşinin bir başta terör ay-gıtı yargıcı çüppeleriyle çıkıyor karşına. Bu kez mah-kemeye yalvarıyorsun. ÇHD'den yardım dleniyor-sun. "İmdaat" diyorsun yazdığın mektuplarda. Velha-sil hep diz çöken oluyor, herkese yalvarıyorsun.

Bu işler böyledir Hayri. Türkiye'de darbeci, kontra-cı olmanın bile bir bedeli vardır. Hele Devrimci Sol'a kontracılık yapmanın bedeli çok daha ağırdır, büyük-tür. Biliyorsun, sen ve senin gibi birçok kontracı hak-kında Devrimci Sol'un ölüm kararı var. Sen ise burju-va hukukundan yardım istiyorsun. Ve hala devrimci-li-ğin ciddiyetini anlamamış kötü bir çocuk gibisin.

ÇHD'ye gönderdiğin yazıda ceza almanı istediği-mizi söylüyorsun. Anlaşılan ikinci mapusluğun ağır geldi sana. Cezaevi fobisi başladı. Oysa devrimci ha-reket sana ve yandaşlarına mahallelerin, dağların, hemen her yerin kapısının açık olduğunu söylemişti. Hatta cezaevinde kendini o kadar teorî etme, oligarş-inin güvenliğine sığınma, bize gelemiyorsun, hiç de-ğilse solun içine gir denmişti. Ama yüreğin yetmedi buna. Evet, Hayri yanılıyor. Onun cezaevinde yatma-sını hiç mi hiç istemiyoruz.

Gazetemizde yayınlanan belgeler kötü vurmış an-laşılan Hayri'yi. Belgelerin yok şuradan yok buradan alındığını ileri sürüp, boş atıp dolu tutturmak istiyor. Darbecinin ahlaksız ve yalancı olduğunu biliyoruz. Evet, belgeleri aldık. Ama senin bildiğin, bildiğini ileri sürdüğün gibi değil. Belki de senin en yakınında bi-rinden aldık. Hem bilinir. Darbeciler çok çaktımcıdır. Hayri gibi kalın kafalılık özüne rağmen deli fişek ze-kasına sahip olan biri bunları nasıl düşünemez. Al-maya devam edeceğiz. Ve yayınlıyacağız. Bırak bu burjuva hukuku masallarını. Şuraya buraya başvura-rak, çürümüşlüğüñüzü ve tükenmişliğinizi gizlemeye çalışman boşunadır. Kontraları, halk düşmanlarını hakimuz tanımlarız. Hepinizi, her şeyinizi, kişiliğinizi, pisliklerinizi son zerre sine kadar halk bilecektir.

Ne çağdaş hukukçular, ne polis, ne mahkeme, ne de Ceza ve Tevkiflevleri Genel Müdürlüğü'nün gü-venliği seni koruyamaz ve kurtaramaz.

Küba Halkı Yalnız Değildir

33 yıldır bağımsızlığı, onurlu yaşamı bozmaya çalışan ABD emperyalizmi Küba'ya uyguladığı ambargo politikası sonucu binlerce çocuğu ölüme ve hastalıklara iterken, Küba halkını da sefaletle sürüküyor. "Özgür" bir yaşam için Küba'dan ABD'ye göç eden binlerce göçmen, dikenli teller arasında eli silahlı muhafızlar eşliğinde göçmen kamplarında ABD emperyalizminin "özgürlüğünü" görüyorlar. Uyguladığı ambargo sonucu göç etmeyi teşvik eden ABD, şimdi göçü engellemeye çalışıyor.

Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği: "Küba Halkı Emperyalizme Testin Olmayacak"

Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği 7 Eylül günü Sirkeci Büyük Postane önünde ABD emperyalizminin Küba'ya karşı saldırgan politikasını ve uyguladığı ablukayı protesto eden bir açıklama yaptı.

Açıklamada, ABD'nin saldırı politikasına son verilmesi istenirken, devrimi, demokrat ve sosyalist kamuoyunu da bu politika karşısında sessiz kal-

mamaya çağırıldı.

"ABD Küba'dan Elini Çek" pankartı açan ve "Yaşasın Sosyalizm Yaşasın Küba", "Fidel Yanındayız", "Küba Halkı Yalnız Değildir" yazılı dövizler taşıyan kitle, Küba'ya destek amacıyla bir imza kampanyası başlattı.

ABD Büyükelçiliğine "Yığıl Küba halkı, siz emperyalistlere teslim olmayacaktır. Çünkü dünyanın her köşesindeki devrimci ve sosyalistler, uyanık kitleler Küba ile beraberdir." yazılı bir telgraf çekirken, ayrıca Küba Büyükelçiliğine de Fidel'in ve Küba halkının yalnız olmadığının vurgulandığı bir telgraf çekildi. Emperyalizme duyulan nefretin bir göstergesi olarak Amerikan bayrağı yakan kitle, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Küba Yalnız Değildir" sloganları atarak dağıldı.

Aynı gün, Ankara ABD Büyükelçiliği önünde toplanan Anka-1 ra Haklar ve Özgürlükler Platformu, Sosyalist İktidar Partisi, Ankara İl örgütü, Devrim Dergisi Ankara Temsilciliği tarafından! Büyükelçiliğe siyah bir celenik konuldu. Eylem sırasında yapılan basın açıklamasında, "Bizler ABD yönetiminin bu saldırgan"

politikalarına son vermeye, Küba ile aralarında imzalanan protokollere uymaya, Küba hakkını açıklıkla yüz yüze getiren ablukayı kaldırmaya çağırıyoruz. Bizler Türkiye devrimci olarak, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün, ABD'nin bu saldırgan tutumuna, sessiz kalarak onaylamasını protesto ediyoruz." de-

Açıklama "ABD Küba'dan Elini Çek", "Küba Halkı Yalnız Değildir", "USA Hands Off Cuba" sloganlarıyla bitirildi.

Londra'da Devrimci Sol Güçler Bayraklarıyla Pankartlarıyla Küba Halkının Yanında

Küba Savunma Komitesi ve Küba Dayanışma Komitesi'nin çağrısı ile 6 Eylül'de 400'e yakın bir kitlenin katılımıyla ABD Büyükelçiliği önünde protesto eylemi yapıldı. Devrimci Sol Güçlerin bayraklarıyla ve pan-

siyah örtüler, Hindistanlı devrimci, İngiliz İşçi Partisi, Sc Kanat milletvekilleri de katıldılar. Protesto gösterisinde "Yaşasın Küba", "Emperyalizm Küba'dan Elini Çek", "Yaşasın Sosyalizm", "Küba Halkı Yalnız Değildir" sloganları atılırken bir basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında, "ABD'nin ve Birleşmiş Milletlerin uyguladıkları yasaların ambargonun sonucu olarak Küba'da yaşam koşulları giderek zorlaşmaktadır. Buna rağmen halkın büyük çoğunluğu sosyalizmin kazanımlarına sahip çıkmaktadır." denildi. Aynı zamanda her türlü emperyalist saldırıya karşı Küba halkının yanınd olmaya devam edileceği açıklandı.

TIYAD'a polis baskını 6 gözaltı

Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları Dayanışma Derneği (TIYAD) 7 Eylül günü siyasi şube polisleri tarafından basıldı. Yapılan baskıdan demekte bulunan insanlardan altısı gözaltına alınırken Mücadele gazetesinin çeşitli sayfalarıyla, birtakım dosyalara da el konuldu.

7 Eylül günü Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin Küba halkıyla dayanışma amacıyla Sirkeci Büyük Postane önünde yaptığı gösterinin ardından TIYAD'ı basan polis, eylemi gözaltına alma gerekçesi olarak gösterdi. Yönetim Kurulu Üyesi Nadire Çelik, Ayşe Üzcan, Medine Göyök, Seray Hançulu ile soyadları bilinmeyen Tuncay ve Zeynep adlı kişiler gözaltına alındılar. Demegi keşfi olarak basan polisler, daha önceden belirlenmiş in-

sanları gözaltına alırken, dosya ve kitapları da karıştırıldı.

TIYAD'lı Aileler: Gözaltına Alınanlar Serbest Bırakılsın

Derneklerinin basılarak 6 kişinin gözaltına alınmasını protesto eden TIYAD'lı aileler 8 Eylül günü bir basın açıklaması yaptılar.

Açıklamalarında demeklerine yönelik saldırıyı insan haklarına ve onurlarına olan tahammülsüzlük olarak nitelendirirken şöyle dediler: "Bugüne kadar insan hak ve özgürlükleri için cezaevleri kapılarında, mahkemelerde, her yerde mücadele ettik, edeceğiz. Hiçbir baskı bizi yıldıramaz. Demegimize yönelik bu saldırıyı protesto ediyor gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılmalıdır diyoruz."

Hastalıktan ölmek istemiyorsak örgütlenelim

4 Eylül günü Sağlık-Sen üyeleri ve ki doktora ulaşan heyet, Gebze Dilovası ve Dilovası'nda sağlık taraması yaptılar. Dilovası'nda sağlık taramasına kadın-erkek, yaşlı-çocuk 60-70 kişi katıldı. Heyetin ilk duracağı Gebze Dilovasıydı. Belededeki bir kahvehanede sağlık taraması çalışması yapan heyet, hastalıkla ilgili olarak halka bilgi verdi. Hastalığın nedenlerini ve alınması gereken önlemleri anlatan doktorlar, önlem alınmaması halinde ciddi sorunlar yaşanabileceğini söylediler. Sağlık taraması, heyeteki iki doktor ve hemşireler tarafından yürütüldü. Daha çok çocukların ve kadınların katıldığı tarama sırasında özellikle küçük çocuklarda Halsizlik ve ishal gibi hastalık belirtilerine rastlandı.

Kolera belirtisi gösteren bulgulara rastlanmayan taramada daha çok Halsizlik, üst solunum yolları enfeksiyonu, idrar yolları, deri hastalıkları vb. hastalıkların belirtileri görüldü. Çoğunluğu Kürt olan belde halkı ile yaptığımız konuşmalarda, halk hastalıkların sudan kaynaklandığını, şu anda kullanılmakta olan şebeke suyunun sağlığa uygun olmadığını dile getirdi. Şebeke suyunu Dilderesi'nden akan astın karıştığını ve suyun için-

ni söyleyen halk, ayrıca, şebeke suyunun pompalandığı ana dağıtım kuyusunun izole edilmediğini, kuyuyu dereden akan suyun karıştığını ve şebeke suyunun haftada bir gün geldiğini anlattı.

Tankerlerle dağıtılan suyu almaya herkesin maddi gücü yetmiyor. Şebeke suyu yoksul halk tarafından zorunlu olarak kullanılıyor. Belediye, temiz su sözü vermekle birlikte bugüne kadar somut bir adım atmış değil.

Kastamonu'da Kolera Öldürüyor

Türkiye'nin değişik il ve ilçelerinden sonra Kastamonu'da da kolera salgını başgösterdi. Son bir ay içinde şehir şebeke-

sinden akan içme suyu paslı ve pis kokulu.

7 Eylül tarihinde Kastamonu Devlet Hastanesi'ne kırılı sular-dan kaynaklanan hastalıklardan dolayı başvuranların sayısı arttı. Hastalardan 5 kişi kolera teşhisi konularak karantinaya alındı. Gözlemlenen hastane personeli ise kolera salgınının halktan ve hastane personelin-den saklanarak herhangi bir açıklama yapılmadığını belirtti. Kastamonu'nun Tosya ilçesinde de kolera'dan bir kişi öldü. Ölüm gerekçesi ise başka belirtilerek halkın salgın hastalığa karşı önlem alması engelleniyor. Tosya ve Çankırı'nın Iğaz ilçesinde ise kolera kuşkusıyla hastanelere başvuranların sayısı gün geçtikçe artıyor...

İzmir Gölcüklerde yıkım: 8 gözaltı, yüzlerce yaralı

Halk direniyor

RÖPORTAJ

Yeni Bir Hayat Diyorduk ki, Bu Zulmü Görüldü"

Gölcük'te evleri yıkılan göçmenlerin hepsinde aldatılmışlık ve isran duyulan hakim. Her konu-tu ister istemez Bulgaristan'dan işlerini anlatıyor. Ve yaşadıkları-nyasıyor.

Hasan Akın: (Evi yıkıldığı sırada hir dışındaymış, 50 yaşındaki bir göçmen)

"1989'da kaçtık buraya geldik, darca çocuk-çocuk neredeyse be-yaşa çalıştık sırf para biriktirelim le... Sonunda da borç harç Tür-şçlerden bu araziyi aldık, ev yap-Yıkma geldikleri gün şehir dışın-lydım. Evi aradığımda da eşim nmizi yikiyorlar" dedi. Hemen yola tim, inanmıyordum. Süreki, biz Bulgaristan'dan geliik, bize bu-yapamazlar diyordum. Sabah eve ldığında evlerin etrafında binden la jandarma ve polis vardı Evleri erindeki eşyaları birlikte yıkış-dı. Ve hiç kimse emni kimin verdi-telibatın kime yapıldığını bile myordu.

Türkiğümüzi koruyacağız diye lktik anavatanımıza geldik, artık 71 bir hayat eliyorduk ki bu zulmü rdük."

Gülten Öztürk: (35 yaşında, evi yıkılanlardan) "1/1 Türkiye'ye geldiğimizde yıl 90'dı ve eşimle ben 7 ay boyunca bin liraya çalıştık, bize soydaş enler nedense para vermek iste-riyoradı... Sımdı de yoktan varet-ti-vez evimiz yıkıldı, soktayız. Şokta-çünkü Menderes Belediyesi yol-elektrik, Burhan Özfatura ise da-15 gün önce alıyıp sözü vermiş-şimdi evlerimizi yıktılar. Bizler Türkiye'ye dılgınan oldu-uz için gelmedik. Bize böyle davranış-ı da hak etmedik. Evlere ge-ondu diyorlar, gecekodu-gün-ikodu 5 yıldır neredelermiş? İgi sorunumuzla ilgilendiler bugü-kadın da şimdiki sağlık diyorlar? de şiddet yok ama şiddet şiddet lurrur. Gerekeni yapacağız. Bir nite oluşturduk. Tepkimizi göste-çeriz, kabulennemeyeceğiz."

Barış aldatmacası ile ilgili görüntülerin yer aldığı TV ekranlarına 1 Eylül gecesi İzmir'de yaşanan bir yıkıma ilgili görüntüler geldiğinde, ofkesi bumunda bir adam bağınyordu: "Bulgarlardan kötü bunlar. Onlar adımızı değiştirdi, bunlar evimizi kafamıza yikiyorlar..." Görüntülerde evlerini yıktır-mamak için direnen insanlar vardı. Toplama kampı gibi çevril-miş tel örgüler arasında sıkış-mış... Bir de dozerlerden önce insanlara saldıran jandarmalar, çevik kuvvetler ve yıkım ekipe-ri... Canla başla direndi Gölcük-ter Köyü halkı, ama 27 evi kurtu-ramadılar yıkımdan.

Ekrana yansıyan görüntüler herhangi bir gecekodu mahalle-sinde sıkça yaşanan yıkım ve di-renişlere benzese de işin aslı öyle değildi. Yıkımların altında devletin ikiyezülüğü, halk sağlığı iddiaları ve Bulgaristan'dan İzmir'in Menderes ilçesine uzanan bir göçün hikayesi vardı.

GÖLCÜKLERİN YA DA "SOYDAŞLARIN ÖYKÜSÜ" Gölcükler Köyünde oturanla-rın çoğunluğu Bulgaristan'dan göç etmişler, çok kullanılan bir deyimle "soydaşlar". Onların öy-küleri on yıllar öncesine gilmiyor; henüz 5-6 yıllık. 1980'lerin so-nunda Bulgar hükümetinin şoven politikaları sonucu kopup gelmiş-ler Türkiye'ye. Yıllarca yaşadık-ları Bulgaristan'da şoven politika-ların uygulanmasını sindirme-mişler ve çokça yapılan "Anava-tan Türkiye" propagandasına al-danarak 1988'de büyük umutlarla gelip İzmir Gölcükler'e yerleş-mişler.

O günler hatırladığında akla ilk gelen 'soydaşlar'a yapılan aç-ması ve Bulgar zulmü edebiyatı olacaktır. Dönemin ANAP hükü-meti yaşanan göçü iç politikada malzeme olarak kullanmak için ilk gelenleri kamplara, okullara yerleştirdi. Ardından milliyetçi ge-çinen bazı işadamları iş verildi. Oysa derletinin 'soydaşlara yar-dım olmadığı çok kısa sürede açığa çıktı. Göçmenler, ucuz iş-gücü oldular, grev kırıcı olarak

kullanıldılar. Göçmenlerin yoğun olduğu yerlerde işçi kıymaları ya-şandı. Ve soydaşların öyküsü 2-3 yılda unutulup gitti.

Gölcükler göçmenlerinin de öyküsü aynıydı. Köye yerleşene kadar her şey dağan bir göçmen öyküsüydü. Göçmenlerin köye yerleşmesi ise MHP'li faşistlerle tanışılmalından sonra oldu. Arazi aldılar faşistlerden ve kendi deyişleriyle 'devlet yetkililerine de sorup ev yapmaya başladılar. Kısa sürede kendilerine Gölcük-ter Köyü'nü yurt yaptılar. Yeni yurtları için araziyi faşistler sat-mış, devlet de uygun görmüştü, yani onaylı bir köyü Gölcükler.

Gölcükler'in öyküsünde bu yaza kadar da dağanüstü bir şey yoktu.

"HALK SAĞLIĞI" İÇİN ŞOV Özellikle bu yaz İstanbul, An-kara gibi büyük şehirlerde doru-ğa ulaşan şu sorunu ve berabe-rinde halk sağlığı tartışmaları İz-mir Büyükşehir Belediyesi'ni ve Valiliği de harekete geçirdi. So-runu alternatifli çözümler üret-mek yerine, daha kolay olsa ge-rek, şov yapmayı seçtiler. İz-mir'in şu kaynaklarından biri olan Tahtalı Barajı'nın çevrede otu-ranlar tarafından kirletildiğini ağırlayıp ardından fetvayı verdi-ler. Barajı suyunu kirleten Gölcükler Köyü'ndeki evler yıkla-caktı...

Bölgeyi bilmeyenler için alı-nan karar normal sayılabilir, çünkü 2.5 milyonluk bir şehrin suyu için bin kişinin evsiz kal-ması normaldi. Ama bölgeyi bi-lenler karara şaşırdılar. Çünkü barajı kirliliyor denilen Gölcükler Köyü'nün baraja uzaklığı 45 km idi. Üstelik baraja daha yakın olan ve aralarında Sabancı'nın fabrikalarının da olduğu onlarca tesis vardı. Ve yıkılacak yerler arasında adlan bile geçmiyordu.

Oysa Gölcüklerle ilgili Valilik kararı kesindi; yıkılacaktı. Devlet yine ikiyezülü davranmış, kendi onayıyla ev yapanların evlerini başlarına yıkmaya hazırlanıyo-rdu. Holdinglerin, tekellerin karşı-sına çıkmaktansa, bölgeye yeni gelmiş göçmenlerin evlerini yık-mak daha kolaydı.

1 EYLÜL'DE YIKIM Halk sağlığı vb. demagojileri-ye yıkımlar için önceden zemin hazırlayan Vali Kulu Aktaş ve Belediye Başkanı Burhan Özfa-tura, daha bildirimler sırasında köy halkının direneceğini anla-makta gecikmedi. Bu yüzden yı-kıma hazırlıklı geldiler.

Ellerinde kalınlarıyla jandar-malar, halka saldırıacağı zaman en önde koşan çevik kuvvetler, yanlarında yıkım ekipleri ve do-zerleriyle ordu gibi hazırıldılar. Oysa bunca hazırlığın olduğu yer işgal altında bir bölgeydi, ne

Barışları çalışır kafalarına..."

de karşılarında kendilerine tan-kiyla topuyla direnecek bir kuv-vet vardı. Yalnızca kadınlar ve çocuklar duruyordu karşılarında. "Direneceğiz" diyorlar, "Emeğ-i-miz, göz nurumuz evlerimizi yı-kırmayacağız..."

Yıkım çatışmaları sürerken, direniş aksamaya kadar sürdü o gün. Halk göğüs göğüseye dövü-lüp yıkımı engellemeye çalıştı. Gece olup yıkıclar çekildiğinde, gün boyu süren çatışmanın so-nucu, yıkılmış 27 ev, yüzlerce yaralı ve 8 gözaltı oldu.

Jandarma kuşatmasının kalk-masının ardından girdiğimiz Gölcükler'de yıkım üzerine konu-su-yoruz. Konuşmalar direnişin ne pahasına olursa olsun sürecini gösterirken, konuştuğumuz genç-lerden birine "1 Eylül" diyoruz, tepkisi sert oluyor: "Bize kıyızlı-lık yapanlara da, evlerimizi baş-sınca yıkanlara da lanet olsun.

YEMAŞ Yemekçilik'te kıym hazırlığı

Adana (Mücadele)-183 işçinin çalıştığı Çukobirlik yemek-hanelerinde taseron şirketin değişmesiyle birlikte işçi ku-yumu hazırlıkları başladı. Daha önce yemekhanelerin taseron-luğunu Tefvik Sürmekeşo Ye-meklik yaparken, son ihaleyi Yemaş Yemekçilik kazandı

İhaleyi alan Yemaş Yemek-çilik patronu, daha işe başla-madan eski işçileri çalışmaya-rağın açıkladı. Çünkü yemek-hanede çalışan işçiler Olevis Sendikası'nda örgütüldü ve eski patronla yaptıkları bir toplu sözleşme var. Oysa Yemaş Ye-mekçilik'in faşist patronu ise

ne sendikayı ne de toplu sözleş-meyi tanımadığı gibi, işçileri de çıkarmaya kararı gözüktüyor. İşçiler Yemaş Yemekçilik'in fiilen işe başlayacağı gün yaşa-nacak olası bir işçi kıyımına karşı şimdiden hazırlık yapı-yorlar. Uzun süreli bir direniş sürdürülmek için işçiler tar-tışmalara başlamalarına rağmen, üyesi oldukları Olevis'ten henüz hiçbir tepki gösterilmedi. Adım adım yaklaşan kıyma karşı-sendika sessizliğini koruyor. Gıvencesi ise eski işverenle imzalanmış ama yeni patronun kabul bile etmediği toplu sözleşme...

KES-DER yetkilileri uyardı: "Yeni Kumkapı katliamları istemiyoruz"

Gedikpaşa bölgesindeki ku-çuk esnafın ve çalışanlarınm or-ganizasyonu Küçük Esnaf ve Çalışanlarıyla Dayanışma Demeği (KES-DER) küçük ihmalenin, zamanında yapılmayan müdaha-lelerin büyük facialara yol açtı-ğna dikkat çekerek, belediye-yi, it-faiyeyi ve esnafı uyardı.

Gedikpaşa'da 1 Eylül günü çıkan yangının zamanında sö-nürülmemesi üzerine, KES-DER

İşçi Komisyonu, yangın işyerin önünde 3 Eylül günü bir basın açıklaması yaparak, belediye-lrin ve itfaiyenin zamanında mü-dahale etmemesinin ve ihmalin, geçtiğimiz yıllarda meydana ge-len Kumkapı yangını benzeri katliamlara her an zemin hazı-rladığını belirtti. KES-DER açıklamasıyla yetkilileri uyarı-ken, "Yeni Kumkapı katliamları istemiyoruz" dedi.

Sinemanın güzel insanı Yılmaz Güney

Sinema sanatında bu
lunduğu yere çeşitli
evlerden geçerek gelen
Yılmaz Güney, acılar içinde
yetmiş bir insan olması
ve gözlemleri yeteneğiyle
halkın umudunu, sevinci-
ni, acılarını sinema per-
desine yansıtmayı başa-
rabilmiştir. Yılmaz Gü-
ney'in bu başarısının al-
tında yatan asıl neden
ise, halkı iyi tanıması ve
devrimci bilincidir. Yıl-
maz Güney önceleri sa-
dece evantür filmler
yaptı. Daha çok ticari
kayılarla yapılan bu
filmlerden bazıları "İkinci
de Mihlirim", "Balatlı
Anı", "İnce Cumi", "Ke-
rim" gibi filmlerdir. Bun-
ların ortak özelliği ise, kah-
ramanlarının hep ezilmiş, kaba kuvvetle yaşamaya çalışan tipler
olmasıdır.

Güney 3-4 sete birden giderek çalışan Yılmaz Güney'in
filmlerinin özellikle Anadolu'da el üstünde tutulmasına rağmen
eline geçen para yok gibidir. Filmlerin isimleri değiştirilerek tekrar
tekrar sinemalarda gösterilir, film şirketlerince her zaman
sömürülür.

Güney'in bir diğer açmazı da, feodal yönünden dolayı ye-
naltı dünyasıyla olan ilişkileridir. Kavgaçı bir yapısı vardır Gü-
ney'in. Bu yüzden başı beladan kurtulmaz. Kumar, kadın ve iç-
ki, kısacası fırtınalı bir yaşamı vardır. Politik görüşleri bu ya-
şamın içinden geçerek şekillenmiştir. Ve görüşleri geliştiçe
vurduldu-kırıldı, aşkı ve hüsranı bol, emekçi halkın yaşamına
uzak salon filmlerinden sonra halkın öz yaşamını yansıtan
filmleri Türkiye sinemasına kazandırmıştır. Baba, Umut, Endi-
şe, Sürü, Yol gibi filmleri bunlara örnek verilebilir.

Çün esli filmlerini seyreden bir kişi yaşam içinde karşı ka-
rşıya kaldığı olayların hıncını filmdeki kahramanın kütüleri yok
etmesiyle almaktaydı. Bu yüzden filmleri seyredilirken "Vur vur,
kurban olduğum, arkana dikkat et, Yılmaz Abi" diye tepkiler
gösterebilmekteydi. Güney'in filmde de olsa zarar görmesi
sanki filmi seyreden kişinin umutlarının sonunun gelmesidir.
Bunlar elbette hemen hemen her filmde yaşanan, hissedilen
şeylerdir. Ancak Yılmaz Güney'in halkın gözünde ayrı bir yeri
olduğu muhakkak.

Güney 70'i yılların başından itibaren, toplumsal mesaj ve-
rebilecek ağırlıktaki filmlere yöneldi. Önce feodal yapılanmayı
eleştirmiş, daha sonra giderek sınıfsal sinemaya yönelmiş ve
bu anlayış sonucunda Arkadaş filmini yapmıştır. Daha sonra
tekrar feodal yapının eleştirisine dönerek "Sürü" filmini yapmış-
tır. Yer yer abartıya kaçtığı "Arkadaş" filmi aslında Yılmaz Gü-
ney sinemasının nerelere ulaşabileceğini de göstermek açısin-
dan önemli bir yapı taşıdır. Bazı eksikleri olsa da bu film Gü-
ney'in filmografisinde önemli bir yer tutuyor.

Güney abartılı anlatımını "Duvaz" filmine de taşıması, konu
açısından gündeme denk düşen bir olayı, yine bir ölçüde abar-
tarak filmin istenilen ölçüde başarılı olamamasına neden ol-
muştur. Burada da etken olan şey, abartının yanında, deneme-
yanılma anlayışdır denilebilir.

Kendisinin de çeşitli kerelele, söyleşi ve röportajlarda söyle-
diği gibi, halkın sanatçı olma anlayışından yola çıkan Güney,
devrimci sinemanın geleceği açısından bir okul işlevini gör-
müştür. Daha sonra da bu işlevi devam edecektir. Her ne ka-
dar sol kesim ondan sonra geçen süre içinde, devrimci sine-
maya gözle görülür bir katkıda bulunamamışsa da Güney'in si-
nemasının sahibi olan halklar yeni yeni Yılmaz Güneyler yeti-
ştirecektir.

Güney, tutuculuk koşullarında bile bir an olsun üretimini ve
yaratıcılığını durdurmamış, aksine devrimci duyarlılığıyla çeşitli
eserlere imzasını atabilmiştir. Kendini sınırlamamış, devrimci
yaratıcılığını her koşul altında sürdürülebileceğini başarılı
eserleriyle göstermiştir.

O halde devrimci sanatçılara düşen görev emekçi halkların
sanatını yüceltmek ve oligarşinin içi boş, yoz sanatına alternatif
yeni halklar yaratarak, var olan zinciri genişletebilmek, çok
daha güzel şeyler üretilebilmek olmalıdır.

Küçük insanlar küçük hesap-
lar peşinde koşarlar. Bu hesap-
larıyla da bir yerlere gelmeye
çalışırlar. Çamur atmak, yalan
ve demagoji onların kişilikleri
haline gelmiştir. Yıllarca can
bedeli yaratılmış değerleri sö-
mürmeyi geçim kapısı yapılar.

Ülkemizde de böyle küçük
hesaplar peşinde koşan küçük
insanlar az değildir. En acısı da
bunlardan bazılarının yüzüne
devrimci maskesi geçirilerek or-
talarda dolaşmalarıdır. Kızılır-
mak, işte böylesi insanların bir
araya geldiği bir gruptur.

Kızılmak elemanları Tunc-
cay ve İlayç. 31 Ağustos tarihli
Özgür Ülke'deki röportajınızda,
kendinizi Grup Yorum'dan
ayrışmış gibi gösteriyor, ayrışma
sebebinizi de siyasi görüş ayrı-
lıkları olarak belirtiyorsunuz.

Yalan söylüyorsunuz. Hem de
hiç utanmadan. Disiplinden ve
ikelerden bahsetmişsiniz.
Söyle bakalım Tuncay, sen
iike nedir bilir misin? Senin ha-
yatında para ve kariyer sahibi
olmaktan başka bir ilke var mı-
dır? Bunu niye söylüyorsun, yok-
sa utaniyor musun? Gergi se-
nin yaşamında utanma duygu-
suna da pek yer yoktur ama...

Ya sen ilkey.
Nive söylemiyorsun "Yapa-
mıyorum", "Mücadele edeme-
yeciğim" deyip ayrıldığını?
Gerçekleri söylemekten kork-
mayın.

Çalışma koşullarının olmayış-
ından dolayı ayrıldığınızı söy-
lüyorsunuz.

Ayrı ediyorsunuz!
Fabrikalara, okullara gidip

oradaki insanlarla birlikte ol-
maktan, halkın içinde olmaktan
korktuğunuz için, rahat bir ya-
şamı özledığınız için, kaçtınız
mücadele alanından.

Hayatının tek bir saniyesin-
de siyasi olmayan Tuncay!
Siyasalkten, politikadan bah-
setme. Çünkü siyasi olmayı be-
ceremediğin ve ahlaksızca ya-
şantından dolayı atıldın Yo-
rum'dan. Oysa şimdi bir yerlere
yalıtılmak için geçirdiğin
devrimci maskesiyle, ortalıkta
dolaşıp koca koca laflar ediyor-
sun.

Çürüyorsunuz!
Hızla yok oluyorsunuz. Bu-
nun için de saldırıyorsunuz,
devrimlere, devrimlerin de-
ğerlerine. Biliyorsunuz ki, kişili-
ğinize içselleşmiş değerleriniz
düzen kültürünün ta kendisidir.
Bunun acısıyla sarılıyorsunuz
yalana. Bu yaptıklarınız çürü-
menizi daha da hızlandırıyor.

Üretmiyorsunuz!
Üretmediğiniz için de sarılı-
yorsunuz Alevi türkülerine.
Geçmiş devrimci türkülerine.
Bunları devrimci bir politika gibi
gösteriyorsunuz. Siz kim olu-
yorsunuz da devrimci politika-
ları geliştirmekten söz ediyor-
sunuz? Sizin yaptığınız düpe-
düz lafazanlık denir.

Mahir Cayan'ın, İbrahim
Kaypak'ın, Mahsum
Korkmaz'ın adını almayın ağzi-
nize.

Çünkü yakışmıyor, o içki ko-
kan ağzınıza.

Gittğiniz yerlerde Yorum'un
artığı olmakla övünüyorsunuz.
Bu ne ahlak düşkünlüğü böyle?

Grup Yorumdan Kızılmak'ça cevap:

"Yalanla kendinizi aklayamazsınız"

Ege Kültür Merkezi açıldı

Kültür ve Sanatta Tavrı
Dergisi İzmir Temsilciliği.
Grup Gün İşçi, Fırtına
Kuşları Şiir Grubu ve çeşitli
halk dansları toplulukları
çalışmalarını sürdürmek
üzere Ege Kültür ve Sanat
Merkezi bünyesinde
toplandı.

Ege Kültür ve Sanat Merkezi
3 Eylül günü Konak'taki i
merkezinde düzenlenen
açılışa çalışmalarına
başladı. Tavrı dergisi İzmir
muhabiri ve Grup Günışığı elemanı
Baş Yıldırım açılış konuşmasında şu
sözlere yer verdi: "Halkın sanatı dünya
işçilerinin ve ezilen halkların
mücadelesinde hep en ön saflarda,
savaşçıların omuz başında oldu. Bizler
de siz dostlarımızla omuz omuza, yürek
yüreğe olacağız."
200 kişinin katıldığı açılışa Grup
Özgürlük-Türkiye, Grup Gün İşçi,

Denizli Belediye Konservatuarı'nda
çalışmalarını sürdüren Grup Ada, MKM
Müzik Topluluğu türkülerıyla renk ve
coşku kattı. Grup Diyar, Mücadele ve İşçi
Hareketi gazeteleri temsilcileri,
Belçika'dan Mücadele okurları, DLMK'lı
ve EYO-DERT'li öğrenciler desteklerini
belirttiler. Coşkuya çekilen halklar
sonunda açılış programı "Halkıyız
Kazanacağız" marşıyla sona erdi.

ISIRGAN, motosikletli polislerin kullandığı ambülans beğenmedi... Daha iyiye yakatama kaygısıyla bir yarışma düzenledi... Yarışmaya katılan yüzlerce esar arasında en güzel ambülansı seçtik. Esari yayımlıyoruz.

Isırgan

Nesiller boyu Amerikan düşü

OLTA

Türkçe (Başbuğ)
- Öncelikle elimizdeki toprakları iyi korumalıyız. Gençleşme insanı varsa genişletmeliyiz. Düşman boş dumuyor... Birtakım adamlar, köşe yazarları kafa bulandırıyor. Yok insan haklarıymış, yok demokratikleşmişmiş felan!...

Azmet Köylüoğlu Aras Kargo işçilerine. - "Canım önce getirdiğim domatesleri yiye, aç karnına kendini yakmak insan hakla rına aykındır."

Kemer'in RP'i Belediye Başkanı
- "Eskişmiş kanlılarınız hemen değistirin."

Mehmet Gönen (Sanayi ve Ticaret Bakanı)
- "500 adet kaliteli ineğimiz var, günde 30 litre süt almamız gerekirken, bu 10 litreye düştü."

Fikri Sağlar (Devlet Bakanı)
- "Devlet memuru ödülün için düşmüştür verimleri."

Tezcan Yaramancı (Kamu Ortaklığı İdaresi Başkanı) "Ben senede 5 milyar gelir getiren Koç Holding'eki işimi bıraktım. Ne için? Hizmet için."

Aykon Doğan (Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı) "Para vermeyecek işçiyse, memura iyilik yapınız."

Erbakan (RP Genel Başkanı) "Güneşoğlu'da Kürçe eğitim yaptıracağız."

Türkçe (Başbuğ)
"Bunun adı elnik içkiçiktir."

İzmit Gölçükler'de yıkım:
Sekiz gözaltı, yüzlerce yaralı

HALK DİRENİYOR

- Yeni bir hayat umuduyla Türkiye'ye gelen göçmenlere devletin ikiye bölünmesi: "Barış Gü-nü"nde yıkım.

YAŞASIN SOSYALİZM, YAŞASIN KÜBA

- Onuruna, sosyalizme ve geleceğine sahip çıkan Küba halkının yanındayız.

İSTANBUL-SÖMÜRÜ VE ZULME KARŞI GÜÇ BİRLİĞİ 7 Eylül'de Sirkeci Postanesi önünde ABD emperyalizminin Küba'ya karşı saldırgan politikasını protesto etti ve Küba'ya destek için imza kampanyası başlattı.

ANKARA-HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER

PLATFORMU, SİP ve Devrim dergisi aynı gün ABD Büyükelçiliği'ne siyah çelenk koydular.

LONDRA-Küba Savunma Komitesi ve Küba Dayanışma Komitesi'nin çağrısıyla 6 Eylül'de yapılan protesto gösterisinde Devrimci Sol Güçler de Küba halkıyla omuz omuza durdular.

TIYAD'A POLİS BASKINI: 6 GÖZALTI

Küba halkıyla dayanışma gösterisinin ardından TIYAD'a baskın düzenleyen polis, eylemi gerekçe göstererek, aralarında yönetim kurulu üyesi Nadire Çelik'in de bulunduğu 6 kişiyi gözaltına aldı.

Sinemanın güzel insanı

YILMAZ GÜNEY

- Halkın sanatçısı olma anlayışıyla yola çıkan, devrimci sinema için bir okul görevi gören Yılmaz Güney, ölümünün 10. yıldönümünde anılıyor.

- ✓ Grup Yorum'dan Kızılırmak'a cevap.
- ✓ Ege Kültür Merkezi açıldı.

Malatya Cezaevi:

Devrimci Sol tutsakları açlık grevinde

Cezaevlerindeki baskılar, operasyonlar, hak gaspları dün olduğu gibi bugün de devrimci tutsakların direniş barikatlarına çarpıp dağılıyor. Tutsakları yenemeycekler.

- Malatya'da 15 Ağustos'ta yapılan saldırı ve hak gasplarına karşı Devrimci Sol tutsaklarının başlattığı açlık grevi sürüyor.
- ◆ Malatya direnişine Ankara Merkez Kapalı'daki Devrimci Sol tutsaklarından destek...
- ◆ Tutsak ailelerinden Adana SHP'de işgal ve açlık grevi... Aileler 11 Eylül'de Adana'dan Ankara'ya yola çıkacaklar.
- ✓ Konya E Tipi Cezaevi'nde barikat direnişi.
- ✓ Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde görüş yasağı.
- ✓ Olgarşi tutsakları ölüme mahkum ediyor. Ankara ve Çankırı cezaevlerinde tedaviye keyfi engelleme...

"DÜŞÜNCE SUÇLULARINA" DEĞİL, HALKLARA ÖZGÜRLÜK

"Düşünce Suçlularına Özgürlük" kampanyası, halklarımızın kurtuluş mücadelesine değil, MGK'nın hazırladığı, devrimcileri tecrit politikasına güç taşır.

İHD kimden yana?

- Devrimci bir örgütte bir ajanın açığa çıkartılması ve cezalandırılması tüm demokratları ve devrimcileri sevindirir. İHD'yi niye sevindirmedir?
- İHD gerçekten düzene, ajanlara karşıysa, gerçekten işkencelere, gözaltılara karşıysa, devrimcileri değil, oligarşiyi kinamalıydı. Unutmamalıdır ki, cezalandırılmasını "kinadıkları" ajan, onlarca devrimcinin işkenceli sorgulardan geçirmesinin doğrudan sorumlusudur.
- İHD'de yer alan herkese, özellikle devrimci, M-L, komünist olduğunu iddia edenlere soruyoruz. İHD kimin haklarını savunuyor? Kimden yanadır? Düzendendir mi? Devrimden mi?..
- Ve soruyoruz; sizleri, insan hakları mücadelesini bulanıklaştıran, her tavırla düzene payanda olan, ikiye bölünmüş, bireyciliğin içinde yüzen "aydın-cık"ları sırtınızda taşımak zorunda bırakan nedir? Sorgulamalıdır! Kim devrimci, kim değil? Bunun cevabı açık olmalıdır.